

René Verhulst
**LAWAAI IN
LUXEMBURG**

LAWAAI IN LUXEMBURG

René Verhulst

In Lawaai in Luxemburg hebben de drie jongens opdracht van Pa Roos gekregen om zijn administrateur Bierkoop te achterhalen. Deze Bierkoop heeft er jaren een dubbele boekhouding op nagehouden, waardoor de rederij fors benadeeld is. Bierkoop is er in geslaagd om geld naar Luxemburg te brengen en zit daar nu van zijn pensioen te genieten, onwetend van het feit dat Arie, Bob en Jan hem op het spoor zijn gekomen.

Geschreven door René Verhulst

“We kunnen hier mooi wat eten,” zei de dikke jongen. Grommend keek Jan Prins naar de gestaag neervallende regen. “Niet veel beter dan bij ons hier.”

De drie jongens stonden onder het bord Station Ettelbruck. De D-trein naar Luxemburg stopt in die plaats voor een uur.

“We kunnen hier mooi wat eten,” zei de dikke jongen.

“We hebben net in de trein nog wat gegeten,” zei Jan. “En bovendien, Arie, je vader heeft ons geen voorschot gegeven?”

“Dat maakt niet uit. Als we Bierkoop te pakken hebben, mogen we een deel van het geld houden. Ook jij bent met glimmende oogjes met deze afspraak akkoord gegaan.”

Arie stapte de regen in, gevolgd door Bob, die zich als Amerikaan afvroeg in welk land ze nu weer waren. In korte tijd was de grens twee keer gepasseerd. Jan Prins had dat uitvoerig uitgelegd, maar het was Bob gaan duizelen.

“Daar bij dat bord Simon Pils,” riep Arie, die als een speurhond naar een donker uitziend café tegenover het station liep. Binnen was het ook donker, drie mannen zaten achter de bar en keken verstoord op toen de jongens binnenstapten.

“Gezellige tent,” zei Bob. “Kom, we gaan hier bij het raam zitten.”

De drie mannen achter de bar staakten hun gesprek en begonnen te schuiven met wat spullen die voor hen lagen. Jan Prins bestudeerde de kaart, in het bijzonder de prijzen achter de verschillende consumpties.

Automatisch rekende hij de franken om in guldens en kwam tot de conclusie dat je hier goedkoop kon eten. Arie stond op het punt om een bestelling bij de bar te gaan plaatsen toen zijn oog viel op een langzaam optrekkende donkere auto. Het was een Ford die langs het trottoir rolde en bij de open deur van het café stopte.

Toen gebeurde alles in sneltreinvaart. De grootste van de drie mannen aan de bar stond op, griste een papier weg van de bar, en holde naar de deuropening. Op dat moment stond Arie op en duwde met zijn been zijn stoel naar achter, zodat die half voor de uitgang kwam te staan. Het effect was verbluffend. Wie wel eens iemand een stok tussen de benen heeft gestoken, weet wat er dan gebeurt. De stoelpoten sloegen tussen de benen van de grote man, die een halve salto maakte en met zijn hoofd met een dreunende klap tegen de deurstijl terecht kwam.

De enveloppe schoot uit zijn hand. Bob, die achterom het tafeltje was gelopen probeerde de enveloppe te pakken, maar kreeg een geweldige schop van één van de andere mannen, die ook naar de deur waren gelopen. Bob viel kreunend op de grond en de derde man pakte de enveloppe, sprong over de op de grond liggende Bob en de grote man heen en verdween samen met de andere man naar buiten.

“Kijk uit Arie,” riep Jan. “Hij pakt een pistool.”

De door Arie gevloerde man taste in zijn binnenzak. Arie zag het gevaar en liet zich met een plof op de man vallen.

“Wacht,” steunde die. “Politie.. politie.”

Arie realiseerde zich dat de man er niet als een boef uitzag. Door de val was hij wat verformfaaid, maar hij had een net, enigszins Amerikaans gezicht. Arie stond op, ondertussen de man goed in de gaten houdend.

“Geweldig gedaan, Mulder,” klonk opeens een sarcastische stem. In de hoek van het café stond een man, die de jongens niet eerder was opgevallen.

“Drie van die snotapen zorgen ervoor dat onze hele operatie in duigen valt.”

De met Mulder aangesproken man stond op en sloeg het stof van zijn kleren. Voorzichtig wreef hij langs de buil op zijn hoofd, veroorzaakt door de dreun tegen de deurstijl. Ook Bob krabbelde op. Door de open deur kwamen nog twee mannen. Blijkbaar hadden zij in de Ford gezeten.

“Is de complete FBI soms in Ettelbruck aanwezig?” vroeg Arie aan Bob.

De man die zo sarcastisch had gesproken, kwam dichterbij. Snel ging zijn blik door het café.

“Waar is die derde jongen gebleven?”

Inderdaad, waar was Jan Prins?

Jan Prins had, toen de schermutselingen begonnen, wijselijk een stap achteruitgedaan. Hij stond vlak bij de deur tussen de tafel en het raam. Nadat Bob gevloerd was en de twee mannen de deur uitrenden, was hij langs Arie geglipt achter de twee mannen aan. Buiten goot het nu werkelijk van de regen en Jan zag de mannen honderd meter voor hem uitlopen. Jan bleef zo dicht mogelijk bij de gevels hetgeen in dat weer ook geen vreemde indruk maakte. De mannen keken niet op of om, sloegen een straat in aan de zijkant van het station. Jan gluurde om de hoek heen en zag de mannen instappen in een lichtblauwe bestelbus. Vlug liep hij naar de achterkant van de auto. Het was een Engelse Lomas, waarschijnlijk in de oorlog als ambulance gebruikt. Aan het chassis was een treeplank gelast, waardoor er makkelijker in- en

uitgeladen kon worden. Dat kwam goed uit. Jan sprong op de treeplank en hield zich vast aan de deurkrukken van de achterdeuren. De bestelbus trok ratelend op en Jan klemde zich vast.

Dat viel niet mee. In films zag je wel eens dat iemand zich zo vasthield, maar Jan kon zich met grote moeite op de treeplank staande houden. Bij iedere slinger van de bus vloog hij opzij.

Nadat hij wijdbeens was gaan staan ging het beter. Ze reden door Ettelbruck. Af en toe zag iemand Jan wel staan, maar behalve een vreemde blik gebeurde er niets. De mannen in de auto konden hem niet zien. Ze waren aan de rand van de stad gekomen. Jan kon in een glimp op de borden zien dat zij richting Bourscheid en Esch-sur-Sûre gingen.

Een kronkelende weg met rechts rotswanden en links de rivier de Sûre. Ze passeerden het dorpje Michelau, dat Jan herkende aan het station. De D-trein was er stapvoets door heen gegaan. Het begon nu wat op te klaren en op de top van een berg zag Jan de ruïne van een kasteel.

Opeens sloeg de bus naar links en ging de rivier over. Er werd teruggeschakeld en de weg begon te stijgen. Dat was nieuw. Jan had al kramp in z'n vingers en nu moest hij zich nog steviger vasthouden. Zou hij niet kunnen proberen om de bus binnen te komen?

Jan drukte de roestige deurklink naar beneden. Dat ging makkelijk, de deuren waren zo vaak gebruikt dat er veel speling op het slot zat. De weg werd nog steiler en Jan bedacht zich dat zijn plan nooit kon lukken.

Wanneer hij de deur een stukje zou kunnen openen, was de kans groot dat ook de andere deur open zou gaan. Hij had dan geen enkele tegenkracht meer en zou met open deuren achter de Lomas aanbengelen. Dat zou zeker gezien worden door de chauffeur, die toch wel regelmatig in zijn buitenspiegel zou kijken. Bovendien zou in deze wagen wel eens een ruitje kunnen zitten tussen cabine en laadruimte.

Jan was er inmiddels zeker van dat het een oude ambulance was geweest. Onder de lichtblauwe verf was op één van de achterdeuren nog vaag een kruis zichtbaar. Hij moest iets vinden om tegenkracht uit te oefenen zoals bij de trapeze van een zeilboot. Wacht, met het koord van zijn jack kon hij zich vastmaken aan de deurklink.

Het bleek niet meer nodig. De auto was op een vlak stuk weg gekomen, remde af en draaide naar links. Jan loerde

vanaf de treeplank om een hoek en zag dat ze stopten bij de ruïne die hij eerder uit het dal had gezien.

Vlug wipte hij van de plank en schoot de struiken langs de weg in. De twee mannen stapten uit en riepen iets wat hij niet kon verstaan. Ze benden de deuren dicht en liepen naar de ruïne van

het kasteel. De lucht was nu helemaal opgeklaard en de zon begon te schijnen. Jan schrok, hij had de mannen niet eerder kunnen bekijken. In het café was het te donker geweest en bij de achtervolging in Ettelbruck had hij er in de regen ver achter gelopen. Die ene kwam hem bekend voor en het waren geen aangename herinneringen die hij aan de figuur had.

“Luister,” zei de sarcastische man. “Ik moet aannemen dat jullie Masters kennen.”

Ze zaten in het café rond de tafel. Een schichtig meisje had koffie gebracht en de eigenaar, waarschijnlijk haar vader, had de resten van de stoel opgeruimd. Met Amerikanen was het altijd wat, enfin ze waren er goed voor. De schade zou betaald worden. De sarcastische man, zoals Arie hem nog steeds noemde, had zich voorgesteld als Don. De eerder met Mulder aangesproken grote man zat nog steeds zijn kleren van stof te ontdoen. Door de zon was het ook in het café lichter geworden en Mulder zag er blijkbaar graag netjes uit. De andere twee mannen, uit de Ford, waren voorgesteld als Hank en Ron.

“Ik ken Masters ook,” vervolgde Don. “In de oorlog zaten wij in de U.S. Army samen bij een eenheid, die geheime operaties achter de Duitse linies uitvoerde. Jullie bewering dat wij de FBI zouden zijn klopt gedeeltelijk. Mulder en ik zijn bij de militaire inlichtingendienst. Hank en Ron zijn van het FBI kantoor in Frankfurt en ondersteunen ons hier.”

Dat laatste zei hij weer op sarcastische toon.

Hank en Ron, die geen koffie hadden genomen, maar tomatensap, keken wat bedremmeld voor zich uit.

“Uit jullie verhaal maak ik op dat jullie het nodige weten van de FBI. Ik zal dat straks op kantoor nog controleren en Masters bellen. Aangezien jullie vriend waarschijnlijk achter de twee mannen aanzit, zal ik jullie vertellen wat er aan de hand is.”

“Jullie hebben vast wel eens gehoord van oorlogsmisdadigers, die na de oorlog naar Zuid-Amerika zijn gevlucht.”

“Ja,” zei Arie. “De kranten hebben er vol van gestaan, maar gebeurt dat nu nog steeds?”

“Niet te snel,” zei Don, “maar inderdaad het gebeurt nog steeds. Veel van die mensen zijn nooit gepakt en ook in West-Duitsland zoeken we ze nog steeds. Dat weten ze en als de grond hen onder de voeten te heet wordt, proberen ze alsnog te vluchten. Wij zijn er achter gekomen dat er een organisatie is die hen helpt langs bepaalde routes naar het buitenland te komen. Het vermoeden is dat één van die routes via Luxemburg loopt. Luxemburg ligt dicht bij Duitsland, er is weinig controle en je kan je hier makkelijk verschuilen. Via Frankrijk of België verlaat men waarschijnlijk Europa. Mulder hier had zich voorgedaan als tussenpersoon voor iemand die wilde vluchten. Na een paar weken de cafés afgestruind te hebben was hij in contact gekomen met de twee mannen, die we zojuist gezien hebben. Ze zouden vanmiddag de valse papieren aan Mulder gegeven hebben, dat was die enveloppe. Nu kunnen we weer opnieuw gaan beginnen.”

“Tenzij Jan succes heeft bij zijn achtervolging,” zei Bob.

“Laten we dat maar hopen,” zuchtte Don. “Kom op Mulder, hou op met dat gepluk aan je kleren en betaal de caféhouder de schade. Komen jullie maar mee, jongens, naar ons kantoor hier, dan gaan we wat zaken regelen.”

Jan Prins zat net te twifelen of hij succes kon hebben. Hij wist nu wie één van de mannen was.

Het was Breitstein. Ouder geworden en met een baard, maar het was hem zeker.

Jan rilde. Deze man had er geen been in gezien om zwaaiend met een mitrailleur een vliegtuig te kapen. Later toen het neergestort was in de Kalahari-woestijn had hij een compleet salvo door het vliegtuig gejaagd, waarbij de steward om het leven was gekomen. Wat moest die hier?

Breitstein en de andere man liepen naar de ruïne. Die strekte zich over een behoorlijk oppervlak uit. De ruïne lag op de top van de berg bijna geheel omsloten door struiken. Aan één kant, daar zat Jan, was de weg. Jan kon vanuit zijn positie alles goed overzien. Van het kasteel, wat het eens geweest moest zijn, stonden de muren nog gedeeltelijk overeind. Een van de torens zag er nog redelijk uit. Voor het overige lagen er veel brokstukken.

De twee mannen verdwenen uit het gezicht. Jan kwam uit de struiken, de bestelbus als dekking gebruikend, en hij liep achterom de bus naar de ruïne. Dicht langs een van de muren ging hij in de richting van waar hij de mannen het laatst had gezien. Hij kwam bij de toren en stapte over

de losse stenen naar binnen. Zijn hand voelde wat. Toen hij keek, zag hij een koperdraad, die in slordige wikkels naar boven in de toren liep. Het was een nog nieuwe draad, want het koper was nauwelijks verkleurd.

Jan hoorde een auto vaart minderen. Op zich was dat niets vreemds, er waren er al meer gepasseerd, maar deze remde af en door een gat in de toren zag Jan dat een witte Kever naast de bestelbus stopte. Uit de auto stapten een jonge man en een oudere man. De oudere man liep met een stok.

Van de andere kant hoorde hij opeens Breitstein roepen: "Sneller, sneller, wai moeten hier weg."

Van twee kanten kwamen er nu mensen op Jan af. Waar was er een vluchtweg?

Arie en Bob stoven intussen richting Diekirch. Don had verteld dat zij daar een onopvallend huis hadden. Hank en Ron reden voorop in de Ford. Arie en Bob zaten met Don en Mulder in een Opel Kapitein, die Mulder een paar straten van het café vandaan had opgehaald. Ze passeerden het kruispunt, waar Jan Prins een uur tevoren balancerend op de treeplank richting Bourscheid was gegaan, maar dat wisten Arie en Bob natuurlijk niet. Zij gingen rechtdoor en al snel naderden de eerste huizen van Diekirch. Mulder sloeg rechtsaf, een buurt met grote vrijstaande huizen. Voor één ervan stopte hij. Ze stapten uit en zagen behalve twee legervoertuigen nog twee Fords en een Jaguar.

"Dat noemen ze een onopvallend huis," zei Arie. "Het mankeert er nog maar aan dat de Amerikaanse vlag niet op het dak wappert."

"Wij doen tenminste iets," zei Bob nijdig. "Je kunt die oorlogsmisdadigers toch niet zomaar laten ontsnappen?"

Hij werd altijd boos als Arie en Jan vonden dat Amerikanen overdreven. Arie dacht dat Jan Prins zeker iets gezegd zou hebben over oorlogsmisdadigers, die de Amerikanen maar al te graag hadden opgevangen, maar hij hield wijselijk zijn mond.

Don ging hen voor het huis binnen. Ze stapten een grote kamer binnen aan de voorkant. Er stonden twee bureaus. Achter een ervan ging Don zitten. Mulder en de jongens in stoelen ervoor. De twee FBI-mannen zaten in de vensterbank.

"Mulder, regel koffie, veel koffie en broodjes," beval Don. "Ga daarna met Hank en Ron nog eens alles na wat we over de twee mannen uit het café weten. We moeten een spoor vinden."

Daarna greep hij de telefoon en draaide een nummer. Na wat geklik om de internationale verbinding tot stand te brengen riep hij in de hoorn:

“Masters, Don hier. Wat vroeg in Miami, niets aan te doen.”

De broodjes werden binnengebracht en Arie en Bob vielen er op aan.

Al kauwende keken ze naar Don. Don luisterde naar wat Masters zei. Hij knikte goedkeurend en keek de jongens af en toe aan. Kennelijk beviel het hem wel wat er gezegd werd. Hij sloot het gesprek af met de woorden “en de groeten aan je vrouw” en hing op.

Mulder kwam binnen in een smetteloos grijs flanelen pak. Hij had zich even omgekleed.

Don zei: “Rapporteer maar, deze jongens mogen alles horen.”

“We weten niet meer dan een paar dagen geleden,” antwoordde Mulder.

“Een van de mannen is een Hongaar, die in de oorlog aan de kant van de Duitsers vocht. Na de oorlog is hij naar Hongarije teruggegaan en heeft hij oude kameraden weggeloodst. Later is hij in Zuid-Afrika opgepakt als verdachte van een vliegtuigkaping. Hij wist snel te ontkomen en duikt nu hier op. De andere kennen we beter, een zware jongen uit Luik. Paar keer opgepakt wegens betrokkenheid bij gewapende overvallen. Beide heren zijn gevaarlijk. De FBI zoekt nog verder,” besloot Mulder. “Hier zijn de dossiers.”

Hij gooide twee groene stofmappen op het bureau van Don.

“De FBI zoekt nog verder,” zuchtte Don. “Zo schieten we niet op.”

“We kunnen ons beter op Jan concentreren,” zei Arie. “Als we hem vinden, hebben we het spoor weer. Jan is een terriër, die laat niet los.”

“In ieder geval moeten we terug naar het café. Jan zal daar terugkomen, bellen of een bericht achterlaten,” zei Bob.

“Lijkt mij ook het verstandigste,” vond Don. “Kom op, we gaan.”

“Eh,” zei Arie. “Wij kwamen niet naar Luxemburg om de Cascades van Müllerthal te bezichtigen, maar om iemand op te sporen.”

Arie vertelde het verhaal van de rederij en de verdwenen Bierkoop.

Don luisterde met aandacht.

“Je vader vond dat hij jullie wel om een boodschap kon sturen zeker. Enfin, hij heeft nog gelijk ook,” zei Don. “Moet geen probleem zijn. Mulder, laat Hank en Ron het doen; zij kunnen beter opschieten met Interpol en de Luxemburgse politie dan wij. En nu terug naar Ettelbruck.” Voordat ze de kamer uitgingen, haalde Arie de dossiers naar zich toe.

Die kwamen misschien nog wel van pas.

Jan Prins had het Spaans benauwd. Hij zag geen uitweg. Van twee kanten naderden de partijen.

Hij nam een sprong de toren uit en holde naar de bosrand, die de ruïne grotendeels omsloot. Half struikelend over losse stenen probeerde hij die te bereiken. Achter zich hoorde hij kreten. Nog tien meter en hij was bij de struiken. Een schot kraakte en de kogel floot langs zijn hoofd.

De grond was door de vele regen glibberig en dat was eigenlijk zijn redding. Jan gleed onderuit.

Het volgende schot ging daarom over hem heen.

Jan schoot de struiken in waarachter de helling begon. Hij gleed met de voeten vooruit zo'n twintig meter over natte varens naar beneden, kwam weer op z'n voeten terecht en holde een pad af, dat verder naar beneden leidde. Na vijf minuten stopte hij. Behalve zijn eigen hijgen hoorde hij niets. Ze volgden hem niet. Wat rustiger vervolgde hij z'n weg. Na een tijdje zag hij door de bomen, dat hij ongeveer halverwege de helling was waarop de ruïne lag. Onder zich zag hij de Sûre, de weg en de spoorlijn. Verbeten sjouwde hij door, tot hij bij een weiland bij de rivier kwam. Stroomafwaarts de Sûre volgend zou hij op den duur in Ettelbruck komen, wist Jan. Maar dat was een eind lopen. Links van hem, stroomopwaarts zag hij een paar gebouwen en wat tenten staan. Een camping?

Daar liep hij heen.

Dichterbij gekomen zag hij dat het inderdaad een camping was. Camping Du Moulin stond er op een bordje. De camping lag aan de voet van de brug die de bestelbus over de Sûre had genomen, voor de klim naar de ruïne begon. Een telefoon was er niet, maar een kampeerder was bereid hem naar Ettelbruck te brengen.

Jan vertelde dat hij tijdens het wandelen door de regen was overvallen en was uitgegleden. Hij kreeg zelfs nog een mok koffie aangereikt. De jongen, die hem wegbracht, zette Jan voor het station van Ettelbruck af. Jan bedankte hem uitvoerig en liep in de richting van het café.

Bij de ruïne was Breitstein naar de twee zojuist aangekomen mannen gelopen. Die stonden, door het geschiet, zenuwachtig bij de Kever.

“Wat is hier aan de hand?” zei de jongste.

“Niets bijzonders,” antwoordde Breitstein. “Een verdwaalde wandelaar.”

“Vader hier,” vervolgde de jongen “komt in aanmerking voor de emigratieregeling.”

“Bekend,” zei Breitstein. “We stonden op jullie te wachten.” Ondertussen keek zijn maat in de struiken rond de ruïne.

“Laten we snel zaken doen, dan kunnen we hier weg.”

De oudere man met de stok rechtte zijn rug en keek Breitstein aan.

“U weet wie ik ben?”

“Ja,” antwoordde Breitstein. “Maar dat interesseert mij niets. Heeft u het geld bij u?”

“In de auto,” zei de jongen. “Kijkt u maar in de koffer.”

Breitstein lichtte de voorklep van de Kever op en zag een koffertje.

Hij klikte het open en ging met zijn vingers door de bankbiljetten. “Stapt u maar in de bestelwagen,” zei hij vriendelijk tegen de mannen en wenkte zijn maat om te komen.

Wolfgang Dreier was een tevreden man. Hij had een bloeiend garagebedrijf met benzinepomp in Mersch aan de doorgaande weg tussen Ettelbruck en de stad Luxemburg. Vroeger was het de boerderij van zijn vader geweest. Maar de kleine Wolfgang had er al snel genoeg van om achter de koeien aan te lopen. Hij prutste liever aan machines en auto's.

Toen de weg naar Luxemburg vlak langs de boerderij werd gelegd had hij de koeien snel weggedaan. Twee jaar geleden had Shell bij hem twee nieuwe benzinepompen geplaatst, met daartussen een glazen Kiosk. Die Kiosk was zijn trots. Hij verkocht daar ook olieblikken en nog meer artikelen.

In die Kiosk zat Wolfgang de kasstaat van die dag in te vullen. Met belangstelling keek hij hoe een lichtblauwe bestelbus het terrein kwam opdraaien. Hij zag onmiddellijk dat het een Lomas

was. Tijdens het Ardennenoffensief hadden deze auto's achter het front heen en weer gereden om gewonden af te voeren. Wolfgang wist dat het eigenlijk burgerauto's waren maar de nood was toen hoog. Ze waren snel in

elkaar gezet en hij had ze meerdere malen in de schuur in reparatie gehad.

De auto stopte bij een van de pompen.

“Vol tanken,” zei de bestuurder, die uitstapte.

Wolfgang draaide de dop er af en begon te pompen. Hij klikte de handel in vaste stand en liep om de auto heen om deze beter te bekijken.

“Alleen tanken,” zei de bestuurder.

Wolfgang liep naar hem toe. De bestuurder kreeg een kille blik in de ogen en pakte iets uit de cabine.

Jan kende zo langzamerhand iedere vierkante meter van het plein voor station Ettelbruck.

Nadat hij door de kampeerder was afgezet, was hij naar het café gelopen. Dat bleek dicht te zijn. Ook op kloppen werd niet opengedaan. De schrik zat er vanwege de gebeurtenissen van die middag zeker goed in.

Na wat heen en weer gelopen te hebben was hij maar in de vensterbank van het café gaan zitten. Hij voelde zich moe, hongerig en nat en keek naar zijn bemodderde broekspijpen. Een

zwerfhond had er al een paar keer aan gesnuffeld en was door Jan weggejaagd. Het ergste vond hij nog dat hij een D-treinbiljet in zijn binnenzak had dat waardeloos was. Deze dag kwam er geen D-trein meer via Ettelbruck naar Luxemburg en een lokale boemel zou hem geld kosten.

Twee auto's stopten. Uit een ervan stak een rood hoofd.

“Jan,” kreet Arie. “Deze kant op.”

Jan werd meteen omringd door nieuwsgierige gezichten.

“Ik doe voorlopig geen stap meer en ik wil een warm bad.”

“Vergeet Bierkoop maar, we hebben nu wat anders te doen.”

Jan ging in een van de auto's zitten en deed zijn verhaal. Zonder in de rede gevallen te worden deed hij kort en bondig verslag van het gebeurde. Toen hij bij Breitstein kwam, dook Arie de auto in en pakte de FBI-dossiers, die hij had meegenomen.

“Ja, het is 'm, kijk maar hier.” Arie vertelde Don van hun ervaringen met Breitstein.

Don knorde en zei: “Dat dit heerschap gevaarlijk is, wisten we al. De vraag is: waar is hij nu?”

“Je hebt het goed gedaan jongen,” zei Don tegen Jan.

“Meer kon je ook niet doen bij die ruïne.”

Don gaf orders. “Mulder, jij rijdt met Arie en Jan naar Luxemburg stad. Zoek een hotel in het centrum, meld dit aan Diekirch en wacht tot ik contact opneem. Hank, Ron,

Bob en ik rijden naar de ruïne. Die koperdraad interesseert me, misschien hebben ze daar een zender.”

Jan en Arie keken elkaar teleurgesteld aan. Zij naar Luxemburg en Bob met de FBI mee op pad. Maar Don dulde geen tegenspraak.

De Ford met hem en de drie anderen maakte een U bocht en verdween richting Bourscheid.

Jan en Arie stapten bij Mulder in de Opel Kapitein.

“Ik had het anders aangepakt,” zei Arie. “Alleen in Bourscheid is het spoor weer op te pakken. En waarom gaat er geen internationaal opsporingsbevel uit?”

“Daar hebben ze misschien hun redenen voor,” antwoordde Jan. “Ik kan me voorstellen dat ze er zo weinig mogelijk mensen in willen betrekken. Die jongens van het leger opereren hier eigenlijk op vreemd grondgebied.”

“Kan het in het Engels?” vroeg Mulder. “Anders kan ik jullie niet verstaan.”

Arie en Jan zeiden niets meer en dommelden wat weg.

Opeens hoorde Jan een geknaag alsof er een rat in de auto zat. Hij keek opzij en zag Arie boven een papieren zak een stuk brood eten.

“Jij vuil monster,” riep Jan. “Geef mij wat, ik heb nog niks gehad!”

“Je had toch in de trein gegeten?” zei Arie. “Ik dacht dat je geen honger had.”

Jan slikte van nijd “Jij bent al vet genoeg, teer maar op je reserves, geef me wat!”

Arie reikte hem een broodje met ei toe. Jan at het broodje en keek ondertussen uit het raampje van de Opel.

“Stop!” riep hij opeens. “Daar staat de bestelbus!”

Mulder remde en stopte in de berm van de weg. Alle drie keken ze tegelijkertijd naar achter.

“Weet je het zeker?” vroeg Mulder.

“Wis en waarachtig!” zei Jan. “Zou ik die bus niet herkennen? Ik heb er met m’n neus een half uur bovenop gestaan!”

De bus stond bij een benzinepomp tussen de pompen en de garage in. Hij stond daar eerder geparkeerd dan dat je zou denken om te tanken. Mulder reed een stukje door, draaide de Opel en reed vervolgens langzaam terug langs de benzinepomp.

“Geen mens te zien,” zei Arie.

Mulder draaide weer en ze stonden nu honderd meter voor de benzinepomp.

“Er op af!” zei Arie.

“Wacht even,” zei Mulder. “Eerst even zien of er wat gebeurt.”

Zijn ogen speurden de omgeving af. Geen enkele beweging bij het tankstation.

Ook in de glazen kiosk tussen de pompen in was niets te zien.

“Het tankstation lijkt dicht.”

Dat zou gezien het tijdstip, het was in het begin van de avond, ook kunnen.

Mulder haalde een pistool uit zijn binnenzak.

“Arie, jij loopt om de garage heen en loopt van die kant naar de bus toe. Ik kom van de andere kant, we trekken tegelijk de deuren van de cabine open. Jan, hier heb jij een pistool. Jij dekt ons van achter de kiosk. Kom, we lopen er langs de berm naar toe.”

Arie en Jan keken elkaar aan. Tot dusver kenden zij Mulder als iemand die zuinig was op z'n kleren en orders van Don aannam. Maar hij was wel degelijk tot iets in staat. Ze sprongen de auto uit. Arie liep vanaf de auto meteen naar rechts. Gebukt half in de lage berm lopend kwam hij uit bij de zijmuur van de garage. Enkele stapels autobanden omzeilend en er terdege voor wakend niet tegen daar rondslingerende lege olieblikken en jerrycans te trappen. Arie sloop langs de muur naar voren en kwam uit bij de voorkant van de garage. De bus stond nu zo'n vijftien meter van hem vandaan. Nog steeds niets te zien. Mulder naderde van de andere kant. Hij had het moeilijkste deel. De grote man liep soepel en snel met het pistool voortdurend op de bus gericht. Hij hield de benzinepompen tussen hem en de bus in. Bij de pomp het dichtste bij de bus stopte Mulder en keek naar Arie en Jan. Jan lag op zijn buik, vijf meter achter Mulder achter de kiosk en hield de bus onder schot. Mulder knikte en hij en Arie stormden naar voren. Mulder gooide de deur aan de bestuurderskant open en keek recht in het gezicht van Arie die het portier aan de andere kant opende. Arie knipperde niet eens met de ogen ondanks het op hem gericht pistool van Mulder. De cabine was leeg.

Mulder en Arie keken achterom. Jan was, toen hij gezien had, dat Arie en Mulder niemand aantreffen naar de achterkant van de bus gelopen en trok de hem zo bekende achterdeuren open. Er stond een vaste bank aan een van de zijwanden in, verder was de laadruimte op een paar kartonnen en wat touw na leeg. Mulder en Arie liepen ook naar de achterkant en keken in de bus.

“Voor de derde keer mis deze dag,” zei Jan vanuit de laadruimte. Hij schopte tegen de kartonnen en keek of er verder nog iets lag. “Daar komt iemand aan,” siste Arie. Mulder drukte zich tegen de auto en pakte zijn pistool weer te voorschijn. Hij deed een stap opzij en zag tussen de bus en het woonhuis naast de garage iemand aan komen lopen. Het was Wolfgang, die bij het zien van het pistool snel de handen omhoog stak. Mulder borg het pistool snel weg. De garagehouder zag er nu niet bepaald als een schurk uit.

“Wat doet u in mijn bus?” vroeg Wolfgang. Hij trilde nog wat en zijn stem beefde. Ook had hij nog steeds z’n handen omhoog.

“Uw bus?” zei Mulder. “Weet u dat er met deze bus een misdrijf is gepleegd?”

Mulder gaf bewust een wat officieel tintje aan zijn optreden. Zoals Jan al eerder dacht, kon hij als Amerikaan van de Militaire Inlichtingendienst niet veel, maar Mulder had er natuurlijk geen zin in om de politie van Mersch erin te betrekken.

“Een misdrijf,” stamelde Wolfgang, terwijl hij eindelijk zijn armen liet zakken. “Hebben die twee heren een aanrijding gehad of zo?”

Mulder liep dichterbij hem toe, op de voet gevolgd door Arie en Jan, die uit de laadruimte sprong.

“Zagen die heren er zo uit?”

Jan beschreef Breitstein en zijn maat en werd aangevuld door Mulder die de dossiers goed bleek te kennen.

“Inderdaad, dat zijn ze,” zei Wolfgang. “Maar wat hebben ze gedaan?”

“Waar zijn ze nu?” vroeg Mulder. “We moeten ze dringend hebben.”

“Ik was geïnteresseerd in deze Lomas,” zei Wolfgang. “Toen ik dat liet merken zei een van hen dat hij de auto wel wilde verkopen, maar dat ik dan voor een andere moest zorgen. In de garage had ik een Glas Isar staan en die wilden ze graag hebben. Daar moest wel geld bij, maar dat was geen probleem. Ze hebben me ter plekke 500 Duitse Mark betaald. Ik heb ze nog in m’n zak,” en hij liet een rol bankbiljetten zien.

“Wat is dat voor een auto?” vroeg Mulder. “Die ken ik niet.”

“Lijkt op de Ford Anglia,” zei Jan, die dat soort dingen op een prikje wist. Bijna hetzelfde model.”

“Ik heb er nog een staan,” zei Wolfgang. “Lopen jullie maar even mee naar de garage.”

Hij deed de schuifdeuren open en ze zagen een kleine werkplaats met daarachter wat auto's en motoren. Jan herkende een Britse Enfield en een degelijke prachtige donkergroene BSA.

Inderdaad stond er ook nog een rood wit gestreepte Isar.

"Het is een hobby van me," vervolgde Wolfgang. Zijn hand wreef over het dak van de auto.

"Ja, ja," zei Mulder ongeduldig. "Waar zijn ze heen gegaan? Hebben ze daar iets over gezegd?"

"Ik weet het niet," antwoordde Wolfgang. "Wel moest ik de auto goed aftanken, want ze hadden een lange rit voor de boeg."

"Oké," zei Mulder. "Kom mee jongens, we weten nu in welke auto ze rijden en zij zullen niet vermoeden dat wij die wetenschap hebben. Eindelijk een meevaller!"

Arie vroeg zich af of het een meevaller was, want hoe dacht Mulder straks in het donker Breitstein op te gaan sporen. Hij liep snel achter Mulder en Jan aan, die al naar de Opel onderweg waren. Toen ze optrokken en langs het tankstation reden, zagen ze een verbijsterde Wolfgang in de kiosk staan.

Bob en de anderen waren binnen 25 minuten bij de ruïne. Ze zagen de Kever staan, precies zoals door Jan verteld. De bus was weg, maar dat hadden ze wel verwacht. Hank stopte de auto naast de Kever. Don liep, gevolgd door Bob meteen naar de toren. Hank en Ron bekeken de Kever. "Ja, hier loopt de koperdraad," ontdekte Don. Hij trok eraan maar de draad zat goed vast. "Deze kant op," riep Bob, die verder was gelopen.

Achter de toren leidde een oude stenen trap een aantal treden naar beneden. In een soort nis, waarschijnlijk een deel van een vroegere kelder lagen wat lege flessen en een oude paardendecken.

Hier boven in de hoek, zag Bob, komt de draad binnen. Don pakte een zwart geblakerd lampje van de grond op.

"Ze hebben hier met een veldzender gezeten, ik denk een Radex aan deze gloeier te zien. Slim bedacht, want je kunt je zo snel verplaatsen. Het bereik is maar beperkt," vervolgde Don. "Hooguit twintig kilometer, ook vanaf deze heuvel. Dat betekent dat Breitstein zeer beweeglijk opereert, maar tegelijkertijd contact heeft met anderen hier in Luxemburg."

"Is er via die zender een aanknopingspunt te vinden?" opperde Bob.

"Een Radex zet je zo in elkaar," antwoordde Don. "Spullen zijn bij iedere Army Dump te krijgen. Toen ik achter de

linies opereerde, hadden we zo'n ding in een oogwenk in en uit elkaar. Maar we proberen het." Don stak de gloeier in z'n zak.

Ze liepen naar buiten. Het begon te schemeren.

"Waar zijn Hank en Ron?" vroeg Don.

Er klonk een kreet uit de struiken rond de ruïne, rechts van hen. Hank wenkte Don en Bob.

Vlug liepen ze er heen. Hank en Ron sleepten twee vastgebonden mannen uit het bos.

"Die horen bij de Kever," zei Don.

De mannen werden losgemaakt en stonden wrijvend aan hun armen en benen op.

Don sprak de oudste aan. "Wie bent u?"

"Schmidhuber," zei de man. "Mijn zoon en ik zijn ongeveer een uur geleden overvallen en hier neergelegd."

"Maak dat u zelf maar wijs, Kapitein Schmidhuber," zei Don. Zijn gezicht stond strak. "U dacht vandaag weg te komen, maar uw voormalige kameraden hebben u te pakken genomen."

Schmidhuber haalde adem en vroeg; "Wie bent u dan wel?"

"Kolonel Don Ferguson, United States Army Intelligence," zei Don. "In naam van de bondgenoten stel ik u onder arrest." En tegen Hank en Ron: "Voer hem af naar Diekirch, daar zullen we hem aan de tand voelen."

Hank en Ron liepen met Schmidhuber tussen hen in naar de Ford.

"Ik ken de lijsten van de meest gezochte oorlogsmisdadigers uit mijn hoofd," zei Don tegen Bob.

"Dit heerschap was betrokken bij goudtransporten van de Nazi's naar Zuid-Duitsland en mogelijk Zwitserland, zo vermoedden wij. Een handlanger van weer hogere heren die toen ze zagen dat ze de oorlog gingen verliezen hun schaapjes op het droge wilden krijgen. Mooie vangst. Breitstein zal het niet geweten hebben anders had hij ze hier niet zo neergegooid."

Hij riep tegen de FBI agenten: "We komen zo."

"Eerst die jongen" fluisterde Don tegen Bob.

De jongen keek met een trieste blik naar z'n vader die in de Ford zat.

Don zei: "Ga zitten."

Ze gingen met z'n drieën op een stuk muur zitten.

"Vertel mij alles wat hier gebeurd is," vervolgde Don. "Ik kan je helpen en het doet de zaak van je vader geen kwaad."

Het verwarde verhaal van de jongen over wat er bij de ruïne gebeurd was, interesseerde Don nauwelijks. Breitstein bleek de twee bij het instappen in de bus beleefd geholpen te hebben om ze vervolgens een tik achter de oren gegeven te hebben. Daarna werden ze in de struiken wakker.

“Hoe zijn jullie in contact gekomen met Breitstein?” vroeg Don.

De jongen gaf geen antwoord. Don boog zich voorover en pakte een mes, wat langs zijn scheenbeen zat. Het was voor Bob nauwelijks te volgen, maar in een beweging stond het mes op de keel van de jongen.

“Ik zit nergens mee, dat moet je weten,” siste Don tegen de angstige jongen.

Bob keek Don aan. De donkere ogen van Don gloeiden. Zijn gezicht stond weer strak. Bob begreep dat hij hier met iemand van doen had die andere methoden hanteerde dan de gewone politie en de FBI.

“Die ouwe zal voorlopig weinig zeggen, dat weet ik zeker,” zei Don tegen Bob.

Het mes op de keel houdend bij de jongen vroeg hij hem:

“Wat is je naam?”

“Walter,” zei deze.

“Ik herhaal, Walter, hoe is je vader in contact gekomen met zijn oude vrienden?”

Hij drukte het mes nog iets verder in de keel van de jongen. Die begon heftig te slikken en het angstzweet liep van z'n gezicht. Bob kreeg zelfs medelijden met hem.

De jongen begon moeizaam te praten. “In Duitsland heeft iemand, ik weet echt niet wie...”

“Ga door,” zei Don.

“... verteld dat in Esch-sur-Sûre een reisbureau bestaat dat emigraties kan verzorgen.” Het laatste fluisterde hij bijna. “Wij zijn daar naar toe gegaan en werden twee weken later gebeld om bij deze ruïne te komen en de reissom te betalen.”

Het bleek nu dat Breitstein het koffertje met geld had meegenomen.

“Mijn vader zou vanaf hier, ik weet niet hoe, verder reizen.”

“Dat kan kloppen met die zender,” dacht Don hardop.

“Esch is hier zo'n vijftien kilometer vandaan. Waar in Esch zit dat reisbureau voor misdadigers?” vroeg hij aan de jongen.

“Wanneer je Esch binnenkomt, zie je twee hotels. Schuin tegenover het grootste hotel van de twee is een kleine

kruidenierswinkel,” antwoordde de jongen. “Daar moet je zijn.”

Don gaf snel orders. “Hank en Ron, jullie nemen deze twee mee naar Diekirch. Zet ze vast en wacht tot ik kom om ze verder te ondervragen. Bob en ik pakken deze Kevers wel.”

Ongevraagd gaf Walter hem snel de sleutels. De FBI agenten wenkten Walter, die op een sukkeldrafje naar hen toeliep. Hij werd naast z'n vader in de Ford gezet. Hank stapte achter het stuur en reed snel weg. Het viel Bob op dat zodra Don, Kolonel Ferguson wist hij nou, meer informatie wilde, de FBI agenten er buiten werden gehouden. Aan de andere kant, ze pikten dat, dus was dat blijkbaar de afspraak. Bob ging zich er in ieder geval niet druk om maken.

“Kom mee, Bob,” zei Don. “Wij gaan een kijkje nemen in Esch-sur-Sûre. Het wordt al wel donker, maar des te beter. Met deze Kevers vallen we al helemaal niet op.”

De Kevers sloeg direct aan, Don draaide en reed de heuvel af. Inderdaad was het al donker. De lichtbundels van de Kevers priemden in de struiken langs de weg. Bij de brug over de Sûre gingen ze naar links en volgden de rivier weer. Bob draaide het raampje open voor wat frisse lucht. Het kenmerkende hoge motorgeluid van de Volkswagen werd nog eens versterkt door de rotswand waarlangs ze reden.

Wie Luxemburg kent, weet dat Esch-sur-Sûre een toeristenplaatsje is. De Luxemburgers zelf noemen het Esch-Sauer. Als zij over Esch praten dan bedoelen ze Esch-sur-Alzette, de tweede stad van het land, gelegen aan de Franse grens. Esch-sur-Sûre ligt ingeklemd tussen de Sûre en twee voor Luxemburgse begrippen hoge bergwanden. De straten zijn steil en de inwoners leven van de landbouw, de toeristen of van beide. Het late tijdstip dat Don en Bob er aan kwamen rijden leek het plaatsje uitgestorven. “Die brave Luxemburgers liggen zeker allemaal al op bed,” veronderstelde Bob.

“Grote kans,” bromde Don, die een wat pijnlijke nek had gekregen omdat hij een wat ruimere auto gewend was.

Hij reed langzaam het dorp binnen. Inderdaad zagen ze links twee hotels, waar ook het licht al uit was, naar rechts de weg volgend, nu bijna stapvoets rijdend, zagen ze op een hoek een kleine winkel. De luiken waren dicht, maar boven de winkel brandde licht. Don reed een stukje door, de straat ging licht omhoog. Voor een klein pension was

een parkeerplaats. Don stuurde de Kever op een vrije plek en zette de motor af.

“Kom, we lopen naar beneden, naar die twee hotels,” zei Don meer tegen zich zelf dan tegen Bob. Hij greep in zijn binnenzak en controleerde zijn pistool. “Je weet nooit wat je tegenkomt in dit vak.”

Bob dacht dat hij in ieder geval Don niet graag zou tegenkomen. Hoe hij Walter aangepakt had, was niet mis geweest, maar Bob veronderstelde dat je in Dons vak weinig postzegelverzamelaars aantrof.

Ze liepen naast elkaar als waren ze twee wandelaars in de richting van de winkel. Bij het passeren ervan keek Don aandachtig naar boven. Het licht brandde nog steeds, maar verder was er niets te zien. Een stukje verder stopte Don.

“Ga jij daar boven op dat terras zitten,” zei hij tegen Bob.

Het hotel waarvoor ze stonden, lag tegen de bergwand. Een trap leidde naar een terras waar wat tafels en stoelen stonden. Kennelijk was de eigenaar van het hotel een geraniumliefhebber, want aan het hekwerk van het terras hingen bloembakken vol met geraniums.

Bob liep de trap op en hurkte in de hoek van het terras neer. Zo had hij van achter de geraniums een goed overzicht. Don stak de weg over en liep rustig naar de winkel toe. Vlak voor de winkel liep hij ineens naar rechts. Bob zag hem nauwelijks meer. Vaag zag hij de gestalte van de Amerikaan, die achter de winkel verdween.

Zeker een kwartier lang gebeurde er niets. Bob zag geen mens. Er kwam een auto het dorp binnenrijden. Toen de auto dichterbij kwam, herkende Bob een Peugeot 203. Toevallig had hij er het met Jan in de trein nog over gehad. Jan had gezegd dat deze nieuwe Peugeot een van de modernste auto's was. Als zoon van een fabrikant was Bob hier natuurlijk in geïnteresseerd.

Jan Prins had verteld dat de carrosserie zelfdragend was en de voorwielen onafhankelijk geveerd. De viercilinder motor had een kopklepper met een vermogen van 42 pk wat voldoende was voor een topsnelheid van 115 kilometer per uur. Tenslotte had Jan Prins zuur gezegd dat de auto bijna 11000 gulden kostte en voor hem niet was weggelegd. Bob keek zo aandachtig dat hij eerst niet in de gaten had dat de auto bij de winkel stopte. De Peugeot stopte vlak bij de deur van de winkel. Bob keek toe. Uit de auto stapten drie mannen. Bob was er te ver vandaan om ze te kunnen herkennen. In het vage lichtschijnsel van de lantaarn, die voor de winkel stond,

zag hij de mannen wel gebaren. Ook zeiden ze wat tegen elkaar, maar meer dan wat flarden ving hij niet op. Bovendien verstond hij de taal niet. Een van de mannen liep naar de deur. De deur lag in een hoekportiek. Bob zag niet wat hij deed, maar het leek hem dat de man de deur opende. Dat bleek inderdaad zo te zijn. Ook de andere twee mannen gingen naar binnen. Bob durfde weer adem te halen. Het leek hem dat Don de mannen wel gehoord had. De portieren van de auto waren hard dichtgeslagen, ze hadden lopen praten en aan de deur gemorreld.

Bob verwachtte dat Don via de achterkant het huis zou verlaten. Maar na vijf minuten zag hij nog geen Don. Hij kroop op handen en voeten langs de balustrade van het terras om de zijkant van het huis beter te zien. Toen barstte de heisa los.

De oorzaak van die heisa, die het slapende hotel zou wakker schudden, was de labrador Quincy van de eigenaar van Hôtel des Ardennes. Zo heette het hotel waar Bob nu op het terras rondkroop. Quincy was een brave hond die al sinds jaar en dag zijn leven op het terras sleet.

Hij lag daar vaak de hele dag te soezen en de gasten vonden het best. Het beest deed geen vlieg kwaad. Tot die middag.

De eigenaar van Des Ardennes, Pascal, doorgaans een rustige man, had enkele maanden tevoren een boeking uit Nederland gekregen voor één nacht. Op zich niets bijzonders, dat gebeurde wel meer. Men was dan op doorreis naar de Vogezen of het Zwarte Woud.

Deze boeking was door de gast schriftelijk bevestigd. Dat was al wat uitzonderlijker. Pascal had een brief ontvangen waarvan het briefhoofd indrukwekkender was dan de tekst, waarin de bevestiging stond. Het briefhoofd meldde dat de gast prof. dr. ir. O.K. Camphraadt, buitengewoon hoogleraar Virologie aan de Katholieke Universiteit van Nijmegen was, tevens onbezoldigd Inspecteur van de Volksgezondheid. Pascal had de brief achter het boekingsformulier gedaan. De hoogleraar was met zijn vrouw stipt op de aangegeven tijd gearriveerd en nadat de koffers boven stonden, hadden zij op het terras plaatsgenomen voor een kop tomatensoep.

Zijn vrouw had al eens schuins naar Quincy gekeken, maar die had zijn ogen niet eens opengedaan toen het echtpaar ging zitten. De soep arriveerde en net toen de vrouw een hap wilde nemen ging Quincy zitten en begon hevig met zijn poot achter een oor te krabben.

De vrouw gaf een gil en riep tegen haar man: "Otto, zorg er voor dat dit vreselijke ziekteverwekkende beest van het terras afgaat."

De hoogleraar, nog wat gespannen na de voor hem intensieve autotocht, had nadat hij nog eens verteld had wie hij was, op hoge toon van Pascal geëist dat Quincy van het terras af zou gaan.

Pascal, die geen problemen op het volle terras wilde, had eerst geprobeerd de boel te sussen, maar dat maakte de hoogleraar alleen maar bozer. Zeker omdat de ogen van zijn vrouw verwachtingsvol op hem gericht bleven. Werd Quincy niet weggeleid, dan eiste hij reductie op de overnachting. Toen een onderwijzer met een ijzeren brilletje uit Hoofddorp, die al een week in het hotel verbleef, ook nog een duit in het zakje deed omdat hij de hoogleraar interessant vond, had een inwendig van woede kokende Pascal Quincy naar zijn nachthok gebracht. De rest van de maaltijd en avond was ijsig verlopen, behalve dan dat de onderwijzer en zijn vrouw met de hoogleraar en zijn vrouw vriendelijk hadden zitten babbelen.

De vrouw van de hoogleraar schoof net toen Bob op handen en voeten op het terras kroop het raam open voor frisse lucht. Ze keek op het terras en gilte. "Daar is dat beest weer!"

Camphraadt, die net zijn schoenen uit had, keek even uit het raam en stormde meteen naar de receptie. Pascal zat daar moe de laatste administratie te verwerken.

Voor Bob, die dit alles niet wist, was het vreemd dat er ineens lichten aansprongen in het hotel. Hij keek over zijn schouder en drukte zich nog meer tegen de geraniumbakken aan. Dat hielp niet, de deur ging open en een getergde Pascal, gevolgd door Camphraadt en zijn vrouw stormden naar buiten.

"Nou, waar is ie dan?" zei Pascal, het terras rondkijkend. In eerste instantie keek hij langs Bob heen, die maar was gaan staan. Quincy was nergens te bekennen. Het brave beest lag rustig in zijn nachthok te slapen. De hoogleraar beseftte zijn fout en richtte zich toen maar tot Bob.

"Wat doet hij hier?" vroeg hij aan Pascal.

Pascal liep naar Bob toe. Inmiddels was ook de onderwijzer met nog andere gasten naar buiten gekomen.

"Ja, wat doe jij hier midden in de nacht op mijn terras?" vroeg Pascal.

Iedereen keek naar Bob. Bob kon niet zulke verhalen uit zijn duim zuigen als Arie, maar hij was ook geen Jan Prins die al snel met de mond vol tanden stond of zich

vastpraatte. Bob rechtte zijn rug en zei: "Is dat soms verboden?"

"Een Amerikaan," riep het onderwijzertje. "Die denken dat ze alles mogen!"

Bob vervolgde: "Het is mijn werk."

"Wat?" zei de onderwijzer, die de ondervraging op zich nam. Hij wilde laten zien aan de hoogleraar dat hij ook wat kon. "Is je werk om 's nachts op terrassen te zitten?"

Bob antwoordde: "Ik werk voor een Amerikaanse reisorganisatie, die ook in Europa actief wil worden. Deze zomer ga ik verschillende hotels af om te kijken of ze in ons programma passen. Ik was hier erg laat, maar wilde toch even dit hotel bekijken."

"Bemoei je er niet mee," zei Pascal, de onderwijzer wegduwend. "Ik handel dit wel af."

Achter de rug van Pascal vroeg de onderwijzer op slimme toon: "Kunt u zich legitimeren?"

Bob toverde een kaart uit zijn broekzak van inderdaad een reisorganisatie, waarmee hij naar Nederland was gereisd. De kaart zag er indrukwekkend uit met handtekeningen, onder andere van de vice-president Europa van Travel Club.

De onderwijzer gaf de kaart snel terug. Samen met de hoogleraar, zijn vrouw en de andere gasten ging hij morrend naar binnen.

Pascal greep Bob vast. Hij zag nog een kans om deze dag goed te maken. "Wilt u niet even naar binnen komen om wat te drinken?" vroeg hij op vriendelijke toon aan Bob.

Maar die was meer geïnteresseerd in wat er vijftig meter van hem vandaan gebeurde. De deur van de winkel was weer opengegaan en er kwamen mensen naar buiten. Drie, zag Bob, met iets zwaars tussen hen in.

Pascal, die zag dat Bobs blik afdwaalde, ging tussen Bob en de winkel staan en vroeg: "Echt niets te drinken?"

"Hou op man," zei Bob, terwijl hij om Pascal heenliep om via de trap van het terras naar beneden te gaan.

Maar Pascal greep hem vast. "Ik schenk iets voor u in, u zult best trek hebben na zo'n lange dag."

Dat had Bob ook, maar niet nu. Hij rukte zich los, maar het was te laat. De achterlichten van de Peugeot verdwenen in de nacht. Bob liep snel het terras af in de richting van de winkel. De Peugeot was natuurlijk nergens meer te bekennen. Bob had de auto niet terug langs het hotel zien komen, de mannen waren het dorp verder ingereden en aan de andere kant er weer uitgegaan, veronderstelde Bob. Volgens hem hadden ze Don in de

auto geladen. Boven de winkel was het licht nu uit. Bob liep langs de zijkant naar achter, zoals hij ook Don had zien doen. Aan de achterkant stond een kleine loods, waarschijnlijk voor opslag. Achter die loods murmelde het zwarte water van de Sûre.

Bob liep tussen winkel en loods en zag een buitentrap en deur naar het woonhuis boven de winkel. Hij begon de trap te beklimmen. Een hand omsloot ineens zijn broekspijp. Bob schrok zich een ongeluk. Hij keek naar beneden en zag half naast de trap het grijnzende gezicht van Don, die onder de buitentrap stond en hem tussen de treden door had vastgepakt.

“Zo jongen, ook op onderzoek uit?”

Bob zei: “Ik dacht dat die drie mannen je gepakt hadden.”

“Dat gebeurt zomaar niet,” antwoordde Don. “Ik was boven in het huis aan het rondkijken toen ik ze hoorde stoppen en binnenkomen. Er was ruim tijd om me in een van de kamers in een inbouwkast te verstoppen.”

“Was Breitstein erbij?” vroeg Bob.

“Nee,” zei Don. “Anders had ik hem wel bij zijn kuif gepakt. Ik hoorde delen van hun gesprek wanneer ze langs de kast liepen, waar ik in zat. Breitstein heeft hen wel gewaarschuwd om hier weg te gaan. Hij snapt ook wel dat er iets mis is na het gebeurde in Ettelbruck en bij de ruïne.

Een van de mannen was de winkelier, een angsthaas die onder druk gehouden wordt omdat ze kennelijk wat van hem weten. Ze hebben een zender en nog wat spullen ingeladen, die ik eerder in een van de kamers had zien staan. De winkelier is van plan om over een week weer terug te komen. Bij die zender vond ik een papiertje waar frequenties op genoteerd stonden. De sufferds, dat moet je nooit doen. Ik had al het idee dat deze mannen weinig voorstelden. Nee, de hoofdprijs blijft Breitstein, als we hem hebben dan kunnen we zo het hele netwerk oprollen.”

Al pratende was Don naar de straat gelopen in de richting van waar zij de Kever hadden achtergelaten. Bob keek nog eens schuins naar het hotel waar de lichten nog volop brandden. Hij vertelde Don maar niet over zijn belevenissen.

“De auto met die mannen is die kant opgegaan,” wees Bob.

“Ik denk dat ik weet waar ze naar toe gaan,” zei Don.

“Maar om het zeker te weten moeten we terug naar Diekirch om wat verbindingen te leggen. Bovendien wil ik de oude Schmidhuber ook nog aan de tand voelen.”

Bob vond het best. Het was inmiddels ver na middernacht.

Arie en Jan waren met Mulder na de gebeurtenissen rond het tankstation in Mersch spoorwegs naar Luxemburg stad gereden. Onderweg hadden zij tegen beter weten in nog uitgekeken naar de Isar waarin Breitstein en zijn maat nu rondreden. Die hadden ze niet gezien. Breitstein was hen zo'n twee uur voor en zou ook niet als een toerist rondrijden in de omgeving. Bovendien werd het al aardig donker. Mulder zat achter het stuur tussen z'n tanden te fluiten. Hij was in opperbste stemming, want hij had niet verwacht een spoor te vinden. Zijn chef zou ervan opkijken, dacht hij.

"Hoe gaan jullie dat nu verder aanpakken?" vroeg Arie die op de achterbank zat.

"Moet ik zo meteen met Don bespreken," antwoordde Mulder.

"Ik zou de grensposten waarschuwen," dacht Jan hardop.

"Ze hoeven die boeven niet aan te houden, maar zo weet je wel waar ze zijn."

"Er zijn ook andere methoden. Weten jullie wat een hefschroefvliegtuig is?" vroeg Mulder.

Jan barstte los: "De eerste hefschroefvliegtuigen werden in de oorlog ontwikkeld, maar vliegen kwam er nog niet van. Na de oorlog ging men ermee verder, maar er was niet zoveel belangstelling voor. Ze waren traag, maakten veel lawaai en er konden maar weinig mensen in. Alleen de Amerikanen en Engelsen zagen in dat je ze kon gebruiken voor transport van en naar moeilijke plaatsen. De eerste hefschroefvliegtuigen werden ingezet bij de Watersnoodramp in 1953 in Zeeland. Sindsdien is er meer belangstelling."

"Je lijkt wel een wandelende encyclopedie," zei Mulder.

"Is-ie ook," kwam er vanaf de achterbank. "Erg handig, hoef je niet al die delen mee te slepen als je op boevenjacht gaat."

Jan snoof. "Dit soort dingen weet toch iedereen."

"Ik probeer of er morgen bij het eerste licht een hefschroefvliegtuig van onze basis in Duitsland in de lucht kan zijn. Vanuit de lucht is het makkelijker zoeken dan vanaf de grond," zei Mulder.

"Hier zijn we bij het hotel."

Mulder stopte voor een groot hotel in het centrum van de stad. Alfa, las Jan boven de deur.

"Hier komen we wel meer, misschien ligt er al een boodschap van Don," veronderstelde Mulder.

Ze stapten door de draaideur een ruime lobby in, waar ondanks het late uur nog volop activiteit heerste. Er liepen mannen in pakken rond en er lagen er in T-shirts op banken rustig te lezen en te roken. Bij de receptie werd niet vreemd opgekeken van Jan, die er nog behoorlijk bemodderd uitzag.

Mulder schreef hen in. Arie en Jan op een tweepersoonskamer en hij in de kamer ernaast. Er bleek nog geen boodschap van Don te liggen. De lift suisde naar boven. Ze zaten op de vierde verdieping aan het eind van de gang.

Mulder zei: "Laten we over een uur in de lobby afspreken. Ik ga eerst in de stad nog wat regelen, dan zien we elkaar daar. Er zal ook nog wel wat te eten zijn. Tot zo!" en de Amerikaan stapte zijn kamer binnen.

Dat eten klonk Arie als muziek in de oren. Hij sputterde daarom ook helemaal niet tegen toen, op de hotelkamer gekomen, Jan meteen de badkamer in dook. Per slot van rekening zag Jan er het smerigste uit. Arie keek uit het raam en zag dat zij tegenover het station zaten. Op het plein onder hem was het nog een komen en gaan van taxi's en bussen. Hij ging op het bed liggen.

"Arie," riep Jan vanuit de badkamer. "Dit lijkt nu allemaal wel leuk, maar er zitten toch wel vreemde kanten aan deze zaak."

"Ik lig er net over te denken," antwoordde Arie, naar het plafond starend. "Ik dacht dat jij wel blij zou zijn. Gratis vervoer naar Luxemburg. Op rekening van de Amerikaanse staat in een mooi hotel. En nog vragen stellen."

"Vragen genoeg." Jan verwijderde nog wat modder uit z'n oren en dook proestend onder in het bad en kwam weer boven.

"Hoe denk jij erover, dikke, om morgen met een hefschroefvliegtuig Breitstein te gaan zoeken? Mulder stelde dat serieus voor. Morgen kan Breitstein wel driehonderd kilometer verder zijn. En waar moet je gaan zoeken, in Duitsland, in Frankrijk? Ze kunnen dan overal zijn. En rijden ze nog in die auto?"

De dikke lag hard na te denken. "Kijk Jan, we kwamen hier om Bierkoop te zoeken. Dat leek ons een saai klusje. Dit is veel leuker!"

"Dat is waar, maar dan moeten we niet als kippen zonder kop rond gaan rennen. Ik wil die Breitstein ook wel te pakken nemen."

"Mulder doet niets zonder Don. Geheid dat hij hem nu is gaan bellen en orders krijgt. Ik verwacht dat er vannacht

niets meer gebeurt,” zei Arie. “Ik zal Mulder nog wel vragen of zijn mensen al informatie over Bierkoop gevonden hebben. Dan kunnen we daar ook achteraan. Morgen moet ik mijn vader bellen.”

Jan kwam schoongewassen uit de badkamer en haalde uit zijn tas een keurig opgevouwen shirt.

Jan was een pietje precies op kleren.

“Laten we alvast naar beneden gaan,” stelde Arie voor. “Mulder zal zo wel komen, kunnen we alvast eten bestellen.”

Jan legde een scheiding in zijn haar en liep met Arie mee naar de lift.

In de lobby was het nog steeds druk. In het hotel zaten veel Amerikanen en die kwamen nu blijkbaar tot leven. Een aantal was aan het bellen in de maar liefst zeven telefooncellen naast de receptie. Weer anderen lazen de krant of zaten wat te drinken. Niemand vond het gek dat er twee HBS-jongens tussen de gasten liepen.

Jan en Arie staken de lobby over en kwamen in de eetzaal.

“Kunnen wij nog wat eten?” vroeg Arie aan de toegesnelde ober.

Dat was geen probleem. Ze gingen aan een tafeltje zitten en pakten de kaart. Arie bestelde een dubbele biefstuk met aardappelen, sla en nam appeltaart met slagroom toe. Jan stelde zich tevreden met een uitsmijter en een glas melk. Ze keken rond of ze Mulder zagen, maar de grote man was nergens te bekennen.

De bestelling werd gebracht en ze vielen aan. Een bellboy liep met een bordje door de lobby en kwam ook de eetzaal in. Jan Prins keek er naar en zag telefoon voor mr Prins en mr. Roos.

“Ik ga wel,” zei Arie en kauwend op de biefstuk liep hij naar de receptie. De receptionist wees naar cel vijf en Arie pakte de telefoon op.

“Arie Roos.”

“Arie, Masters hier.”

“Masters!” riep Arie, die verbaasd was omdat hij Mulder of Don aan de telefoon verwacht had.

“Hoe weet je dat we hier zijn?”

“Doet er niet toe,” zei Masters. “We hebben radarapparatuur die sproetenmonsters kan detecteren, nou goed? Luister en schreeuw niet zo door de telefoon, je staat zeker in een cel?”

“Ja,” zei Arie, nu zachter.

“Morgen om vijf uur ‘s middags jullie tijd land ik in Brussel en kom direct door naar Luxemburg. Ondertussen pakken

jullie je bullen en vertrekken uit het hotel waar je nu bent naar Hotel Cravat aan de Rue Notre Dame 17. Neem maar een taxi. De kamers zijn gereserveerd op naam van mij. Morgenochtend neemt er iemand van mijn kantoor contact op met jullie.”

“Maar...” begon Arie.

“Niet door de telefoon,” zei Masters. “Trouwens nog iets. Mijn vrouw Vivian komt mee. Ik heb eigenlijk vakantie, dus daar kwam ik niet onderuit. Tot morgen” en Masters brak af.

Arie keerde terug naar de eetzaal. Jan zat net de laatste resten van zijn uitsmijter naar binnen te werken en zag aan de blik van zijn vriend dat er iets was. Arie ging zitten, sneed een stuk van de biefstuk af en zei met volle mond:

“Het wordt steeds gekker. Masters belde en zei dat we naar een ander hotel moeten gaan. Morgenavond is hij zelf hier.”

Jan fronste z'n wenkbrauwen. “Wat heeft dat voor zin om weg te gaan? Ik blijf liever hier. Bovendien, wat doen we met Bob?”

“Ze vertrouwen elkaar niet,” zei Arie, weer een homp vlees nemend. “Die FBI jongens hangen er maar een beetje bij. Don en Mulder hebben het voor het zeggen. Maar ik heb geen zin om me daar mee te gaan bemoeien.”

Achteroverleunend in zijn stoel zei Jan: “Ik wil eerst weten waar Mulder straks mee terugkomt. Morgen is het nog vroeg genoeg om naar dat andere hotel te gaan. Dan horen we wel wat Masters te vertellen heeft.”

“Je wordt op je wenken bediend, daar komt Mulder aan,” siste Arie vanuit zijn mondhoek naar Jan, die met zijn rug naar de lobby toezat.

Mulder liep met grote passen en schoof een stoel bij het tafeltje van Jan en Arie.

“Zo, ik heb contact gehad met Don. Hij en Bob hebben succes gehad. Ze hebben bij de ruïne iemand opgepakt, die meer kan vertellen over de organisatie die oorlogsmisdadigers helpt te vluchten.”

“En Breitstein?” vroeg Jan nieuwsgierig.

“Ik heb onze bevindingen aan Don verteld, die zou verdere maatregelen nemen.” Mulder bestelde drie koppen koffie aan de ober, die kwam afruimen.

“Is er al meer bekend over Bierkoop?” vroeg Arie.

“Vergat ik bijna,” zei Mulder en hij haalde een briefje uit z'n zak.

“De Luxemburgse politie heeft goed werk gedaan. Bierkoop woont in Kautenbach en valt alleen op omdat hij

een grote tuin heeft en bijna elke dag naar de kerk gaat om te bidden.”

“Berouw komt na de zonde,” zei Arie wreed. “Had hij mijn vader maar niet moeten bestellen.”

“We kunnen hem zo laten oppakken,” stelde Mulder voor.

“Niet doen, dan zie je het geld nooit meer terug,” zei Jan Prins. Hij was de afspraak met Pa Roos dat zij een deel van het geld wat ze terug vonden, mochten houden, nog niet vergeten.

“We gaan zelf wel in Kautenbach kijken.”

Ze liepen door de lobby naar de lift. Bij hun kamers gekomen zei Mulder:

“Welterusten, ik zie jullie morgen.”

Arie en Jan stapten hun kamer in en gingen op de rand van hun bedden zitten.

“Ik ga nog niet slapen. Ik ga eens een kijkje nemen in Hotel Cravat. Masters heeft daar al gereserveerd.”

“Ik ga mee,” zei Jan, die weliswaar hondsmoe was, maar zijn nieuwsgierigheid won het van de slaap.

Arie opende hun kamerdeur een stukje. De gang was leeg. “Kom op, Jan. Luxemburg bij nacht lijkt me wel wat.”

Don en Bob arriveerden rond een uur of half twee weer in Diekirch.

Toen de Volkswagen bij het huis stopte, zag Bob dat de auto's, die er 's middags hadden gestaan waren verdwenen. Ook de Ford Victoria van de FBI-agenten stond er niet meer. Er stond alleen nog een legerjeep.

Don liep met Bob in zijn kielzog snel naar binnen. In de hal stond een sergeant, die salueerde. De sergeant liep mee de kamer in met de twee bureaus waar ze eerder hadden gezeten. Don liep om zijn bureau heen en keek op het blad.

“Ah, een bericht van Mulder, hij is in hotel Alfa in Luxemburg. Prima.”

Bob ging maar zitten. De sergeant bleef staan.

“Waar zijn de gevangenen?” vroeg Don.

“Opgesloten in de kelder,” antwoordde de sergeant.

“En de twee FBI-agenten?”

“Kregen telefoon en zijn snel vertrokken, zonder te zeggen waarheen,” meldde de sergeant met een geringschattende uitdrukking op zijn gezicht.

“Heb je niets aan, wist ik al,” zei Don kort. “Kom we gaan Schmidhuber met een bezoek vereren.”

Ze liepen een draaiende trap af naar de kelder en kwamen in een gang, die onder de breedte van het huis doorliep. Aan het eind van de gang waren twee deuren.

Een ervan opende de sergeant. Don en Bob stapten naar binnen, de sergeant bleef op de drempel wachten.

Schmidhuber zat op een stoel en keek hen koel aan. Bob vermoedde dat de bange Walter achter de andere deur zat.

“Wilt u mij onmiddellijk vrijlaten! U pleegt wederrechtelijke vrijheidsberoving. Ik eis...”

“Niets meer te eisen,” gromde Don. “Blijf maar braaf zitten.”

Don pakte een stoel en zette die vlak voor de oude kapitein. Hij ging tegenover hem zitten en begon in het Duits vragen te stellen.

Bob kon dit niet verstaan. Bob maakte er wel uit op dat Don niet zozeer geïnteresseerd was in de vlucht van Schmidhuber, die middag, als wel in wat Schmidhuber in de oorlog had gedaan.

Don stelde vraag na vraag, maar de kapitein weigerde om wat te zeggen.

Don draaide zich om en keek naar Bob.

“Ga jij maar naar boven, ik kom zo wel vertellen wat ik eruit heb gekregen.”

En tegen de sergeant: “Blijf jij maar hier.”

Bob liep langzaam de trap op. Hij was benieuwd wat Don ging doen. In de hal keek hij om zich heen en ging op een houten bank zitten. Het duurde lang. Bob begon zich te vervelen en stond op. In de kamer met de twee bureaus was ook weinig te beleven. Tegenover die kamer aan de andere kant van de hal was ook een deur.

Bob duwde er tegenaan en de deur ging open. Hij zag een kamer die precies even groot was als de andere. In deze kamer stonden geen bureaus, maar kasten met boeken en mappen. Ook lagen er stapels dossiers. In het midden van de kamer stond een tafel waar ook van alles op lag. Bob liep naar de tafel en keek naar de papieren. Er lag een kaart. Bob boog zich erover heen. Het was moeilijk voor hem omdat hij Europa niet goed kende, maar na een aandachtig turen zag hij Luxemburg en een deel van Frankrijk en Duitsland. Op verschillende plaatsen op de kaart stonden stippen. Ook bij de ruïne van Bourscheid, zag Bob. Dat zou betekenen dat...

“Worden we nieuwsgierig?” klonk een harde stem. In de deuropening stonden Don en de sergeant. “Grijp hem, sergeant!”

De sergeant stapte naar voren. Bob kon geen kant op en voelde zijn nek als in een schroef. De sergeant duwde hem de kamer uit. Don keek hem niet eens aan en zei

tegen de sergeant: "Sluit hem boven op, morgen zie ik wel verder. We hebben nu andere dingen te doen."

Bob moest de trap in de hal op lopen. De sergeant porde hem in z'n rug. "Die kant op." Hij deed een deur open en Bob zag een kleine kamer aan de achterkant van het huis. Er zaten dubbele ramen in die aan de binnenkant van tralies waren voorzien.

Hij werd op een stoel gezet en de sergeant begon hem vast te binden.

Don keek toe.

"Goed vast, sergeant, het is niet zomaar een schooljongen."

Bobs handen werden gebonden en achter de stoelleuning aan de stoel vastgezet. Hetzelfde gebeurde met zijn voeten. Na dit karwei stond de sergeant hijgend op en keek tevreden op Bob neer.

"Tot morgen," zei Don en liep weg. De sergeant sloot de deur achter zich en Bob hoorde het draaien van het slot.

Bob keek om zich heen. Schreeuwen had geen zin, dat begreep hij ook wel. Hij was verbaasd over het gebeurde. Hij trok aan het touw, maar zijn polsen zaten goed vast. Iets voorover gebogen kon hij z'n voeten zien. Misschien gaf dat meer kans. Bob wist dat Arie en Jan op lange winteravonden geoefend hadden in het binden en weer losmaken. Hij had daar nooit bij kunnen zijn, maar enige ervaring had hij wel. Hij strekte z'n benen en merkte dat het touw wat meegaf. Oppassen voor kramp. Wanneer hij nu de stoel iets naar achter kapte en natuurlijk niet achterover sloeg, kon hij z'n benen strekken en schoof het touw naar het eind van de voorste stoelpoten. Bob wurmde. Het viel niet mee om achterover te hangen en tegelijk te strekken, maar hij voelde dat het lukte. Langzaam kwam er wat speling bij z'n voeten. De stoel kraakte, maar was te stevig om het te begeven.

Bob wachtte even om op adem te komen en zijn benen de gelegenheid te geven voor een nieuwe poging. Hij zette aan. Zijn rechervoet schoot van de stoelpoot af, dat maakte het makkelijker. Met die voet op de grond kon hij iets meer kracht zetten en ook z'n linkervoet schoot los. De touwen bleven er om heen zitten. Bob luisterde of iemand soms op het geluid van de krakende stoel af kwam, maar dat was niet het geval. De kamer leek hem ook behoorlijk geluiddicht.

Hij kon nu staan. Als een schildpad liep hij de kamer rond met de stoel op z'n rug en keek uit het raam. Daar zag hij op flinke afstand van hem een paar huizen en vooral weiland. Z'n handen kreeg hij niet los. Bob keek of hij een

scherp voorwerp zag om het touw rond zijn polsen door te zagen, maar de kamer was zo kaal als het maar kon. Bobs oog viel op de deur.

Het was een stevige eikenhouten deur. Bob kende die deuren wel, want bij Jan Prins thuis had hij er vaak naar zitten kijken. Zijn vader had er in Amerika een paar voor hun huis in Pittsburgh laten maken. De deur bestond uit twee verticale dikke eiken planken, die boven, onder en in het midden waren verbonden met horizontale planken. Zo ontstond een stevig frame wat met pen-gat-verbindingen was vastgemaakt. Tussen de planken waren twee panelen gemaakt van dunnere planken, die in groeven van de dikke planken waren geplaatst. Naar die dunne planken keek Bob nu. In de loop van de tijd waren die wat gekrompen, de naden waren duidelijk te zien. Zou hij niet kunnen proberen om het onderste paneel uit de deur te krijgen. Maar hoe?

Met de punt van z'n schoen schopte Bob tegen de planken. Die bogen wat door. Met flinke kracht zou dat moeten gaan. Wacht eens, met de stoelpoot. Bob draaide zich om en wees nu als een soort Middeleeuwse stormram met de poten van de stoel naar de deur. Hij deed een stap achteruit.

De stoelpoten stonden nu schuin naar beneden. Bob zakte iets door de knieën en liet zich achterover vallen. Twee poten ketsten tegen het paneel af op de grond. Bob zijn hele lijf trilde van de dreun van de stoel op de grond. Hij stond stil en luisterde. Niets te horen. Don en de sergeant waren waarschijnlijk nog in de kelder.

De hoek waarmee hij met de poten het paneel raakte, moest niet te groot zijn. Anderzijds, bij een te kleine hoek kwamen de vier poten tegelijk tegen de deur aan en dat zou geen effect hebben. Nog een keer proberen. Hij ging weer met de rug naar de deur staan, boog ver door en liet zich toen achteruit vallen. Krak zei een van de planken en knikte licht. Dat gaf de burger moed. Na een paar keer beuken begaf de plank het en toen was het een kwestie van goed richten voor er in het paneel een opening ontstond waar hij net doorheen zou kunnen kruipen.

Bob trapte de laatste twee planken kapot en ging op zijn knieën zitten en stak zijn hoofd door het paneel. In de gang was niets te zien. Hij rustte heel even uit om op adem te komen en kroop nog steeds met de stoel op de rug door de opening heen. Hij haalde z'n schouder nog open aan een scherpe kant van een kapotte plank, maar Bob was allang blij dat hij uit de kamer was.

Hij liep naar de trap en keek vanaf boven de hal in. Geen mens te zien. Bob sloop zo goed en kwaad als het ging de trap af. Als nu de voordeur maar niet afgesloten was. Die ging naar binnen open, wist hij. Met zijn kin op de knop probeerde hij de deur open te doen. De deur zat niet in het slot en duwend naar zich toe ging de deur een stukje open. Dat was genoeg. Bob zette z'n voet er snel tussen en kreeg zo de deur verder open. Vlug glipte hij er doorheen en holde weg van het huis. De jeep stond er nog steeds geparkeerd.

Het was natuurlijk een vreemd gezicht. Een hollende jongen met een stoel op zijn rug. Erg hard rennen lukte toch al niet. Bob liep naar de doorgaande weg waar hij met de auto al een paar keer overheen gekomen was.

Het begon al een beetje licht te worden en over de weilanden hing een mistsluier. Bob kon er niet van genieten. Hij zocht nog steeds naar een mogelijkheid om zich los te maken. Vanuit Diekirch naderde een vrachtauto. Bij het zien van Bob stopte de auto. Het was een melkwagen die vol met melkbussen stond. Bob begreep dat de auto in de vroege ochtend de boerderijen afging om de melkbussen op te laden.

"Zo broer," grijnsde de chauffeur, een jonge vent, hem toe. "Aan de wandel met je stoel? Ben je bang dat je hem anders verliest?"

"Vrienden van me hebben me vastgebonden," zei Bob. "Het gaat om een weddenschap, maar die heb ik nu wel gewonnen. Kun je me losmaken?"

De chauffeur sprong uit de cabine en sneed met zijn zakmes het touw door. Bob smiet de stoel in de berm.

Wat een heerlijk gevoel om weer gewoon te kunnen staan.

"Bedankt, kan ik misschien meerijden?"

"Waar moet je heen?" vroeg de chauffeur, die nog steeds moest lachen.

"Hotel Alfa in Luxemburg," antwoordde Bob, die die naam van Don had gehoord.

"Ik moet naar de melkfabriek aan de rand van de stad. Eerst nog wat bussen ophalen. Als je me helpt, zet ik je voor de fabriek af. Daar stopt de bus, die naar het station in Luxemburg gaat. Het hotel ligt tegenover het station," wist de chauffeur.

"Oké," zei Bob, die al in de auto klom. Hij wilde zo snel mogelijk van de plek weg. Wanneer zijn ontsnapping ontdekt werd, kwamen ze achter hem aan. De chauffeur klom ook weer naar binnen en zette de auto in beweging. Bob zat tevreden achterover in de cabine.

Arie en Jan wandelden rustig door de lobby het hotel uit. Ze namen geen taxi voor het hotel, je wist maar nooit of Mulder navraag zou gaan doen, maar liepen naar het station tegenover het hotel.

Het was laat, maar de temperatuur was aangenaam. Het rook fris door de vele regen die 's middags was gevallen. Jan was door het bad en het eten behoorlijk opgeknapt en Arie trommelde al lopend tevreden op zijn volle buik.

Bij het station stond onder een luifel met fel licht een rij taxi's. De chauffeurs stonden met elkaar te praten. De jongens liepen naar de voorste wagen toe. Uit het groepje taxichauffeurs maakte zich er een los en kwam naar hen toe. Aan zijn gezicht te zien was hij teleurgesteld over zijn vracht. Een paar schooljongens bracht nooit veel op.

"Hotel Cravat, Rue Notre Dame," zei Jan.

"Komt voor mekaar, jongen, stap maar in."

De chauffeur zette de meter aan en reed weg. Vanaf het station voert een brede boulevard het oude centrum van Luxemburg in. Het centrum ligt op een rotsplateau, aan twee zijden omgeven door diepe dalen. De grillige rotsen, de resten van oude verdedigingswerken en de grote bruggen die de diepe dalen overspannen, leverden vanuit de taxi een mooi gezicht op. De stad was goed verlicht. Over een van de bruggen reed een trein. De chauffeur had geen oog voor dit alles. Ze passeerden een grote kathedraal en even later stopte hij.

"Messieurs, Hotel Cravat."

Arie stapte uit. Gewoontegetrouw liet hij Jan afrekenen. Arie zag Jan met de chauffeur in de auto praten en naar de meter wijzen. Jan stapte ook uit. De taxi trok met gierende banden op en verdween weer in de richting van het station.

"Die dacht me even af te zetten," gromde Jan. "Maar dat lukte niet."

Arie ging er niet op in en keek naar het hotel. Het was geen groot hotel zoals het Alfa, maar het zag er netjes uit. De lobby was veel kleiner dan die van Alfa. Een receptie met er tegenover een zitje.

Aan de receptie stond een blond meisje met enorme valse wimpers. Ze deed Arie aan een filmster denken, maar hij wist zo gauw niet meer welke.

Arie sperde zijn blauwe ogen wijd open en zei: "Wij zijn de heren Prins en Roos, onze oom Masters heeft hier kamers gereserveerd. Onze bagage komt na," voegde hij eraan toe om vragen te voorkomen.

De wimpers gingen naar beneden en keken in het gastenboek. "Dat klopt, er is een kamer voor u."

Het meisje draaide zich om en zocht de sleutel. Tegelijk met de sleutel pakte ze een enveloppe, die in hetzelfde vakje stond. "De sleutel en een boodschap," zei ze vriendelijk.

Arie ritste de enveloppe open. Jan keek mee over zijn schouder.

"Kom zo snel mogelijk naar de Blue Moon bar in de Rue Philippe II," las Arie.

"Masters kan hier toch nog niet zijn?" zei Jan verbaasd.

"Lijkt me van niet, laten we maar gaan kijken."

"De Blue Moon bar, die weet ik wel," zei het meisje dat had meegeluisterd. De wimpers gingen heftig op en neer. "Je gaat het hotel uit naar rechts. Op de eerstvolgende hoek weer naar rechts. Na zo'n tweehonderd meter zie je de Blue Moon links. De bar is de hele nacht open."

Arie en Jan bedankten haar en liepen naar buiten.

De aanwijzingen van het meisje klopten precies. De bar had een blauwe neonreclame in de vorm van een halve maan.

Arie en Jan stapten naar binnen. Achter de deur was een gordijn. Arie schoof het open en ze zagen een ruimte die niet breder was dan vijf meter. Langs een zijde was een bar van wel tien meter lang. Voor de bar zaten of lagen met het hoofd op de armen diverse mannen.

"De Zeedijk is er niets bij," schreeuwde Arie tegen Jan. Hij moest schreeuwen omdat uit de speakers boven de bar Jerry Lee Lewis dreunde. Ze liepen de bar in en schuifelden langs de mannen die aan de bar zaten. Dat ging maar net. Wat er achterin de bar was, konden de jongens nauwelijks zien omdat alles blauw stond van de rook.

"Wat drinken?" hoorden Arie en Jan rechts van zich roepen. Het was de barman die over de tap naar hen leunde.

"Twee tonic," brulde Arie terug.

De barman draaide zich om en greep een fles London Tonic. Hij schonk twee glazen in. Dit alles werd gadedeslagen door een klant, die over de bar hing en naar de tonic keek of hij water zag branden. De barman schoof de glazen naar hen toe.

"Meteen afrekenen," zei hij.

Jan betaalde en kreeg twee natte briefjes terug. Hij wilde wat zeggen, maar zag er maar vanaf.

De barman keek hem grijnzend aan en toonde een mond vol gouden tanden. Dit en de forse bovenarmen van de man maakten dat Jan en Arie snel verder liepen naar achter. Achterin was een dansvloer, waar niemand

danste. Naast de dansvloer waren banken, die ook in een halve maan stonden en tegenover elkaar en rug aan rug zitplaatsen vormden. Op een van de banken zaten de FBI-agenten Hank en Ron. Wanneer ze als Hoela-Hoela-meisjes verkleed de bar waren binnengegaan waren ze minder opgevallen dan nu. Ze zaten daar met hun regenjassen nog aan van een glas sinaasappelsap te nippen en keken wat hulpeloos om zich heen.

Toen ze Arie en Jan uit de rookniveaus zagen opduiken sprongen ze verheugd op.

“Ga zitten,” zei Hank tegen Arie en Jan.

Ze schoven aan op het tegenoverstaande halvemaanvormige bankje dan waar de FBI agenten waren gaan zitten. Een tafel tussen hen in werd gevormd door een bierton waarop een vierkant blad met opstaande randen, zoals op een schip, was bevestigd. Op de andere banken zaten ook mensen, de tafels stonden vol met bierglazen.

Jan en Arie bogen voorover om met Hank en Ron te kunnen praten. Door de muziek en de achter hun rug luidkeels pratende mensen was het moeilijk om een fatsoenlijk gesprek te voeren. De muziek hield even op, maar voordat er wat gezegd kon worden, dreunden de bassen opnieuw. Jerry Lee Lewis werd vervangen door Choo Berry.

Jan riep: “Heeft Masters jullie gestuurd?”

Hank knikte. “Hij heeft ons...”

De barman met de gouden tanden tikte Jan op de schouder. “Wat drinken?”

“Ik heb nog,” zei Jan en hield zijn nog bijna volle glas met tonic omhoog.

“Wat drinken?” hield Goudtand aan.

“Erg veel tekst heeft hij niet,” riep Arie. En tegen de barman: “Doe nog maar een rondje.”

“Bier gaat per glas, de rest per fles,” zei deze.

“Whaat,” kreet Jan, “Ik laat me hier niet oplichten!”

Arie stak een hand op. “Dan maar twee flessen. Een fles sinas en een fles tonic.”

“Per fles per persoon, bedoel ik,” zei Goudtand terwijl hij er vriendelijk bij lachte. Jan ontplofte nu bijna. Maar Arie zei: “Oké, vier flessen, twee sinas en twee tonic.”

De barman verwijderde zich en Arie sprak sussend naar Jan: “Stil nou, de FBI betaalt.”

Dat kalmeerde Jan enigszins. Hank wilde zijn verhaal vervolgen, maar de barman was al terug en zette vier literflessen neer op de tafel.

Dit was teveel voor Jan. Hij sprong op en zei: "Deze bestelling gaat niet door, we gaan weg. Kom op jongens," en hij maakte aanstalten om naar de deur te lopen. Goudtand versperde hem de weg.

"Eerst betalen, de flessen zijn al open gemaakt!"

Jan hapte naar adem. Arie en de twee FBI mensen waren nu ook maar gaan staan. Meer mensen stonden op en ergens viel een aantal bierglazen kapot.

"Ze zitten hier al een hele tijd!" riep een jongmens met vette slierten haar, die achter Jan had gezeten. "Door de muziek heen praten en nog moeilijk doen over het drinken."

Arie had geen zin in ruzie en pakte geld uit z'n zak om te betalen.

Jan had zich tot de jongen met het vette haar gewend.

"Waar bemoei jij je mee?"

De jongen deed een stap naar voren en duwde Jan met twee vingers tegen z'n borst.

"Zoeken we ruzie of zo?"

Bij Jan kwam de vermoeidheid en irritatie van de afgelopen dag weer naar boven.

"Blijf van me af met je vette tengels!"

Goudtand stapte tussen hen in. "Nog klanten beledigen ook?"

Nog een paar mannen, kennelijk tuk op een verzetje, drongen op en Jan, Arie en de twee FBI agenten moesten achteruit tot ze tegen de achterwand stonden.

"Ze bevielen me al niet toen ze binnenkwamen!" riep iemand. "Eerst die twee regenjassen en later deze knapen. Ze horen hier niet!"

Arie, die zich meestal nog wel uit dit soort situaties wist te redden zag nu ook geen oplossing.

Goudtand keek naar Jan en balde zijn vuisten.

"Pak 'm!" vuurde iemand aan.

Op dat moment greep Hank in zijn binnenzak en pakte zijn pistool. Hij stak het simpelweg in de lucht alsof het een aansteker was en schoot tweemaal in de lucht. Dat maakte indruk. De muziek viel stil en Goudtand en de anderen stapten achteruit.

Hank zei: "Kom, we gaan!" en liep naar voren. Het pistool had hij nog in zijn hand. Alsof hij een ijsbreker was met een aantal schepen in zijn kielzog ontstond er ruimte tussen de mensen. In het voorbijgaan griste Jan een fles tonic mee.

"Hij was toch al open," zei hij, toen hij Goudtand passeerde. Ze liepen langs de bar waar nog twee mannen

met het hoofd op de bar lagen. Die hadden van het hele gebeuren niets gemerkt.

Toen ze buiten stonden, zogen ze de frisse lucht naar binnen. Hank stak het pistool weer in z'n zak.

"Ik doe dit niet graag, maar het kon even niet anders."

"Meneer Prins, meneer Roos." Het meisje met de valse wimpers uit het hotel kwam op hen afgerend. "Telegram voor u. Ik wist dat u hier was!"

Ze gaf Jan het telegram en keek met een bewonderende blik naar hem op. Jan wist niet goed wat hij moest doen en stond wat onhandig met de fles tonic in z'n hand. Hij gaf het telegram aan Arie.

In het huis in Diekirch had de sergeant een forse schrobbering van Don gekregen toen ontdekt werd dat Bob ontsnapt was. Ze stonden bij de deur met het kapotte onderpaneel.

"Die aap is met stoel en al..." begon de sergeant.

Don was woest en liet dat de sergeant duidelijk merken.

"Die jongen weet nu teveel en is vast op zoek naar z'n vrienden. Hij weet waar ze zijn."

"Ik kan met de jeep hier in de buurt gaan zoeken," bood de sergeant bedremmeld aan.

"Blijf maar hier," snauwde Don. "Je bent nog in staat om die oude Schmidhuber weg te laten wandelen. Ik ga Mulder bellen."

De sergeant raapte de kapotte planken op en schudde ongelovig zijn hoofd. Don liep naar zijn kantoor beneden en draaide het nummer van Hotel Alfa. Hoewel het 6 uur in de morgen was, werd de telefoon meteen opgenomen.

"Receptie, kunt u mij doorverbinden met de heer Mulder?"

Ook Mulder nam snel op. Don deed het verhaal. "Dat betekent dat je die twee andere jongens in de gaten moet houden. Hun vriend zal zeker contact met ze opnemen."

"Geen probleem, ze liggen in de kamer naast me te slapen," antwoordde Mulder. "En heeft die jongen in Diekirch alles gezien?"

"Ik denk het niet, maar het is uitkijken. Ik wilde dat ik ze nooit had meegenomen," zei Don.

Hij vervolgde: "Ga maar meteen met ze naar het Zuiden, dan zijn ze uit Luxemburg weg en regelen we het daar wel."

"Oké," zei Mulder voor wie de instructies blijkbaar duidelijk waren.

Hij legde de hoorn neer en sprong uit bed. Snel kleepte hij zich aan. Ondanks de haast werd zijn das door Mulder netjes geknoopt. Hij schoot de kamer uit en klopte op de

deur van de kamer naast hem. Niets te horen, ook niet na harder kloppen. Een bang vermoeden bekwam Mulder. In zijn eigen kamer belde hij de receptie.

“Ik ben dringend op zoek naar de gasten in kamer 438,” zei Mulder.

Na een ogenblik kwam het van de andere kant. “De sleutel van die kamer hangt hier niet, meneer, ze moeten er zijn. Zal ik even bellen?”

“Laat maar,” zei Mulder en smiet de hoorn erop. Hij holde naar de lift, waar de verbaasde receptionist hem even later uit zag komen. Mulder speurde de lobby door, maar geen Jan en Arie te zien. Dat kon ook niet, want die waren op dat moment in discussie met Goudtand in de Blue Moon bar.

Mulder wendde zich tot de receptionist. “Heeft u die twee jongens weg zien gaan?”

“Dat kan ik u niet zeggen, meneer,” kwam het beleefde antwoord. “Er lopen hier zoveel mensen in en uit. In ieder geval de laatste twee uur niet.”

Daar had Mulder weinig aan, alhoewel hij bedacht dat Arie en Jan zo snel niet door Bob geïnformeerd konden zijn.

“Heeft kamer 438 inkomende telefoontjes gehad?” vroeg Mulder.

“Volgens mij niet,” antwoordde de receptionist. Hij was de gekste dingen gewend en bleef geduldig. “Een van de jongens die u bedoelt, heeft, dacht ik, wel een gesprek in de cel aangenomen, maar dat is al een hele tijd geleden. Het was een gesprek uit Amerika. Ik kan me dat herinneren omdat de verbinding lang duurde en ik het vreemd vond dat er juist voor die jongens een gesprek uit Amerika kwam. Het zijn Duitsers toch?”

Mulder bedankte de receptionist en liep naar buiten. Hij keek rond.

Bobbie Evers zag op dat moment Mulder staan. De chauffeur van de melkwagen had woord gehouden. Bob had hem geholpen om nog bij een paar boerderijen melkbussen op te laden. De wagen was al snel vol en kwam tegen 6 uur aan bij de grote melkfabriek aan de rand van Luxemburg stad. De chauffeur stopte bij de poort en wees naar de overkant. “Daar is de bushalte.”

Bob bedankte hem en stak de weg over. De bus kwam er net aanrijden en loste een aantal vrouwen en mannen die zwiingend naar de poort van de fabriek sloften. Bob was de enige passagier op de terugtocht naar het station. Dat

bleef zo, want de bus hoefde onderweg nergens te stoppen. Bob stapte voor het station uit.

Het Luxemburgse station is een betrekkelijk groot station. Dat komt omdat het land een dicht spoorwegnet kent en ook al het goederenvervoer via het centrale station loopt. Naast de lokale boemels zie je er internationale treinen en treinen met vooral ijzererts en kolen. Voor de ingang stoppen de bussen en tussen de plaats voor de bussen en de plaats voor auto's en taxi's is er in de lengte een luifel. De luifel staat op een metalen skelet met daarin ramen. Eigenlijk een soort perronoverkapping, maar dan niet voor treinen.

Bob stond aan de kant van de bussen en keek door het glas naar de auto's en taxi's die aan de andere kant stonden. Jan en Arie hadden op die plek de taxi naar Hotel Cravat genomen. Over de daken van de auto's heen zag hij in de verte Mulder staan. Bob herkende hem onmiddellijk aan zijn grote gestalte. Nu zag Bob ook dat Mulder voor de deur van het Alfa stond. Hij liep een stukje verder tot hij achter een van de dragers van de luifel stond. Zo kon hij onopgemerkt zien wat Mulder deed. Die keek nog steeds alle kanten op en Bob dacht dat hij het hotel weer zou binnengaan.

Hij vroeg zich af waar Arie en Jan waren. Hij nam niet aan dat ze al zo vroeg in de morgen opgestaan waren. Mulder ging niet het hotel binnen, maar kwam vastbesloten zijn kant oplopen.

Bob schrok, want al te lang zo blijven staan zou ook een vreemde indruk maken. Er liepen behoorlijk wat mensen rond bij de bussen en een paar eigenaardige blikken had hij al op zich gevoeld. Hij ging zitten op de bank die langs de luifelwand stond met zijn rug naar het glas en keek zo schuin achterom. Mulder was al bijna bij de taxistandplaats. De Amerikaan was geen beginneling. Dat was in Mersch al gebleken. Staande voor het hotel had Mulder nog even overwogen om Don op te bellen, maar dat idee had hij meteen verworpen. Dat zou weer een reprimande opleveren. Hij kon nu beter Jan en Arie maar gaan zoeken. Hij besepte dat het geen zin had om als een kip zonder kop in de stad rond te gaan lopen. Arie en Jan zouden voor het hotel zeker vervoer hebben genomen. Daarom liep hij naar de taxistandplaats. Aan de voorste taxichauffeur vroeg hij met een dollarbiljet in de hand:

"Ik zoek twee jongens, die..."

De chauffeur wees met zijn duim naar achteren. "Ik ben net begonnen. De chauffeurs hierachter hebben vannacht gereden."

Mulder liep verder en boog zijn hoofd in de auto van de volgende chauffeur en deed opnieuw zijn verhaal. Bij de vierde auto was het raak.

“Een dikke rooie en een met bruin haar. Die heb ik gehad, rond een uur of twee vannacht. Ik herinner me het nog goed. Die ene deed moeilijk over de prijs. Het was een klein ritje naar het centrum. Ik heb ze voor een hotel afgezet.”

“Welk hotel?” drong Mulder aan.

De chauffeur dacht even na. “Vlak bij de kathedraal. Ik weet het weer, Hotel Cravat.”

“Kun je me erheen brengen?” vroeg Mulder en stapte in de taxi.

“Je zegt het maar,” antwoordde de chauffeur en startte de motor. Dit leidde tot protest bij de andere chauffeurs. “Hei,” riep de voorste chauffeur. “Zo werken we hier niet.” Maar de taxi met Mulder reed al weg.

Bob die alles gezien had, maar niets kon horen liep snel om de luifel heen naar de voorste taxi.

“Achter die ander aan, het is m'n oom en we hebben elkaar net gemist.”

“Leuke oom heb je,” vond de chauffeur. “Ik rij er graag achteraan, want met die ander heb ik nog een appeltje te schillen.” Bob vond het best.

Zo zou hij Mulder niet snel kwijtraken.

“Je oom rijdt naar het centrum,” bromde de chauffeur tegen Bob.

Ondanks dat er op de vroege ochtend al behoorlijk wat verkeer reed, was het makkelijk volgen. “Niet te dicht er achter,” waarschuwde Bob. “Ik wil mijn oom straks verrassen.”

“En ik die chauffeur,” zei de chauffeur en hij remde wat af. Bob zat op de achterbank en leunde met z'n ellebogen op de voorstoel.

Hij zag dat Mulder rustig in de taxi zat. De voorste taxi sloeg naar rechts af en ze kwamen in een smallere straat.

“Ik denk dat-ie gaat stoppen,” waarschuwde Bobs chauffeur en stuurde zelf naar de troittoirband.

De remlichten van Mulders taxi sprongen aan en de taxi stopte.

“Hier,” zei Bob en hij drukte de chauffeur tien dollar in zijn handen.

“Dat maakt alles goed,” zei deze tevreden.

Bob had geen zin in een scène tussen de twee chauffeurs. Dat vochten ze wat hem betrof maar later uit. Het was zaak om nu Mulder te volgen. Die was uitgestapt en wandelde kalm verder door de smalle straat.

Bob volgde hem voorzichtig en op behoorlijke afstand. Wanneer Mulder achterom zou kijken, zou hij hem zeker herkennen. Mulder stak de straat over en sloeg af naar links. Ze kwamen in een andere straat met winkels en een paar hotels, zag Bob. Mulder tuurde langs de gevels en stak ineens over. Bob bleef aan zijn kant lopen. Er stonden voldoende auto's waarachter hij zich kon schuilhouden. Mulder ging langzamer lopen en Bob zag dat hij aandachtig keek naar de kant waar hij zojuist vandaan kwam. Bob keek in dezelfde richting en zag de ingang van een hotel. Zou Mulder daar heen gaan en waarom liep hij dan niet gewoon naar binnen?

Mulder liep weer verder met Bob achter hem aan. Bob passeerde de ingang van het hotel en keek naar binnen. Hij zag niets. Mulder was een stukje verder gestopt en stond in een etalage te kijken. Het was alsof hij niet goed wist wat te doen. Bob dook achter een geparkeerde auto. Achter hem ging de ingang van het hotel open. Een bekende gestalte stapte naar buiten, bleef op de stoep staan en zei: "Ik weet dat je geïnteresseerd bent in auto's, beste Bobbie, maar om nu liggend op je buik in een Luxemburgse straat een autowiel te bestuderen, dat lijkt me wat ver gaan."

"Stom rond!" siste Bob tegen Arie, want die was het. "Ga daar weg, aan de overkant staat onze vriend Mulder en die lijkt me op zoek naar jullie!"

Maar het was al te laat. Mulder had Arie zien staan en liep zelf snel verder. Bob stond woedend op en sloeg het stof van z'n broek. "De hele nacht ben ik in touw en jij verpest alles!"

Arie stond nog steeds op de stoep met z'n handen in de zij. "Kom nu maar binnen, beste Bob. Kun je uitrusten van je zware nacht." Arie draaide zich om en liep het hotel binnen. Bob volgde hem, al foeterend op zijn stomme vriend. Mulder was natuurlijk verdwenen.

Ze zaten in het zitje tegenover de receptie. Het meisje met de valse wimpers, dat Odile bleek te heten, had koffie gebracht. Hoewel haar dienst er op zat, een man met een kaal hoofd had die overgenomen en hij zat bedrijvig achter de receptie alle papieren opnieuw te ordenen, was zij blijven zitten.

Ze zat naast Jan, die zoveel mogelijk de andere kant opkeek.

"Zou iemand mij kunnen vertellen wat er aan de hand is?" vroeg Bob. Hij had zojuist verteld wat er in Diekirch gebeurd was en hoe hij uit het huis was ontsnapt. De

anderen hadden geluisterd, onderwijl slurpend van hun hete koffie.

Hank zei tegen het meisje: “Kun je nog wat koffie voor ons halen?” Ze stond op en liep weg.

Hank vervolgde: “Jij hebt in Diekirch te veel gezien, Bob. De FBI is er nu een paar maanden bij betrokken, ik heb het net allemaal aan Jan en Arie verteld.”

“Wat dan?” vroeg Bob.

“Ferguson en Mulder zijn voor de Army Intelligence al jaren bezig met het speuren naar oorlogsmisdadigers. Ze doen dat goed, om de zoveel tijd worden er nog van die lieden opgepakt. Ongeveer een half jaar geleden ontdekten ze dat netwerk waar nu ook Breitstein bij betrokken is. Waren wij tot voor die tijd regelmatig op de hoogte gehouden, nu werd dat steeds minder. Alleen als ze ons nodig hadden voor overleg met de politie in Duitsland, Luxemburg of Frankrijk, hoorden we wat. Zelf kunnen ze niet zoveel. Met de FBI wil men in Europa nog wel werken. Met het leger is dat veel moeilijker. Masters, die zoals jullie weten, de leiding heeft over onze West-Europese operaties, stuurde Ron en mij naar Duitsland.”

Ron knikte daarbij instemmend.

Hank ging verder: “Al snel hadden wij in de gaten dat vooral Ferguson daar niet blij mee was. Hij deed alles om te voorkomen dat wij er ons teveel mee bemoeiden. Een week geleden belde Masters ons en vertelde dat Ferguson en Mulder bij het speuren naar die misdadigers ontdekt hadden dat er in de oorlog een enorm goudtransport had plaatsgevonden naar Zuid-Duitsland of Zwitserland. Enkele minder belangrijke lieden waren gaan praten. Dat goud moest ergens zijn. Ferguson en Mulder vonden dat zij na al die jaren wel wat meer verdiend hadden en besloten om er voorlopig niets van te zeggen. Toen wij opdoken, waren ze daar natuurlijk niet blij mee.”

“In Diekirch zag ik een kaart van Europa met allerlei stippen er op,” kwam Bob ertussen.

“Toen Don dat in de gaten had, werd hij woest.”

“Op die kaart staan de bekende opstappunten, zo noemen ze dat, voor oorlogsmisdadigers, die naar Zuid-Amerika willen,” antwoordde Don.

“Bourscheid zag ik er ook op staan,” gaf Bob aan. “Klopt, de ruïne is een bekende plek. Ferguson en Mulder hebben het laatste jaar niemand opgepakt. Ze wachten nu tot ze het spoor van het goud vinden. En dat kan natuurlijk niet.”

“Zeker niet nu Breitstein er bij betrokken blijkt,” zei Jan. Hank knikte “Masters wil dat we drie vliegen in een klap

slaan. Het netwerk, Breitstein en het goud. Wat dat betreft, is het laatste nieuws gunstig,” en hij wees naar het opengescheurde telegram dat voor hem op het tafeltje lag.

Bob pakte het telegram op en las:

MASTERS AAN PRINS EN ROOS LUXEMBURG
PLANNEN GEWIJZIGD STOP ONZE VRIEND GAAT
RICHTING ELZAS-VOGEZEN STOP. Vlieg nu zelf
naar Parijs stop volg instructies FBI stop

Bob keek vragend op naar de FBI agenten. “Een van onze radiowagens heeft Breitstein gevonden. Het bericht in welke auto ze rijden, heeft Ferguson gisteren aan ons doorgegeven. Hij denkt dat we achterlijk zijn,” antwoordde Hank. “Waar blijft trouwens de koffie?”

Odile kwam er aan lopen en schonk iedereen verse koffie in. “Ik ga nu maar,” zei ze vanonder haar wimpers een trieste blik op Jan richtend. Die reageerde niet. Arie stond op en bedankte haar. “Misschien dat we hier nog terugkomen, we hebben nog een klusje op te knappen.”

Verheugd draaide het meisje zich om en liep naar buiten.

“We hebben het vermoeden,” ging Hank verder “dat Breitstein en zijn makkers vanuit het grensgebied tussen Frankrijk en Duitsland opereren. Dat is waarschijnlijk ook de plaats van waaruit het goudtransport heeft plaatsgevonden. Breitstein wordt nu voorzichtig gevolgd en Masters wil dat wij met z’n allen ook naar dat gebied gaan.”

“Ho ho,” reageerde Arie. “Wat denken jullie van Ferguson en Mulder, die zullen het er niet bij laten zitten, zeker niet nu Mulder weet dat we hier zitten en ze hebben met Bob ook een appeltje te schillen.”

“Die durven voorlopig niks meer te doen” antwoordde Hank. “Bovendien zij hebben de laatste informatie niet, die Masters ons gestuurd heeft. Wij stappen nu in de auto en gaan richting Frankrijk.”

“Onze spullen,” zei Jan, “die liggen nog in het Alfa.”

“Laten we ophalen,” antwoordde Hank.

“Heerlijk die FBI,” zuchtte Bob tevreden. “Voor alles wordt gezorgd. Ik ben toch blij dat je me hier naar binnen hebt geroepen, Arie. Anders draafde ik waarschijnlijk nog steeds achter Mulder aan.”

Ze vergisten zich in een ding. Ferguson en Mulder lieten het er niet bij zitten.

Het gedrag van Bob en Mulder in de Rue Notre Dame, vlakbij het hotel was niet onopgemerkt gebleven. Philippe Recourt, agent bij de Luxemburgse politie had hen

gezien. Philippe was een bekendheid in het land, al was hij daar zelf minder blij mee. De Luxemburgse politie is een van de best uitgeruste korpsen in Europa. Dit komt omdat Luxemburg een klein land is en eigenlijk geen leger heeft. De politie verricht daarom een veelheid van taken. In dat Luxemburgse politiekorps is de zogenaamde bereden politie een begrip. Vroeger was dat met paarden, maar al voor de oorlog beschikte men over auto's. Die auto's werden voornamelijk gebruikt om achter smokkelaars aan te zitten en om indruk op anderen te maken. Philippe Recourt wilde met name om die laatste reden graag bij de bereden politie. Met zijn zwarte haren, potloodsnorretje en uniform met blinkend koppel vond hij zichzelf er goed uitzien. Zijn kans was gekomen toen er recent twee gloednieuwe BMW's 507 werden aangeschaft. Een auto met een topsnelheid van 220 kilometer per uur. Zijn baas stemde op zijn verzoek om in aanmerking te komen voor die auto's in. Na twee dagen ging het mis. Op een avond reed Philippe vlak bij Clerveaux tegen een op de weg gevallen rotsblok. Hij raakte de steen naast zijn rechtersporwiel, waarbij de BMW gedeeltelijk over het blok schoot. Tegen een laag muurtje aan de andere kant van de weg was hij met een klap tot stilstand gekomen. De rechter wielkast, de vooras en het motorblok waren zo ontzet dat de garagehouder, die de BMW afgesleept had, alleen nog had aangeboden om het wrak als kippenhok aan een plaatselijke boer te slijten. Collega's van Philippe beweerden dat hij veel en veel te hard had gereden. Zijn chef had een pijnlijke blik op Philippe geworpen, maar verder was er niets gezegd. Philippe had de tweede BMW toegewezen gekregen. Dat liep na vier dagen slecht af. Over de vele riviertjes in Luxemburg zijn niet bij elke weg bruggen gelegd. Op minder drukke wegen zoals landwegen was soms volstaan met het weghalen van stenen zodat er een vrij vlakke bodem was ontstaan. Tenzij het veel geregend had en de rivier hoog stond, kon je er dan gemakkelijk met paard en wagen, tractor of auto doorheen. In het andere geval moest je een omweg maken. Dat wist Philippe en toen hij achter een vermeende smokkelauto aanjoeg en in volle vaart op zo'n plek de rivier de Clerf over wilde, had hij zich verkeken en was net naast de plek in de rivier gereden. De wielen van de BMW hadden eerst nog grip gevonden op de stenen, maar al snel werd het te diep en was de wagen op z'n kant in de Clerf geeindigd. De "smokkelaars," twee boerenknapen met vaten wijn op weg naar een feest, waren niet meer bijgekomen van het

lachen toen Philippe uit de auto gekropen was. Het had twee monteurs drie volle dagen gekost om de BMW weer rijklaar te maken. En de auto was nooit helemaal de oude geworden. Vanaf dat moment leek die onderstuurd.

Het voorgevallene was voorpaginanieuws in de Luxemburgse kranten geweest, waarbij het een week ervoor gebeurde ongeluk weer opgerakeld was. Voor Philippe's chef was de maat vol geweest en hij was overgeplaatst naar de gewone dienst in Luxemburg stad. Daar sleet hij nu zijn dagen in het centrum met het de weg wijzen aan toeristen, bakkeleien met een winkelier over een uitstalling en als schaarse hoogtepunt tot nu toe een aanrijding.

Deze Philippe had het vreemde gedrag van Bob achter de auto's gadeslagen en had Mulder voor de etalage zien draaien. Hij had gezien dat Arie voor het hotel naar buiten was gekomen en dat Bob met Arie hotel Cravat was binnengegaan. Vervolgens had hij zich geconcentreerd op Mulder die nog even voor het hotel heen en weer had gelopen en daarna koers had gezet naar een telefooncel. Philippe had alles zeer verdacht gevonden. Misschien waren deze personen wel bezig met de voorbereiding van een overval of zoiets. En hij zou dat verijdelen. Hij zag de krantenkoppen voor zich. Zijn chef zou tevreden over hem zijn. Misschien kon hij zelfs terug naar de bereden politie. Met deze gedachten in het achterhoofd stapte hij naar Mulder, die net de telefooncel wilde binnengaan.

Hij legde z'n hand op Mulders pols en vroeg: "Wie bent u en wat voert u hieruit?" Mulder monsterde de agent tegenover hem en kreeg een ingeving. "Ik ben een agent van de Amerikaanse FBI en volg een aantal verdachte personen die met staatsgevaarlijke activiteiten bezig zijn." Philippe keek hem verbluft aan. Dit kon waar zijn. Mulder zag er niet bepaald als een schurk uit, zo netjes in de kleren. Mulder doorzag de aarzeling en besloot er nog een schepje bovenop te doen. "Belt u de Amerikaanse ambassade maar, daar kennen ze mij." Hij loog niet, bedacht hij zich. "Het heeft haast," ging Mulder verder. "De verdachten bevinden zich in dat hotel daar," en hij wees schuin naar de overkant van de straat naar hotel Cravat. Recourt nam een resoluut besluit. Hij pakte Mulder bij de arm. "Breng me erheen."

Zo kwam het dat de drie jongens en de echte FBI agenten Hank en Ron, die net op het punt stonden om weg te gaan Mulder de hal binnen zagen stappen, gevolg door een agent van de Luxemburgse politie.

"Krijg nou..." begon Bob.

Philippe keek van de een naar de ander. Hij herkende Bob, die hij in de straat had zien sluipen, maar de rest niet. Mulder deed een paar stappen achteruit en Arie zag dat hij naar de deur keek. Philippe beval "iedereen gaat zitten" en wees naar de banken voor de receptie. Mulder zag zijn kans schoon en was in drie passen bij de uitgang. Arie wilde hem achterna, maar Philippe stapte naar voren "zitten." Arie begreep dat een robbertje vechten met een agent weinig zin had en ging moedeloos bij de anderen zitten. Hank wenkte hem z'n mond te houden.

Hank richtte zich tot Philippe. "Wij zijn van de FBI, de man die zojuist weg liep..."

"Van de FBI," lachte Philippe. "Ja, ja, maak dat de kat maar wijs. Iedereen is vanochtend zeker van de FBI." En tegen de kale

receptionist, die angstig achter de balie had toegekeken. "Bel het Hoofdbureau van politie en vraag of ze twee auto's hierheen sturen." Dat deed de receptionist maar al te graag, want andere gasten stonden al verbaasd te kijken naar deze ophef in het rustige hotel.

De wagens waren er, met loeiende sirenes, binnen vijf minuten. Onder het belangstellend oog van passerende Luxemburgers werden de jongens en de FBI agenten afgevoerd. Hank en Ron in de voorste auto, Jan, Bob en Arie in de achterste. Philippe sprong snel bij hen in. De sirenes werden weer aangezet en met nog een politieauto erachter ging het in optocht naar het Hoofdbureau.

Daar aangekomen gingen agenten hen voor het gebouw in. Ze werden neergezet op een bank in de gang. Tegenover hen was een kamer, maar door de matglazen ramen, die de kamer op borsthoogte scheidde van de gang konden ze niet zien wat er in de kamer was.

"Ik voer het woord," zei Hank. "Mulder had ons mooi te pakken," zat Arie nog steeds nijdig voor zich uitkijkend vanwege de weggeglipte Mulder. "Mond houden," kwam het van Philippe, die opzij naast de bank was gaan staan. Hij was vastbesloten zijn vangst niet te laten gaan. In zijn gedachten zag hij zijn promotie al voor zich. Weg die nare herinneringen aan de ongelukken met de BMW's.

De deur van de kamer ging open en een brigadier stak zijn hoofd om de hoek. "Kom maar naar binnen." Op de voet gevolgd door Philippe stapte het gezelschap een kamer binnen, die uitkeek over de binnenplaats van het Hoofdbureau. Op de binnenplaats stonden verschillende politieauto's. Achter een groot bureau voor het raam zat een inspecteur, een al wat oudere man. Hij schoof een aantal stapels papier weg en keek hen belangstellend

aan. Hij gebaarde hen naar een aantal stoelen voor zijn bureau. De brigadier bleef naast het bureau staan. Philippe bij de deur.

“Zo Recourt,” begon de inspecteur.

“Rapport graag.” De inspecteur, die Brulleaux heette was een maand geleden door zijn collega in Clerveaux gebeld. Deze collega had hem de vraag gesteld of hij Philippe kon plaatsen. Niemand anders wilde Philippe, had de collega hem eerlijk verteld. Zuchtend had Brulleaux ingestemd met de overplaatsing. In het centrum van de stad konden ze altijd wel mensen gebruiken. Op dit moment barstte hij van het papierwerk en had eigenlijk weinig zin in gezeur aan zijn hoofd.

Philippe deed verslag van het gebeurde rond Cravat, waarbij hij zijn eigen rol niet onder stoelen of banken stak.

“Waar is die FBI agent gebleven, die jou de informatie heeft gegeven?” kwam de inspecteur ertussen. Hij vond het maar een vreemd verhaal. De vijf verdachten zagen er nou niet bepaald uit als bankrovers of staatsgevaarlijke personen, zoals Recourt ze had omschreven.

Hank stak zijn hand op en vroeg: “Mag ik wat zeggen, inspecteur?”

Brulleaux keek hem aan en knikte. Hank stond op en legde een papier dat hij uit zijn binnenzak haalde op het bureau van de inspecteur.

“Mijn naam is Hank Williams en dat is mijn collega Ron Allen.” Het was de eerste keer dat de jongens hun achternamen hoorden. “Wij zijn federale agenten, belast met een speciaal onderzoek in Europa. Kijkt u maar in de brief. Die is voor dit soort situaties bedoeld.” Hij gaf ook een legitimatiebewijs aan de inspecteur. Ron deed hetzelfde.

Ook legden ze beiden hun Smith en Wesson pistolen op het bureau.

Philippe wilde wat zeggen.

“Stil,” beet Brulleaux hem toe. Hij was nijdig omdat hij vermoedde dat dit verhaal wel klopte.

Bovendien waren twee verdachten gewapend het Hoofdbureau binnen komen lopen. Dat betekende weer een hoop papierwerk. Hij las de brief nauwkeurig en bekeek de legitimatiebewijzen.

Ondertussen had de brigadier de pistolen gepakt en bekeken. “Inspecteur,” zei hij. “Een van de pistolen mist twee kogels. Vannacht of liever gezegd vanmorgen vroeg hebben we een melding gekregen van de eigenaar van de Blue Moon bar, dat daar is geschoten. De omschrijving van de daders klopt ook. Kijkt u maar in het rapport dat

daar op uw bureau is gelegd." En hij wees bovenop een van de stapels. De inspecteur had dat nog niet gelezen en griste het rapport naar zich toe. Zijn gezicht werd grimmiger. "FBI of niet, maar hier in mijn stad als een stel cowboys lopen schieten, dat kan niet. Bel de eigenaar van de Blue Moon bar en laat hem hier komen."

De brigadier verliet de kamer om te gaan bellen.

Hank ging weer zitten en zei tegen de inspecteur. "Belt u alstublieft het telefoonnummer dat in de brief staat, die ik u heb gegeven."

De inspecteur antwoordde niet en begon de papieren voor hem te lezen. Net toen ze zich afvroegen hoe lang het moest gaan duren ging de deur open en kwam de brigadier binnen op de voet gevolgd door een slaperige Goudtand. Ze hadden hem uit z'n bed gebeld. Toen hij Hank en Ron en de jongens op een rij zag zitten begon hij breed te grijnzen.

"Dat zijn de mensen, die al schietend mijn bar binnenkwamen. Ze moeten trouwens nog betalen ook." Hank stond weer op en vertelde wat er in de Blue Moon was voorgevallen. Brulleaux hoorde hem aan en keek naar Goudtand. "Jouw bar is nou ook niet bepaald het Leger des Heils, vriend. Zijn deze mensen echt bedreigd?" Goudtand haalde z'n schouders op. "Er is over en weer wat gezegd, maar om dan te gaan schieten. En er staat nog een rekening van ze open." Daarbij keek hij Jan aan.

"Dat laatste regelen jullie maar met elkaar," zei de inspecteur. De heer Williams blijft hier, de rest gaat naar buiten. Jij ook Recourt." Alleen de brigadier bleef staan.

Op de gang wilde Jan tegen Goudtand beginnen. Maar Arie stapte ertussen en zei: "Wat zijn we je schuldig?"

"Negen dollar," antwoordde Goudtand vlot. Arie pelde een briefje van tien af van de rol bankbiljetten, die hij uit z'n zak haalde. "Alsjeblieft." Goudtand pakte het geld aan, liet nog een keer al zijn tanden zien en liep toen haastig weg.

"Dat gaat niet van mijn geld af als je dat maar weet," bitste Jan.

"Jij hebt die fles tonic meegenomen, Janneman. We zoeken dat nog wel fijn uit."

Voordat Jan kon reageren ging de deur van het kantoor van Brulleaux open.

Hank en de inspecteur stapten naar buiten. "Het is opgelost en we kunnen gaan," zei Hank. De inspecteur keek hen aan. "En geen geschiet meer hier, begrepen." Daarna wendde hij zich af en ging zijn kantoor binnen. Halverwege bedacht hij zich en zei tegen Philippe, die

nog steeds op de gang stond. "Recourt, kom nog even binnen." Philippe volgde hem. Promotie zou er bij nader inzien toch niet inzitten, vermoedde hij.

Op de stoep van het Politiebureau hielden ze krijgsraad. Het was al middag geworden en in tegenstelling tot de vorige dag was het prachtig zonnig weer. "Ron jij haalt de spullen op in het Alfa. Wij gaan terug naar Cravat en vanuit daar naar Frankrijk. Misschien liggen er nog boodschappen van Masters," dacht Hank.

"Ik moet mijn vader nog bellen," zei Arie. "Die zal benieuwd zijn naar onze vorderingen met Bierkoop."

De kale receptionist van Cravat zag hen binnenstappen. Vlug schoof hij Hank de rekening toe. De receptionist was van plan geweest de rekening naar het Hoofdbureau van de politie te sturen, want hij had deze vreemde gasten niet meer terugverwacht. Vijf kamers huren en die niet eens gebruiken. Politie in het hotel. Hij kon er niet bij. Hank telde losjes het geld neer en vroeg of er nog berichten waren binnengekomen. De receptionist schudde zijn hoofd.

"Goed dan rijden wij naar het Zuiden en nemen onderweg wel contact op met ons kantoor in Frankfurt." Bob, Jan en Arie luisterden. "Masters hangt nog in de lucht. Hij landt aan het eind van de middag in Parijs."

"Ik moet nu mijn vader bellen," zei Arie. "Kan dat hier?"

De receptionist wees naar een toestel dat naast de balie aan de muur hing. Arie draaide het nummer van de rederij en kreeg snel verbinding.

"Met Roos," klonk een ongeduldige stem.

"Met Roos."

"Ja, met Roos en doe niet zo grappig," zei Pa Roos toen hij de stem van z'n zoon herkende. "Hebben jullie die ladenlichter van een Bierkoop gevonden?"

"Die hebben we gevonden, vader, maar er is eh... iets tussengekomen."

"Iets tussengekomen. Jullie moeten nog naar Zanzibar of Kaapstad of zo?"

"Nee, naar Frankrijk, een klusje voor de FBI opknappen," antwoordde Arie.

Aan de andere kant van de lijn bleef het even stil.

"Wel verdraaid, ik vraag jullie iets eenvoudigs te doen en dan komen de heren met zoiets. Met de FBI naar Frankrijk. Verder nog iets? Gaat er een tankdivisie mee of een torpedootjager? Waar zijn jullie nu, dan kom ik ook naar Luxemburg."

Arie schrok.

“Ik moet nu ophangen, anders wordt het te duur. Het is nu vrijdag. Op maandag bel ik u weer met nieuws over Bierkoop.”

Arie hoorde z'n vader naar adem happen en voor die kon beginnen legde hij snel de hoorn neer.

“Zo, die is boos, maar tot maandag blijft hij wel rustig. Stel je voor,” zei Arie tegen Bob en Jan. “Hij wilde hierheen komen.”

De jongens rilden bij de gedachte alleen al. Een keer had de vader van Jan, kolonel Prins, zich met hun avonturen bemoeid en dat was genoeg. Arie rekende de telefoon af. Hank wenkte hen.

Ron stond voor met de Ford Victoria. Ze stapten in en de wagen schoot weg. Ze reden het centrum van de stad uit.

Opeens riep Arie: “Stop, ik ben wat vergeten.” Ron trapte op de rem en stopte langs de kant.

“Daar is een kruidenierswinkel. Ik wil even wat inslaan.”

Arie stapte uit de auto, de anderen verbouwereerd achterlatend.

“Is hij altijd zo?” vroeg Ron.

“Nooit anders geweest,” antwoordde Jan. “Op de HBS is hij in de klas een keer flauwgevallen. De lerares maakte een hoop drukte, maar kreeg hem niet op de been. Ik haalde een homp kaas uit z'n tas en hield dat onder zijn neus. Hij kwam ogenblikkelijk bij en hapte de kaas weg. Hij zal ook nooit veranderen.”

Arie was de weg overgestoken naar een kleine kruidenierswinkel. Ze zagen hem vanuit de auto door het raam van de winkel staan. De kruidenier ging bijna geheel schuil achter Arie's brede rug. Af en toe zagen ze een hand van de kruidenier iets grijpen en voor Arie neerleggen.

Eindelijk scheen Arie tevreden. Zijn hand ging in z'n broekzak om te betalen. Alles werd door de kruidenier in zakken gedaan. Arie pakte de twee zakken op. In iedere arm een. De kruidenier deed buigend de deur voor hem open en Arie kwam glunderend naar de auto. Bob gooide het achterportier open en Arie schoof met de zakken op de achterbank.

“Zo,” zei hij verlekkerd. “We kunnen rijden.”

Hank schakelde aan het stuur en reed verder. Arie greep in de zakken die tussen hem en Bob stonden. “Ik heb verschillende soorten worst, kaas, broden, chocolademelk, blikken bonen in tomatensaus en twee dozen Droste flikken. En oh ja het bonnetje voor Jan.”

Jan, die op de brede voorbank van de Ford, naast de FBI agenten zat, pakte dat zonder iets te zeggen over zijn schouder aan.

“Rekenen jullie vanavond maar met Masters af,” grinnikte Ron. “Die gaat over de centen.”

Arie vroeg tussen twee stukken brood met worst door. “Kennen jullie de vrouw van Masters? Hij vertelde me gisteren door de telefoon, dat zij met hem meekomt.”

“Vivian bedoel je. En of we die kennen,” antwoordde Ron “Jij toch ook, Hank?”

“Zeker,” zei Hank “Wie van de FBI kent haar niet?”

“Ik ben benieuwd,” zei Arie een hand flikken achter zijn worst naar binnenslaand. Ze grepen nu allemaal in de zakken. Hank kreeg achter het stuur brood en kaas in zijn handen geduwd. Arie

wipte behendig het deksel van een blik bonen af. Met het lepeltje van zijn zakmes at hij de bonen op. Jan rilde van afschuw en pakte de kaart. “Hoe rijden we?”

“Eerst naar Metz, dacht ik,” zei Hank. “Van daaruit bellen we naar Frankfurt. Masters moet dan inmiddels in Parijs zijn.”

“Zou ik niet doen,” sprak Arie met een mond vol bonen.

“Eet jij nou maar,” zei Jan.

“Als ik eet, dan denk ik, beste Jan. Dat denken is daardoor onbetaalbaar, dat moet jou toch aanspreken.”

“Wat denk je dan nu?” vroeg Jan.

“Dat het beter is om bij de grens te vragen of de douane soms Ferguson en Mulder heeft zien passeren. Je weet maar nooit. Bob heeft toch op die kaart in Diekirch verschillende stippen gezien. Daarvan waren er ook in Frankrijk. Zoals Mulder er ons in liet lopen in Cravat en weer snel wegging. Die moest nog ergens naar toe. Bovendien, ik zou eerder naar Frankfurt bellen, als ik jullie was.”

Arie richtte zich tot de FBI agenten.

“Breitstein wordt toch gevolgd. Een opsporingsbevel voor Ferguson en Mulder in de Opel Kapitein kan ook geen kwaad.”

Het bleef even stil in de auto.

Ron zei: “Als we nog eens moeten stoppen voor eten, zeg het dan. Als dat je denken zo helpt. Ik zal bij de grens Frankfurt bellen om navraag te doen naar Breitstein. Een opsporingsbevel voor Ferguson en Mulder gaat niet. Ik wil niet dat de politie van Duitsland of Frankrijk er bij betrokken wordt. We moeten zelf met ze afrekenen.”

Arie knorde en zakte tevreden weg op de achterbank. Hij sloot de ogen. Even later sliep hij, net als Bob. Ze waren tenslotte de hele nacht in touw geweest.

Jan bestudeerde de kaart. Hij was ook moe, maar wilde niet gaan slapen.

“We rijden de hoofdweg via Thionville naar Metz,” wees Don. “Dat is het snelste.” Even later sloot hij ook z’n ogen.

“Je ziet deze Fords niet veel in Europa,” merkte Jan op.

“Klopt,” antwoordde Hank. “Deze zijn speciaal voor ons overgevoerd uit Amerika. Maar eigenlijk is het niet handig. Ondanks onze Duitse kentekens vallen we er mee op. Bovendien, deze zes cilinder weegt ruim 1800 kilo. Op de bochtige Europese wegen veel te zwaar.”

“In Nederland reden jullie in Jaguars.”

“Nu niet meer. Wel snelle auto’s, maar ze stonden om de haverklap in de garage. Wat dat betreft, zijn deze Fords betrouwbaarder.”

Hank gaf een ruk aan z’n stuur om een andere auto te passeren. “Daar staat tegenover, dat een Jaguar een comfortabelere vering heeft en volgens mij ook een betere wegligging.”

“Dat is zeker,” wist Jan. “Bij een Jaguar ligt de cardanas laag in het chassis en heb je een vlakke vloer. Bij hoge snelheden, pakweg boven de 100 kilometer per uur, merk je dat aan de wegligging.”

“Hmm,” kwam het van Hank, die in de verklaring kennelijk niet zoveel interesse had. “Wanneer zijn we bij de grens?”

Jan keek op de kaart. “Evrange, heet de grensovergang. Dat duurt niet lang meer.”

Inderdaad kwam de grens al snel in zicht. De Luxemburgse douane zat binnen, maar aan de Franse kant was de slagboom dicht.

Hank zette de auto naast het douanekantoor stil en stapte uit. De anderen werden wakker en keken naar Hank. Hij stapte op twee douanes toe en ging na even praten met hen het kantoor in. Don stapte uit de auto en liep ook naar het kantoor toe.

De jongens staarden naar buiten. Het was warm. Arie doorbrak de stilte. “Weten jullie wat het is? Tot op heden zijn we veel te afhankelijk van anderen geweest. Eerst Mulder en Ferguson, nu Hank en Ron. We laten ons veel te veel door hen leiden. Op die manier hollen we steeds achter de feiten aan. Ik trek liever ons eigen plan.”

Jan en Bob knikten instemmend. “Bovendien,” ging Arie verder. “Wij willen het liefst Breitstein te pakken nemen. Zou hij jou trouwens herkend hebben, Jan?”

“Ik was bij de ruine te ver weg en toen hij op me schoot, keek hij op m'n rug. Dan moet hij ons eerder in het café in Diekirch herkend hebben.”

“Daar was het te donker,” kwam Bob ertussen. “En aan de bar hadden ze alleen maar oog voor elkaar. Al heeft hij ons herkend, dan maakt het nog niks uit.”

Han en Ron kwamen terruggelopen van de douane.

“En?” vroeg Arie nieuwsgierig.

“Goed en slecht nieuws. Het goede nieuws is dat Mulder en Ferguson hier ongeveer vier uur geleden gepasseerd zijn. Je had dus toch gelijk. Het slechte nieuws is dat we Breitstein en zijn maat zijn kwijtgeraakt. Ze zijn voor het laatst gezien in de buurt van Bitche in de Vogezes.”

Jans vinger gleed over de kaart van Frankrijk. “Dat ligt vlakbij de Duitse grens. Het is allemaal bos daar.”

“Hoe ver is het naar Bitche?” vroeg Hank.

Jan mat de afstand op de kaart met z'n vinger en rekende.

“Ik schat zo'n 170 kilometer, maar niet allemaal makkelijke weg. Op z'n minst drie uur rijden.”

“Dan gaan we daarheen,” besliste Don. “We kunnen er ruim voor de avond zijn. Masters regelt voor zichzelf wel vervoer vanuit Parijs.”

Hank startte de auto, de slagboom zwaaide open en ze reden Frankrijk binnen.

De Ford Victoria ronkte stevig door. Na Thionville waar ze tankten en de rivier de Moezel overstaken, werd de weg bochtiger. Ron, Arie en Bob hadden de laatste resten worst en kaas naar binnen geslagen en zaten op de achterbank met de ogen dicht. Jan zat met een flesje chocolademelk naast Hank en gaf met de kaart op schoot aanwijzingen. Hij had een route uitgedokterd, waarbij ze niet door Metz heen hoefden.

“Zitten we hier soms in Duitsland? We zijn de grens toch niet gepasseerd?”

“Nee,” zei Jan. “De grens is niet ver, maar dit gebied is vroeger Duits geweest, vandaar de Duitse plaatsnamen. Hij zag er maar vanaf om Hank de historie van Elzas Lotharingen te vertellen.

De weg werd bochtiger en elk dorp waar ze doorheen moesten, kostte veel tijd. Een keer liep er een stel koeien voor hen, die door een boer van de ene naar de andere wei gebracht werden. Hank zuchtte. “Dit schiet niet op. Het gaat langer duren dan die drie uur van jou.”

“Straks wordt het beter,” zei Jan. Hij kon er slecht tegen wanneer zijn woorden in twijfel werden getrokken. Jan

was een precieze jongen. Zijn natuurkundeleraar kon er van meepraten.

Inderdaad werd de weg minder bochtig en de dorpen maakten plaats voor een enkele boerderij en uitgestrekte bossen, vaak met brede zandwegen er doorheen.

“Wat doen we als we straks in Bitche zijn?” vroeg Jan.

“Twee FBI-mensen wachten ons daar op. Zij staan in contact met de grensposten tussen Frankrijk en Duitsland. Als Breitstein Duitsland in gaat, wordt hij verder gevolgd. Doet hij dat niet dan gaan we met man en macht in de omgeving van Bitche zoeken. Hetzelfde geldt voor Ferguson en Mulder.”

Jan zei niets. Het leek hem geen goed idee om op die manier een slimme vos als Breitstein op te sporen.

Bitche naderde.

Een plaats gelegen rond een grote citadel op de heuvel in het midden van het dorp. Hank reed de lange hoofdstraat van Bitche in en keek naar links en rechts.

“Hôtel du Commerce, daar zitten onze mensen.”

Het hotel lag aan de hoofdstraat. Er tegenover was een klein plein. Op dat plein, onder de bomen, naast een zelfde Ford Victoria parkeerde Hank. Ze stapten uit. Arie, Bob en Ron veegden de slaap uit de ogen. Het was bijna zes uur in de middag.

“Aardig geschat Jan,” zei Ron. “Kom, daar moeten we zijn.”

De FBI agenten voorop staken ze de weg over. De deur van Du Commerce stond open. In het hotel, dat tegelijkertijd café en restaurant was, stond een stel Fransen luidruchtig te praten. Aan een tafel tegenover de bar zaten nog twee FBI-agenten. Het hadden broers van Hank en Ron kunnen zijn. De jongens werden voorgesteld en de vier FBI-agenten bogen zich over een kaart van het gebied rond Bitche. Er was geen verder nieuws van grensposten of vanuit Frankfurt.

Arie maakte een beweging met zijn hoofd naar Bob en Jan. “Wij zijn even buiten,” zei hij tegen Ron. Die knikte afwezig en keek weer op de kaart. De jongens liepen naar buiten.

“Wat wil je nou?” vroeg Jan.

“Stil, het Roos brein werkt op volle toeren.”

Arie stond voor het hotel en keek de lange straat in. Het was stil. In de lome middagwarmte stonden alleen een paar jongens van een jaar of twaalf naar de twee Fords op het pleintje voor het hotel te kijken. Arie draaide zich om en stapte het hotel weer binnen. Jan en Bob bleven verbaasd staan. Even later kwam Arie terug met in zijn

armen een aantal flesjes limonade en wat repen chocolade. Hij liep naar de jongens, die nog steeds bij de auto's stonden toe. Jan en Bob liepen achter hem aan. Arie ging onder een boom op een bankje zitten en stalde de limonade en repen naast zich uit.

"Ik heb geen trek," zei Jan.

Arie bracht z'n vingers naar z'n lippen. "Wacht maar af."

De jongens die rond de auto's hadden gelopen keken schuin naar de lekkernijen en kwamen dichterbij.

"Zijn deze auto's van jullie?" vroeg een van hen.

Arie knikte en in z'n beste schoolboeken-Frans. "Willen jullie er even inzitten?"

Dat was niet aan dovemansoren gezegd. Twee jongens schoven op de voorbank en bekeken het dashboard. Arie gaf een toelichting op de instrumenten en meters.

Na enige tijd zei hij. "Ik heb dorst en ga wat drinken. Willen jullie ook wat?" Dat wilden ze wel en al gauw lurkten alle vier de jongens aan een flesje limonade.

"Wonen jullie hier?" vroeg Arie.

De jongens knikten.

"Komen hier wel eens meer van dit soort auto's met Amerikanen of Duitsers?"

Een van de jongens dacht even na en wees naar de citadel op de heuvel. "De citadel wordt weleens bezocht door buitenlanders. Men wil die gaan opknappen, geloof ik."

"En verder?" zei Arie. "Misschien buiten het dorp?"

Een andere jongen, die al aan een reep chocolade was begonnen zei: "Vlakbij ons rijden wel eens auto's het bos in. Laatst nog een grote auto. Die herkende ik omdat het een van de weinige auto's was, die vorig jaar de rally van Monte-Carlo heeft uitgereden. Er waren toen meer dan driehonderd auto's die meededen en aan het eind waren er nog maar vijftien over," zei de jongen trots dat hij dit wist.

"Een Peugeot soms?" vroeg Jan, die zich de krantenberichten en de laatste reclameslogan van Peugeot herinnerde.

"Volgens mij wel."

Bob zei haastig. "Ik zag een Peugeot in Esch-sur-Sûre."

"Het zou kunnen," kwam Arie er tussen. "Waar woon jij?"

De jongen wees naar rechts de lange straat in. "Aan het eind van deze straat naar links, een suk de heuvel op en dan naar rechts. Achter ons huis begint het bos."

"Wil je ons er heen brengen?" Arie hield de jongen nog een reep voor.

“Ik wilde toch net naar huis gaan. Loop maar mee,” en hij griste de reep uit Arie’s hand.

“Moeten we niet...?” zei Bob en hij keek naar het hotel waar de FBI-mensen zaten.

“En zeker met twee Fords en veel lawaai er op af stuiven,” zei Arie.

“Bovendien misschien stelt het niks voor.” Dat laatste argument overtuigde Bob en hij liep met de anderen mee.

Het bleek een flink eind lopen. De weg ging heuvelopwaarts en Jan, Bob en Arie sjouwden achter de jongen aan. Bijna bovenop de heuvel gingen ze naar rechts een landweg in. Na enige tijd zei de jongen: “Daar woon ik.”

Verderop lag een kleine boerderij. Bij het hek van de boerderij nam de jongen afscheid.

“Nog een stukje verder lopen en dan gaat er bij een grote boom links, een weg het bos in. Daar zag ik die Peugeot.”

Arie bedankte hem en met z’n drieën liepen ze verder.

“Het valt niet mee,” pufte Jan. “Hij zal ons toch niet voor de gek gehouden hebben?”

Maar even later was er inderdaad een weg naar links. Ze liepen die in. Het bos begon daar met veel jonge bomen. Na een bocht stuitten ze op een oude slagboom. Een dennenstam op een paar palen. “Simserhof, Verboden Toegang” stond er op een bordje. Ze liepen langs de slagboom. De weg ging naar beneden een komvormig dal in.

Nog steeds opvallend veel jonge bomen. Na nog twee bochten eindigde de weg in een open onverhard terrein. Voorzichtig gingen ze verder. Jan schopte tegen iets hards. Hij keek naar beneden. “Kijk eens jongens, hier lopen rails. Ze lopen deze kant op.” Ze volgden de rails, een smalspoor dat voor het grootste gedeelte onder de aarde en stenen lag. De rails liepen de struiken in en toen ze zich daar doorheen geworsteld hadden, zagen ze dertig meter verderop bij een nieuwe open plek een grote stalen deur, met opzij van die deur een kleinere deur.

De rails liepen onder de deur naar binnen.

Arie stootte de anderen aan. “Wat staat daar?”

Half verscholen onder de bomen stond de rood en wit gestreepte Glas Isar van Wolfgang Dreier. Maar belangrijker, de nieuwe eigenaar Breitstein kon dan niet ver zijn.

“Wat zou dit zijn?” fluisterde Bob.

Ongemerkt waren ze zachter gaan praten. Jan keek peinzend rond. “Ik denk dat ik het weet. Dit is een stuk van de Maginotlinie. Ik herinner met het van de kaart.”

“Wat is dat voor een linie?” vroeg Bob.

“Een verdedigingslinie langs heel de Oost- en Zuidgrens van Frankrijk. Bedacht door iemand, een minister of zo, die Maginot heette,” zei Jan. “Er is tientallen jaren aan gebouwd. Toen het gereed kwam, was het eigenlijk al verouderd. De oorlogen werden anders gevoerd en het geschut was veel zwaarder geworden. In 1940 trokken de Duitsers er gewoon omheen.”

“Ook stom van die Fransen,” vond Bob.

“De tijd haalde de techniek in,” ging Jan verder. “Dat gebeurt wel vaker. Bij ons hebben we aan het eind van de vorige eeuw de Nieuwe Hollandse Waterlinie gebouwd. De Stelling van Amsterdam en de forten rond Utrecht zijn daar een voorbeeld van. Vorige week, toen we met Arie’s vader naar de Jaarbeurs in Utrecht reden, kwamen we nog door zo’n fort. Fort Blauwkapel. Ik vertelde je dat er na de oorlog nog mensen in vast hadden gezeten.”

“Werd het tenminste nog ergens voor gebruikt,” bromde Arie. Hij had met een half oor naar Jan geluisterd. “Maar waar wordt dit voor gebruikt?”

“Ik denk dat het niet meer wordt gebruikt,” vervolgde Jan.

“De Maginotlinie is heel groot. Complete werkplaatsen, electriciteitscentrales en kazernes onder de grond. Alles verbonden door een gangenstelsel. Zoals je ziet, reden er zelfs speciaal gebouwde treinen in rond. Vandaar die rails. Een ideale schuilplaats voor onguere lieden, zoals Breitstein.”

“Dit is de oostkant van de heuvel,” wees Jan. “De zon staat er achter. Deze kant is naar de vijand gebouwd. Je ziet naast die stalen deur gaten voor het geschut. Vanaf deze plek heb je ook een goed uitzicht over het dal en de wijde omgeving.”

De jongens keken door de bladeren en inderdaad: Jan had gelijk. De plek waar ze nu zaten, lag in het midden van de kom. Aan weerszijden was een heuvelrug en recht vanaf hun plaats, in oostelijke richting, was het dal open.

“Vandaar al die jonge bomen. Vroeger was het hier open en kon men de vijand van verre zien aankomen. Dit is niet de enige ingang. Ik durf erop te zweren dat er verderop in de heuvel nog een toegang is en aan de westkant van de heuvel ook, maar dat kan kilometers ver weg zijn”

“Hier staat de auto, dus hier zal Breitstein wel terugkomen,” vermoedde Bob.

“De auto maken we onklaar,” besliste Jan. “Als Bob nou hier links de heuvel opgaat, daar loopt een soort van graspad, en op zoek gaat naar een andere toegang. Dat zal hoog op de heuvel zijn. In een uur moet je die

gevonden kunnen hebben. Dan gaan Arie en ik over een uur door deze ingang naar binnen. We komen dan van twee kanten.”

“Maar het zal daarbinnen pikdonker zijn,” wierp Arie tegen.

“Er brandt vast verlichting. Dat heeft Breitstein ook nodig. Ze lopen er niet met fakkels en lantaarns rond,” zei Jan.

“Kom op snel, want over een paar uur is het hier buiten donker en vindt Bob die ingang nooit meer.”

Bob ging door de struiken naar links en Arie en Jan zagen hem tussen de bomen, schuin de heuvel op verdwijnen.

“Nu wij. Blijf jij hier, Arie. Ik sluip naar de auto en til de accu eruit. Dan komen ze nooit meer weg.”

Jan schoof op z'n buik tussen de struiken, holde de open plek over, ondertussen z'n ogen gericht op de stalen deuren. Als er een zou opengaan dan kon hij altijd nog tussen de struiken springen, bedacht hij zich. Maar de deuren gingen niet open. Jan bereikte zonder enig probleem de Glas Isar. Hij ontgrendelde de motorkap, duwde die open en zette hem vast. Hij duwde de twee borgpennen waarmee de accu op z'n plaats zat weg. Snel trok hij de accudraden los en stak ze in z'n zak. Af en toe keek hij naar de deuren. Jan tilde de accu uit de auto. Dat was zwaar. Hij zette de accu op de grond en liet de kap voorzichtig dichtvallen. Zo vlug als hij kon, liep hij met de accu bij de auto weg. Even verderop was een kleine afzink in het terrein. Jan gooide de accu erin en zag die tot z'n genoegen zo'n twintig meter naar beneden rollen alvorens tussen de struiken te verdwijnen. Die vonden ze nooit meer terug en anders had hij de draden nog.

Opeens hoorde hij van Arie's kant een geluid. Het was het sein dat ze in de Stille Zuidzee gebruikt hadden wanneer er gevaar dreigde. Jan dook ineen, maar vanaf zijn plek kon hij Arie niet zien. Voorzichtig sloop hij iets vooruit tot aan de rand van de open plek. Hij zag het bosje waarin Arie zich verscholen hield, maar zijn dikke vriend zelf kon hij niet zien. Achter het bosje lag de weg, waar hij een deel van kon zien. Twee mannen kwamen in zijn blikveld. Jan herkende hen onmiddellijk. Mulder en Ferguson kwamen op hun dooie akkertje de weg afgelopen.

Achteraf zou het niet zo'n goed idee blijken om Bob alleen op pad te sturen. Voorlopig was die welgemoed op weg. Hij had het graspad snel bereikt en schoot goed op. Van de komst van Mulder en Ferguson bij de open plek had hij dan ook niets gemerkt. Het pad liep flauw omhoog. Af en toe was er een haakse bocht en zo ging hij

heuvelopwaarts. Bob keek voortdurend opzij en omhoog of hij in de helling een ingang zag, zoals Jan gedacht had. Eenmaal zag hij een verroeste jerrycan liggen en een paar kapotte gasmaskers. Het pad was dus vroeger wel gebruikt. Langzaam aan ging het pad naar links en volgde de zuidelijke helling van het dal. Het ging nu steiler omhoog. Wanneer hij naar links keek, kon Bob door de boomstammen de plek zien waar Jan en Arie zaten. Hij stopte even om op adem te komen. Rechts van zich, richting de top van de heuvel hoorde hij stemmen. Hij luisterde, maar kon niet horen wat er gezegd werd. Het geluid van de stemmen verwijderde zich. Er liepen mensen boven hem. Bob verliet het pad en klom rechts van hem de helling op. Het was behoorlijk steil, maar door van boom tot boom zich vast te grijpen en af en toe op handen en voeten te kruipen ging hij omhoog. Zo schoot hij beter op dan via het pad. Na een tijdje stopte hij weer om te luisteren. Vaag hoorde hij de stemmen weer en het kraken van takken. Naar zijn gevoel nu recht boven hem en het leek of hij dichterbij was gekomen. Bob zette zich weer af en klom verder. Naar boven kijkend zag hij meer licht tussen de takken. Zou dat de top al zijn? Het bleek het pad, waar hij door recht naar boven te klimmen, een stuk van had afgesneden. Nu hoorde hij duidelijk het kraken van takken en weer stemmen. Wie het ook waren, ze deden weinig moeite om zich stil te houden. Maar misschien verwachtten ze niemand hier. Bob bleef aan de rand van het pad zitten. Het geluid kwam nu weer van links. Waarschijnlijk volgden de mensen boven hem het pad. Dat kon verklaren waarom hij ze nu eerst rechts en nu weer links hoorde. Bob keek op z'n horloge. Hij was al bijna drie kwartier op pad. Over een kwartier zouden Jan en Arie naar binnen gaan. Hij besloot om toch maar eerst na te gaan wie daar liepen en dan de andere ingang in de heuvel te gaan zoeken. Er was al zoveel voorgevallen. Hij had er weinig behoefte aan om op zoek naar de ingang, Breitstein op z'n nek te krijgen. Bob stak snel het pad over en begon verder te klimmen.

Hij pakte weer van boom tot boom. Het was knap vermoeiend om zo omhoog te gaan. Maar hij kwam duidelijk dichterbij. Bob schatte dat hij nog zo'n veertig meter af was van de mannen die boven hem liepen. Hij kon ze nog steeds niet zien. Wat voorzichtiger ging hij verder.

Of het nu vermoeidheid was of hij teveel naar boven keek, achteraf wist Bob het niet meer. Hij stapte mis en gleden een stukje naar beneden. Bij het voorovervallen

probeerde hij zich vast te grijpen aan een paar takken. Hij vond houvast aan een halfvergane jeneverbesstruik. De takken konden hem niet houden en knapten af. Bob viel op zijn buik en gleeed nog een klein stukje door. Hij bleef roerloos liggen. De stemmen waren niet meer te horen. Bob bewoog zich niet. Het was doodstil op de helling. Alleen de vogels boven hem in de bomen floten. Er was een grote kans dat men hem gehoord had en zat te luisteren. Bob kende die truc. De eerste die bewoog, was de klos. Zeker een kwartier lang veranderde er niets in de situatie. Bob ging zich afvragen of ze hem misschien toch niet gehoord hadden. Wanneer je tegen elkaar loopt te praten hoor je niet alles om je heen. Bovendien, een paar krakende takken konden ook een vluchtend hert of een wegspringend konijn zijn. Onder zich hoorde hij plotsklaps geritsel. Bob rolde zich op z'n rug om te kijken, maar het was te laat. Een donkere gestalte dook uit de struiken, viel op hem en greep hem om zijn middel. Bob probeerde overeind te komen om de belager van zich af te slaan. Toen hij zijn arm naar achteren deed om de man een forse dreun te verkopen, werd die arm van achteren door iemand anders vastgegrepen en een arm omsloot zijn keel. Bob was zo weerloos als het maar kon. Zijn beide armen werden op zijn rug naar achteren geduwd en een hand greep hem in zijn nek. Zo werd hij weinig zachtzinnig de helling op gesleept en even later op het pad gegooid. Bob had nu tijd om naar zijn aanvallers te kijken. Voor hem stond een man van een jaar of dertig met een zwarte baard. De ander was iets jonger en had een haakneus. Beiden keken Bob woest aan. De man met de baard begon in het Frans te ratelen. Bob verstond hier geen woord van. Toen de man uitgesproken was, haalde Bob z'n schouders op en zei: "I'm American. Can't understand you."

Dat leverde een nieuwe woordenstroom op. Er was geen touw aan vast te knopen. Bob kreeg het vermoeden dat deze twee kerels jagers of misschien beter stropers waren en zij het vermoeden hadden dat hij in hun gebied rondstruinde. De mannen hadden in ieder geval niets met Breitstein van doen. Hij moest zo snel mogelijk van hen afkomen. Het was nu al anderhalf uur geleden dat hij bij Jan en Arie was weggegaan. Volgens plan had hij de andere ingang al moeten vinden.

De taal bleek een onoverkomelijk probleem. Bob wilde opstaan, maar de jonge man met de haakneus drukte hem tegen de grond. De mannen spraken druk met elkaar. Bobs vermoeden was juist. De mannen waren twee

broers. Het waren geen stropers, maar zij hadden het recht om in het gebied waar ze nu waren wild te vangen. In Frankrijk en trouwens ook in andere landen kan de grondeigenaar zelf of anderen een jachtrecht voor een bepaald terrein geven. Deze twee broers hadden zo'n jachtrecht gekocht en hadden een aardige bijverdienste aan de hazen, fazanten en ander wild dat ze vingen. De laatste weken waren er steeds strikken leeggehaald. De broers hadden eerst het vermoeden dat een vos de oorzaak hiervan was, maar kregen nu het idee dat Bob dit wel eens gedaan zou kunnen hebben. Bob werd voor stroper aangezien en in dat soort kringen was dat een zeer ernstig vergrijp. Een stroper is dan gewoon een ordinaire dief. Bob werd weer in zijn nek gegrepen en het pad opgeduwd. Ze liepen over het pad naar de heuveltop. Er was geen kans om weg te komen. De kerels waren beresterk en al zou Bob het bos in rennen dan zouden ze hem met hun bekendheid van de omgeving zo weten te vinden. Bob had echt het land in dat hij zich op de helling had laten verrassen.

“Allez,” zei de baard en porde hem in zijn rug om door te lopen. Zo werd Bob voortgedreven. Hij vroeg zich af of het Arie gelukt zou zijn zich hieruit te kletsen. Voor hem was het helemaal onmogelijk. Ze verstonden hem niet eens. Eindelijk waren ze boven aan de heuvel. Het pad ging daar direct weer naar beneden en werd breder. De baard ging nu voor hem lopen en de ander bleef vlak achter hem. Mocht Bob het in zijn hoofd halen om weg te sprinten, dat was nu helemaal onmogelijk. In een bocht stond een kleine bestelwagen. Ze liepen er naar toe. De baard opende de achterdeur en duwde Bob naar binnen. In de auto hing een lucht, die Bob bijna deed kokhalzen. Zo iets vies had hij nog nooit geroken. Geen wonder, in de achterbak hing een stel gevilde konijnen en op de vloer lag nog slachtafval dat de broers zeker als lekkernijen beschouwden. Bob werd op de wielkast neergezet.

Hij kreeg een stuk ijzerdraad om zijn polsen gewikkeld. Het uiteinde werd vastgezet aan de stang van de voorbank. De baard sprong achter het stuur. Tot Bobs verwondering keken de beide kerels tegelijkertijd op hun horloge en telden af. Na een woeste kreet ramde de baard de versnellingshandel in de vrije stand en begon het wagentje de heuvel af te rijden. Dit ging natuurlijk steeds sneller. Voor de eerste bocht remde de baard even af en schoot er vervolgens in volle vaart doorheen. Bob voelde de wielen slippen op de losse stenen. Er kwam

een lang recht stuk. De baard lag voorover op het stuur alsof dat wat uitmaakte. Hij probeerde de grootste stukken steen op het pad te ontwijken, maar ondanks dat bonkte de auto heftig op en neer. Bob had zich vastgegrepen aan de voorbank om te voorkomen dat het ijzerdraad in zijn polsen sneed. Af en toe vloog hij van de ene kant van de auto naar de andere kant. De broers letten totaal niet meer op hem, zo gingen ze op in hun gevaarlijke spel. Bobs maag draaide zich om, het leek of de lucht van de gevilde konijnen steeds erger werd. Door de voorruit meekijkend zag hij dat er weer een bocht naderde. De weg was hol doordat bij veel regen het water door het midden van de weg naar beneden stroomde. De baard remde een aantal malen kort achter elkaar en maakte gebruik van de zijkant van de weg, die wat omhoog liep, zoals in de bocht van een wielersbaan. Daar kwam de bocht. Ze vlogen vlak langs de bomen en de wielen denderden over de wortels. De baard stuurde de bocht in, remde nog wat bij en dook in de bocht naar de andere kant van de weg en gooide het stuur weer om. De wagen schoof met vier wielen door de bocht, slingerde heen en weer en kwam weer op een recht stuk. De chauffeur brulde het uit van plezier. De haakneus keek op zijn horloge en zei iets wat zijn broer tot tevredenheid stemde. Bob kreeg het spel door. De broers namen kennelijk meer deze weg en deden bij de terugtocht een wedstrijd wie er in de vrije stand rollend het kortste over deed. Een leuk spel, maar dan toch liever zonder hem, dacht Bob. Hij begon door de vieze lucht in de auto, de geur van aanggelopen remmen te ruiken. Je kan niet ongestraft zolang remmen. De volgende bocht naderde al weer. Die werd op dezelfde manier genomen als de vorige. Het slachtafval schoof over de vloer van de bestelwagen heen en weer. Bob kon niet voorkomen dat hij er met z'n schoenen af en toe instapte, zoveel moeite moest hij doen om al hangend op de been te blijven. De weg liep nu iets omhoog waardoor gelukkig de vaart minderde, maar dat was maar voor even. Er kwam een vrij steil stuk naar beneden. De baard zat geconcentreerd achter het stuur. De weg werd iets smaller en Bob zag dat er een haakse bocht naderde. Als dat maar goed ging. De auto reed links van de weg en de snelheid nam weer toe. Het was al een wonder dat de vering dat gebonk van de wielen op de stenen hield.

Jan Prins had, toen Bob later het verhaal vertelde, beweerd dat de vering al helemaal niet meer gewerkt had. Bob had het niet bestreden.

Voor de haakse bocht remde de chauffeur sterk af, maar de auto minderde nauwelijks vaart. Weer stuurde hij hoog de bocht in. De snelheid was te hoog. Het was een bocht naar rechts. De chauffeur bleef links rijden om de hoge kant van de weg te benutten. Het eerste deel van de bocht ging nog goed, maar omdat dit een kortere bocht was dan de vorige mislukte de poging om half in de bocht kort scherp naar rechts te sturen en vervolgens het stuur weer om te gooien om recht uit de bocht te komen. De bestelwagen had zoveel vaart, dat de wielen op de laatste manoeuvre niet meer reageerden, daardoor schoof het hele zaakje naar rechts. De baard kon sturen wat hij wilde, het hielp niets. Hij trapte vol op de remmen, maar dat helpt bij een slippende auto natuurlijk ook niet meer. Bob zag de klap aankomen en dook weg achter de voorbank. Doordat ook aan de rechterkant van de weg de berm opliep, voorkwam dit dat de wagen in volle vaart het bos inschoot.

Schuin met de rechtersvoorkant vloog de auto van het pad af. Men had alle geluk. Op die plek stonden geen bomen, maar dichte bramenstruiken, die als een soort vangnet fungeerden. De auto boorde zich in de struiken. En kwam met een doffe klap tot stilstand tegen een boom. Bob durfde weer te kijken. De broers hadden zich schrap gezet en mankeerden niets. De baard keek onmiddellijk op zijn horloge en begon te juichen. Hij keek zijn broer en Bob triomfantelijk aan. Bob begreep eruit dat er toch wel een nieuw record afdaling Simserhof gevestigd was. De broers konden de voordeuren niet openkrijgen, zo dicht waren de bramenstruiken. Ze wipten, langs Bob, over de voorbank heen en probeerden de achterdeur open te doen. Ook dat lukte niet. Beiden duwden en de deur ging een stukje open, voldoende om eruit te komen. Bob voelde dat er aan de auto getrokken werd, maar die zat vast in een kluwen van bramentakken. Hij hoorde ze praten. De deur ging weer open en de haakneus glipte naar binnen. Hij maakte Bob los en pakte een stuk touw van de vloer. Bob moest meekomen. Voorzichtig om te voorkomen dat hij uitgleed over het slachtafval, dat nu door de hele auto verspreid lag, stapte nu ook Bob uit de auto. De bramentakken van zich afduwend kwam hij op het pad. Nu pas zag hij hoe hij toegetakeld was. Viezigheid droop van hem af. Hij stonk vreselijk en een bramentak had zijn wang opengehaald. Het bloedde licht. De baard had het touw aan de achterkant van de auto vastgemaakt en beduidde Bob dat hij mee moest trekken. De haakneus startte de auto en die sloeg aan alsof er

niets aan de hand was. Er werd in de achteruit geschakeld en Bob en de baard trokken gelijktijdig. Ze stonden op het pad iets lager dan de auto. Het trekken was meer bedoeld om het linker voor- en achterwiel op de grond te krijgen dan dat het hielp om de auto in beweging te krijgen. Langzaam kwam de wagen achteruit uit de struiken. De baard liet het touw los en trok met zijn blote handen een rits bramentakken rond de wielen weg. Aan de andere kant van de auto deed hij hetzelfde. De haakneus gaf gas en de auto kwam met een gekraak van takken het pad weer op. Opeens schoot de wagen los. De haakneus kwam eruit en inspecteerde de voorkant. Het front was door de klap tegen de boom precies in het midden van boven naar beneden gedeukt. Bob zag onder de auto dat de radiator lekte. Na een korte blik onder de motorkap schenen de broers tevreden. Bob werd verzocht weer in te stappen. Vastmaken vonden ze niet meer nodig. De haakneus kroop achter het stuur en reed voorzichtig in de eerste versnelling naar beneden.

Het was ruim na negen uur toen Bob met zijn chauffeurs Bitche weer binnenreed. Het laatste stuk had de haakneus voorzichtig gereden. Bob zat te wachten op het moment dat de lekkende radiator zou gaan sissen, maar dat was niet gebeurd. Ondertussen vroeg hij zich af, hoe het Arie en Jan zou zijn vergaan. Hij wilde zo snel mogelijk terug naar Simserhof. De broers reden door het dorp. Bob herkende de lange straat waaraan Du Commerce lag. Bij het parkeerterrein voor het hotel stopten ze. Het parkeerterrein stond vol met auto's. Het hotel was verlicht en muziek klonk naar buiten. Voor het hotel stond een politieauto. Wat was daar gaande? De haakneus zette de auto aan de kant en wenkte Bob om uit te stappen. Ze liepen naar het hotel.

Er leek een soort van dorpsfeest aan de gang. Ze stapten naar binnen en Bob zag dat in het restaurantgedeelte aan lange tafels mensen zaten te eten en te drinken. Grote vaten wijn stonden naast de tafels. Twee politieagenten waren in de bar in gesprek. De broers liepen er naar toe. Bob tussen hen in. De mensen die langs de bar stonden, namen hem belangstellend op. Bob voelde dat hij hier als een soort jachttrofee aan de verzamelde dorpingen getoond zou gaan worden. De baard sprak de agenten aan. Met tegenzin maakten zij zich van de bar los en keken Bob aan. Bob besloot zich voor te doen als kampeerder, die in het bos op zoek was geweest naar hout, maar hoe kon hij dat duidelijk maken?

Plots zag hij tussen de mensen Masters staan. Masters sloot even zijn ogen als wilde hij duidelijk maken dat het wel in orde kwam. Bob begreep dat hij niets over hun jacht op Breitstein moest vertellen. Een van de agenten strekte zich boven de mensen en riep iets. Hij vroeg of er iemand Engels sprak. Iemand achterin riep iets. De mensen gingen opzij en Bob zag een kleine blonde vrouw naar voren komen. Hij keek weer naar Masters, die kort knikte. Het was mevrouw Masters, die zich opwierp als tolk. Ze sprak op charmante toon de agenten in vloeiend Frans aan.

Vervolgens vroegen de agenten vriendelijk glimlachend wat aan haar. Ze wendde zich tot Bob en sprak snel in het Engels. "Je weet, wie ik ben," en zonder Bobs reactie af te wachten. "Ze denken dat je een stroper bent, die hun strikken heeft leeggehaald. En zo zie je er ook wel uit natuurlijk."

Bob zag er inderdaad uit als een landloper. Gescheurde kleren, zwarte handen, een bloedige schram op z'n gezicht en een vreselijke stank verspreidend. Resten konijn kleefden aan zijn broekspijpen en schoenen. Hij draaide snel zijn ingestudeerde kampeerverhaal af.

"Ze kunnen niets bewijzen. Ik liep gewoon in het bos. Ik heb niets gepakt of zo. Die beide figuren," en hij wees naar de broers, die nieuwsgierig luisterden, "sprongen ineens boven op me."

Mevrouw Masters glimlachte allerliefst en draaide zich om naar de agenten. Ze vertelde hen een lang verhaal ondertussen ook de broers vriendelijk aankijkend. Daarop zeiden de agenten weer iets en ook de baard deed een duit in het zakje. Ze leken Bob wat milder gestemd.

Iemand reikte mevrouw Masters een glas wijn aan, dat zij beleefd in ontvangst nam. "Ik heb verteld dat je vanmiddag pas bent aangekomen. De strikken van die heren worden al enkele weken lang leeggehaald. Ze snappen nu dat jij dat niet gedaan kan hebben. De politie zegt dat je op verboden terrein was. Bovendien je mag niet zomaar in het bos kamperen en vuurtje stoken is al helemaal streng verboden. Ik heb namens jou excuses aangeboden."

Bob knikte deemoedig in de richting van de agenten en de broers en haalde z'n schouders op.

De haakneus stapte naar voren en kletste hem op de schouders. Hij wenkte de barman om een glas wijn, dat Bob vervolgens van hem in zijn hand gedrukt kreeg. Bob begreep dat de vrede was gesloten. Rondom werden glazen geheven en men verloor de belangstelling voor

Bob. Dit kwam niet alleen door de stank, die hij verspreidde, maar ook door mevrouw Masters, die zich had omgedraaid en in druk gesprek was met de agenten en een aantal andere mannen, die dichterbij waren gekomen. In plaats van Bob vormde zij nou de attractie van de avond. Bob liep naar Masters, die hem met een hoofdgebaar naar achter in de bar vroeg te gaan. Masters keek niet zo vriendelijk meer.

Masters zette zich neer aan een tafel waar Hank en Ron zaten. Beiden zagen eruit alsof ze een flinke schrobbering hadden gekregen van hun baas. De andere twee FBI-agenten, die ze eerder hadden aangetroffen, zag Bob niet meer. "Goed je weer te zien, Bob," begon Masters. Hij haalde z'n neus op. "Een douche zou je goed doen. Wat stink jij, zeg."

Bob werd nijdig. "Dacht je dat ik voor m'n plezier zo rondloop? Arie, Jan en ik gaan naar Luxemburg voor een eenvoudig klusje en rollen zo in een gangsterfilm, waarbij de goeden ook nog eens niet van de slechten zijn te onderscheiden. Wij helpen jouw collega's en als dank word ik aan een stoel vastgebonden en opgesloten. Daarna sturen ze de Luxemburgse politie op ons dak en hier raak ik ook weer verzeild in een slapstick."

Het was nu de beurt van Masters om kribbig te worden. "Denk je dat ik dat allemaal leuk vind? Toen Ferguson mij de eerste keer belde om jullie verhaal over mij te controleren kon ik moeilijk vertellen dat ik hem niet vertrouwde. Vandaar later mijn telefoontje aan Arie in het Alfa in Luxemburg stad. Waar zijn Arie en Jan nu?"

"Door toeval zijn we weer op het spoor van Breitstein gekomen. Hij zit hier vlakbij, tenminste daar staat de auto waar hij de laatste keer in reed."

Masters begon te lachen. "Zo ken ik jullie weer. Door een toeval op het spoor gekomen. Ik heb hier vier van mijn beste agenten met de handen in het haar zitten en jullie slagen erin om die schurk weer te vinden. Waar is die plek precies?"

Bob gaf aan hoe ze gelopen waren en dat het vermoeden was dat Breitstein en zijn maat in de Maginotlinie bij Simserhof zaten.

"Dat zou heel goed kunnen," zei Ron. "Dit gebied is pas aan het eind van de oorlog door ons bevrijd. Het Amerikaanse leger stond bij de Rijn en toen pas werd deze streek bevrijd. De Duitsers hebben tot op het laatst vanuit hier goudtransporten kunnen organiseren of dingen kunnen verbergen. Breitstein zal dat wel gehoord hebben toen hij met z'n duistere zaken bezig was."

“Het zou zo kunnen zijn,” besloot Masters de discussie.
“Laten we gaan kijken.”

Hij keek naar de bar, waar zijn vrouw nog steeds stond te praten met een aantal Fransen. Hij wenkte haar, maar ze zag het niet of wilde niet komen. Masters stond op en liep er naar toe. De anderen stonden ook op. “Een douche zit er helaas niet in,” zei Bob. “Dat komt dan later wel.”

Met wat servetten had hij de ergste rotzooi van zich afgeveegd. Ze liepen naar de uitgang. Masters was in druk gesprek met z'n vrouw. Toen ze buiten waren, kwam hij eraan.

“Ze blijft hier, zegt ze.”

Terwijl ze naar de gereedstaande auto liepen, keek Bob naar het gezicht van Masters. Dat stond op onweer. Bob vroeg zich af of dat nou alleen kwam doordat zijn vrouw niet meeging. Hij kon zich voorstellen dat Masters zijn vrouw niet in allerlei rauspartijen wilde betrekken.

Om iets vriendelijks te zeggen begon Bob. “Je was snel hier uit Parijs.”

“Vliegtuig,” zei Masters kort. “Stond gereed in Parijs en bracht ons snel naar Straatsburg. Daar werden we opgehaald.”

Hank en Ron zeiden niets en stapten snel in de Ford. Bob ging op de voorbank zitten om de weg te wijzen. Hij gaf aanwijzingen en al gauw reden ze de heuvel buiten het dorp op. Het was langzaam donker aan het worden.

“Hier opletten,” zei Bob meer tegen zichzelf. “Bij een grote boom links. Daar is het.”

De auto draaide naar links en even later doemde de slagboom op, waar de jongens eerder omheen waren gelopen. Hank sprong achter het stuur vandaan en tilde de slagboom opzij. De auto reed door.

“Achter deze bocht stoppen,” zei Bob. “Het is nog een stukje lopen dan. Anders horen ze ons misschien aankomen.”

Masters gromde verongelijkt: “Wij zijn niet achterlijk hoor.”

Hank parkeerde de Ford in de berm. Ze stapten uit. Masters pakte een pistool van de achterbank mee. Bob keek er met jaloerse ogen naar. Masters zag het en zei, nu weer wat vriendelijker:

“Ik ken je liefde voor vuurwapens beste Bobbie, maar in dit land wil ik geen risico's nemen. Het is al heel wat dat wij als FBI hier mogen rondlopen.”

Bob verborg zijn teleurstelling achter een grimas. “Ik loop wel voorop. We lopen langs de kant van de weg, dan is er de minste kans dat we tegen losse keien aantrappen.”

Ze gingen het dal in. Het was er aardedonker. Nergens licht en doodstil. Met voorzichtige passen liepen ze naar de open plek. Bob zag de struiken waar hij zich met Arie en Jan verstopt had. “Daar verderop moet de auto van Breitstein staan.”

Inderdaad: het zwakke maanlicht glom zacht op de Isar.

De stalen deur was gesloten.

“Arie en Jan zouden hier naar binnen gaan,” fluisterde Bob. Hij voelde zich ondanks de aanwezigheid van de FBI-agenten niet op zijn gemak. Zijn vrienden waren waarschijnlijk in de Linie en rekenden op hem. Maar hij had de andere ingang niet gevonden. Een zaklantaarn flipte even aan. Ron speurde de open plek af.

“Hier hebben flink wat mensen gelopen. Ik ben geen Indiaan, maar het lijkt me dat er doorgaans weinig mensen hier komen. De grond is flink omgewoeld.”

In het zand en de stenen waren voetafdrukken te zien, sommige behoorlijk diep, alsof men zich had afgezet of aan het vechten was geweest.

“Wat ligt hier?” Bob pakte een stukje papier op van de grond. Ron richtte de lantaarn erop.

Bob lachte: “Het is het bonnetje van Arie’s inkopen in Luxemburg. Jan had het in z’n zak gestoken. Ik kan je een ding vertellen, dat heeft hij niet zomaar verloren.”

Masters opende voorzichtig de stalen deur. Dat ging tot zijn verbazing vrij makkelijk. Geluidloos ging de deur een stuk open. Hij stak zijn hoofd naar binnen. Opeens klonk in de verte, diep in de heuvel een schot, gevolgd door nog meer schoten.

“Het feest is begonnen,” zei Masters. “Kom, naar binnen.”

Jan keek voorzichtig door de takken naar de naderende Ferguson en Mulder. Goed dat Arie hem gewaarschuwd had. Opeens zag hij dat Arie uit zijn schuilplaats opstond en over de open plek naar de ingang van de Linie liep. Hij deed dat op zo’n manier, dat hij de struiken tussen hem en de naderende Ferguson en Mulder hield. Naast de ingang ging hij doodgemoedereerd op een steen zitten, raapte een takje op en begon met het takje voor hem in het zand wat lijnen te trekken. Wat deed zijn dikke vriend nou? Jan was stomverbaasd. Arie zat erbij alsof hij zich verveelde en op iemand zat te wachten. Ferguson en Mulder moesten hem zo kunnen zien.

En inderdaad. Ferguson en Mulder hielden gelijktijdig halt bij het zien van Arie.

“Wel, wel,” zei Ferguson als eerste. “Een gestrande potvis. Jij en je vrienden zijn net als een plaag. Je komt er moeilijk vanaf.”

Mulder stuurde nog steeds naar Arie. Hij dacht dat Arie veilig weggeborgen zat in Luxemburg en op deze plek had hij Arie zeker niet verwacht.

Arie stond verheugd op. Hij had een gezicht alsof hij sinds lange tijd een stel oude vrienden weer ontmoette. Hij liep naar de Amerikanen toe.

“Blijf staan,” zei Ferguson scherp. In zijn hand had hij een pistool en richtte het op Arie.

Jan kon alles woordelijk volgen en wist op dit moment niet goed wat hij moest doen. Hij kende Arie en vermoedde dat die iets slims in gedachten had. Maar het was wel een gevaarlijk spel.

“Zijn jullie er eindelijk?” zei Arie kalm. “Breitstein had jullie al veel eerder hier verwacht. Hij heeft me gevraagd hier op jullie te wachten en naar hem te brengen.”

Jan geloofde zijn oren niet. Dit was zeer gewaagd. Arie speculeerde er op dat Breitstein en Ferguson en Mulder al eerder contact hadden gehad. Tegelijkertijd was het een slimme manier om de Linie in te komen. Ferguson en Mulder wisten niet dat Jan Prins ook in de buurt was.

Ferguson lachte smalend. “Breitstein heeft jou gevraagd om ons op te wachten. En dat moet ik geloven?”

Raak, dacht Arie. Hij had moeite om zijn gezicht in de plooi te houden. Het was een gok geweest om dit te zeggen. Uit de reactie van Ferguson bleek dat deze lang niet zeker was van zijn zaak. Anders had Arie dat pistool nu al onder zijn neus gehad en was er weinig meer te praten geweest.

Arie's vermoeden was dat Ferguson en Mulder een gemene zaak hadden gemaakt met Breitstein.

In het café in Ettelbruck, waar de jongens toevallig verzeild raakten, waren ze daar over bezig geweest. Dat werd onderbroken door de komst van de twee FBI-agenten. In hun jacht op oorlogsmisdadigers en het oprollen van de “reisorganisatie” waren ze waarschijnlijk op verborgen nazi-schatten gestuit. Ze hadden de verleiding niet kunnen weerstaan en Breitstein had er graag gebruik van gemaakt. Arie sloot zelfs niet uit dat Breitstein een verhaal verzonden had en straks korte metten met ze zou maken.

Mulder vroeg: “Hoe kom jij hier en waar zijn je vrienden?”

Arie sperde z'n ogen wijd open. Op deze vraag was hij voorbereid.

“Jij hebt er in Luxemburg voor gezorgd dat wij door de politie opgepakt werden.”

Opzettelijk deed hij alsof hij onder de indruk was van het optreden van Mulder.

“De politie heeft ons en de FBI doorgezaagd over de reden van onze aanwezigheid. Ik heb het verhaal van Bierkoop verteld, dat jullie ook kennen.”

“En de FBI-agenten?” vroeg Ferguson.

Zijn ogen vernauwden zich en hij bleef zijn wapen op Arie gericht houden. Arie gaf snel antwoord.

“Zij werden apart van ons verhoord. Ik heb agenten horen zeggen dat ze niets wilden loslaten alvorens ze met hun baas gesproken hadden. Masters dus, maar die zit in Amerika,” besloot Arie.

“Masters dus,” herhaalde Ferguson. “En die ken jij.”

“Inderdaad,” antwoordde Arie rustig. “En Breitstein ken ik ook. Langer dan Masters zelfs. Ik vind het geen fris heerschap, maar toen Jan bij de ruïne in Bourscheid een gesprek afluisterde, waarin Breitstein vertelde dat hier in Simserhof nog wat te halen viel, waren wij ook geïnteresseerd. We kunnen wel wat geld gebruiken. Bob en Jan zijn met hulp van de politie in Luxemburg bezig om Bierkoop te achterhalen. Ik ben hierheen gegaan en trof twee uur geleden Breitstein aan. Kijk, daar staat z’n auto.” Hij wees naar de Isar. “Hij is binnen om spullen gereed te zetten en vroeg me op jullie te wachten.”

Jan had alles gehoord en vroeg zich af, of Arie niet te ver was gegaan. Maar Arie had de juiste snaar geraakt. Ferguson en Mulder waren zelf ook gezwicht voor de gedachte aan geld en konden zich voorstellen dat Arie door de knieën was gegaan.

Ferguson dacht even na. Het kwam Arie voor dat hij Mulder al overtuigd had. “Ga jij dan Breitstein maar halen,” zei Ferguson. “Wij wachten hier wel.”

Ai, dat was een misrekening. Arie had gehoopt dat ze met z’n drieën naar binnen zouden gaan.

Hij had Jan dan als verrassing achter zich gehad. Nu kwam hij tussen twee vuren te zitten.

Breitstein en zijn maat ergens in de Linie en deze twee buiten. Er was weinig keus. Ferguson wees met z’n pistool naar de deur. “Ga nu maar.”

Arie liep naar de stalen deur. Het was nu aan Jan om straks iets te doen. Daar moest hij maar op vertrouwen. Arie opende de deur.

“Laat maar open,” snauwde Ferguson. “Dan kunnen we je terug horen komen.”

Arie stapte naar binnen.

Jan zat zich intussen suf te peinzen. Hij begreep dat Arie niet zomaar de Linie kon binnenwandelen en weer terugkomen. Op een of andere manier moest hij Ferguson en Mulder zien weg te lokken. Had hij nu maar een wapen. Hij keek rond. Zijn oog viel op de Isar van Breitstein. Zou hij die kunnen bereiken zonder dat Ferguson en Mulder hem zagen?

Die twee liepen al pratend een stukje van hem weg. Vlug schoof Jan achteruit. Ferguson en Mulder hadden de rug naar hem toe. Met een paar voorzichtige passen was Jan bij de auto. Nu konden ze hem niet meer zien. Hij voelde in z'n zakken en vond zijn aansteker. Wanneer hij de auto in brand stak dan zouden Ferguson en Mulder zeker komen kijken en kon hij ongemerkt in de Linie komen. Dan moesten hij en Arie eerst maar met Breitstein afrekenen. Jan opende voorzichtig de deur van de auto en pakte zijn aansteker.

Op het moment dat hij de vlam van de aansteker bij de bekleding van de stoelen hield, klonk er een gesmoorde kreet uit de Linie. Jan zag dat Ferguson en Mulder er snel naar toe liepen. Ferguson stak voorzichtig zijn hoofd en hand met pistool door de open deur en stapte naar binnen. Mulder volgde hem op de voet. Dat was Jan zijn kans. Hij sprintte naar de deur en keek om de hoek. Hij zag een grote ruimte waarin het smalspoor onder de deur doorliep. De ruimte was een meter of tien breed en twintig diep. Alles werd flauw verlicht door lampen die aan de muur vastgeschroefd zaten. Aan het eind splitste de ruimte zich op in twee gangen van ieder vijf meter breed en vier meter hoog, schatte Jan. Het smalspoor liep in beide gangen door. Het was allemaal groter dan hij zo aan de buitenkant vermoed had. De gangen waren langs de kanten verlicht met dezelfde lampen. Een hele wirwar van buizen liep langs de wanden. De rechtergang boog meteen af. In die gang moesten Ferguson en Mulder zijn, want Jan zag ze niet meer. Hij dacht aan Bob. Zou die al ergens binnen zijn? In ieder geval moest duidelijk zijn dat hij en Arie hier binnen waren. Jan voelde in z'n zakken. Hij vond het bonnetje dat Arie hem eerder op de dag had gegeven als bewijs van zijn aankopen voor de lunch, die ze al rijdend hadden verslonden. Jan prentte het bedrag goed in zijn hoofd. Masters moest hem later maar op zijn woord geloven, er waren voldoende getuigen. Hij legde het bonnetje voor de deur en gooide er wat zand over. Dat was een duidelijke aanwijzing.

Ook Jan stapte nu naar binnen. Hij sloot de deur achter zich en liep de schemerige grote ruimte door. Het was er

kil en muf, maar zijn ogen waren al snel aan het licht gewend. Het moest een geweldig karwei geweest zijn om dit uit te graven en met beton af te storten. Jan keek naar boven en zag daar allerlei leidingen en een zware takel lopen. Hij begreep dat dit gedeelte van de Maginotlinie vooral voor transport had gediend en misschien bij de aanleg een rol had gespeeld. Wanneer er zoveel soldaten in verbleven, was er natuurlijk ook van alles noodzakelijk. Niet alleen wapens en apparatuur, maar ook voedsel en andere goederen.

Jan keek om de hoek van de grote ruimte de rechtergang in. Hij kon het eind niet eens zien, zo lang was de gang. Schuin tegenover hem zag hij een kleine zijgang of nis, dat kon hij niet goed zien. Om de ongeveer dertig meter herhaalde zich dat. Hij voelde er weinig voor om zomaar de gang in te gaan. De tegenstanders konden overal zitten en Jan wist hoe schietgraag ze waren.

“Jan, Jan” hoorde hij een stem sissen.

Jan keek de gang in en zag vanuit de tweede nis Arie om de hoek loeren. Hij wenkte met z'n hand. “Schiet op, straks komen ze terug.”

Jan stak vlug over en langs de wand bereikte hij Arie, die hem snel in de nis trok. Het bleek geen nis te zijn, maar een smallere dwarsgang. De dwarsgang verbreedde halverwege in een ruimte waar op rekken wat spullen lagen. Vanuit die ruimte liep de dwarsgang weer door. Arie zag Jan rondkijken.

“Deze dwarsgang komt weer uit in een gang die parallel loopt aan de gang waar je net uitkomt. Er zijn iedere keer dwarsverbindingen. Ferguson en Mulder lopen nu in de parallelgang. Blijf uit het zicht.”

“Waar kwam die kreet vandaan?” vroeg Jan.

“Dat was ik, sukkel. Om hen naar binnen te lokken zodat jij er achteraan kon gaan.”

Jan zag dat Arie iets in zijn hand hield.

“Wat heb je daar?”

“Een knijpkat, van het rek gepakt daar. Kun je goed mee meppen.”

Jan liep naar het rek. Er lagen lantaarns en gereedschap. Hij pakte een moersleutel. “Ik geef de voorkeur aan deze.”

Jan zwaaide losjes met de sleutel.

“Kom op, eerst Ferguson en Mulder uitschakelen, dan pakken we Breitstein. Let op, want kogels kunnen hier alle kanten opvliegen.”

Jan gromde verongelijkt. “Dat snap ik ook wel. Dat dikke lijf van jou vangt ze wel op voor mij.”

Arie was voorzichtig doorgelopen en keek de parallelgang in. Jan ging achter hem staan.

“Niets te zien, ze zitten natuurlijk te wachten tot wij wat doen.”

“Een van ons moet hier blijven,” stelde Jan voor. Dit is een immens gangenstelsel. Ik denk dat Breitstein hier wel terugkomt. De auto staat er nog en wil hij hier spullen weghalen dan zal hij de deur gebruiken, waardoor wij zijn binnengekomen. We moeten hier niet allebei gaan rondwalen.”

“Blijf jij dan maar hier” zei Arie. “Ik neem de eerste gang dan ben ik het beste gedekt. Ik loop een eind de gang in en pak dan een dwarsgang naar de parallelgang. Dan hebben we Ferguson en Mulder tussen ons in.”

“Oké, zei Jan.” Ik hou van hieruit de twee gangen en de ingang in de gaten.”

Arie liep terug en keek de eerste gang in. Jan zag hem om de hoek verdwijnen. Arie liep met zijn rug tegen de wand door tot de volgende dwarsgang. Niets te zien. Dat herhaalde zich een aantal malen tot Arie besloot dat hij nu ver genoeg was en via de volgende dwarsgang naar de parallelgang zou lopen. Hij stapte de dwarsgang in. Het was eenzelfde gang als die waar hij Jan net had achtergelaten. Arie keek naar het eind van de dwarsgang, want daar in de parallelgang verwachtte hij het gevaar. De dwarsgang verbreedde zich tot een grotere ruimte. Arie stapte die in en voelde een geweldige dreun op zijn hoofd. Zonder een klap te geven zakte hij in elkaar. De knijpkat die hij in zijn handen had, kletterde op de vloer.

Arie kwam snel bij kennis. Hij lag op de betonnen vloer op de plek waar hij was neergeslagen.

“Opstaan, vetzak,” hoorde hij boven zich.

Arie keek. Een kerel van een jaar of dertig in een kort jack en een zwarte Manchester broek stond naast hem. Een pistool in zijn hand. Met de kolf ervan had Arie waarschijnlijk de klap op zijn hoofd gehad. Zijn schedel klopte aan alle kanten. Arie voelde achter zijn oor en betastte een buil zo groot als een duivenei.

“Gelukkig heb je een dikke kop,” zei de man naast hem.

Aan zijn accent hoorde Arie dat de man een Belg was. Dit moest de maat van Breitstein zijn. Uit de FBI dossiers in Diekirch was gebleken dat deze figuur een zware jongen uit Luik was en betrokken was geweest bij gewapende overvallen. Arie besloot om overeind te krabbelen.

Pijnscheuten trokken door zijn nek en hoofd toen hij eenmaal stond.

“Schiet op,” zei de kerel. “Die kant op.”

Ze staken de parallelgang over en kwamen bij een schuifdeur die half open stond. De man duwde Arie naar binnen. Ze kwamen in een soort van kantoor. Er stonden een bureau en een behandeltafel zoals bij een dokter. Arie werd de volgende ruimte ingeduwd. Daar stond een aantal ijzeren bedden. Arie begreep dat dit een lazaret was. In tijd van mobilisatie en oorlog konden hier zieken en gewonden behandeld worden. Arie kreeg weer een duw en via een gang kwamen ze in een grote helverlichte ruimte, waarin een aantal apparaten stond. In de hoek was Breitstein bezig om iets in een rugzak te doen. Hij keek op en zag Arie.

“Ik zat bij de ingang op wacht en hij liep recht in mijn armen, Er zijn nog twee kerels binnen.”

Ha, dacht Arie, hij heeft Jan Prins niet opgemerkt bij de ingang. Breitstein kwam naar hen toegelopen. “Koet werk, Patrick. Ga wieder terug naar de werkplatz, iek kom er zo aan.” Patrick wierp een schuine blik op de twee volle rugzakken die tegen de wand stonden, stak zijn pistool in de zak van zijn jack en liep weg.

Breitstein kwam dichterbij Arie toe. Hij kneep zijn ogen half dicht en loerde Arie aan. “Jai bengel, iek dacht jou al te zien in Luxemburg, maar jetzt weet ik het zeker. Hoe kom jai hier?”

“Voor de schoolbiologie,” antwoordde Arie zonder blikken of blozen. “We doen een project in paddestoelen, schimmels en ander ongedierte. Daarom kijken we in deze kelders, je weet nooit wat je er tegen komt.”

Arie's hart klopte in zijn keel. Bluffen had hier geen zin. Breitstein kende Arie en Jan maar al te goed. In de woestijn hadden ze een complete veldslag geleverd en later in Kaapstad waren ze erbij geweest toen de miljonair Anderson, waar de vliegtuigkaping om te doen was geweest, Breitstein eigenhandig in zijn kraag gepakt had.

“Mach met mai keen grappen, jongen,” zei Breitstein.

Er klonken schoten. Breitstein pakte een groot automatisch pistool en liep naar de deur. Hij luisterde naar waar de schoten vandaan kwamen en hield onderwijl het pistool op Arie gericht. Het moest wel zo zijn dat zijn maat Patrick op Ferguson en Mulder was gestuit. Arie hoopte maar dat Jan er niet in betrokken was.

“Blaif hier,” snauwde Breitstein tegen Arie.

Hij stapte de deur uit en trok die achter zich dicht. Van de buitenkant werd er een grendel op geschoven.

Mooi, dacht Arie. Ik blijf nog even buiten het strijdgewoel. Het gaf hem de gelegenheid om rond te kijken in de ruimte. Het was een grote ruimte, waarin een paar

machines stonden. Aan de wanden hingen allerlei schema's. Arie was niet zo technisch als Jan, maar hij begreep dat het stroomschema's waren. Hij was in een soort van centrale beland. Uiteraard moest de stroom van de verlichting in de Linie ergens vandaan komen. Arie meende ook te weten dat dit soort verdedigingswerken volledig van de buitenwereld konden worden afgesloten in verband met gifgasaanvallen. Dat zou dan ook wel centraal gebeuren. Er klonken weer enkele schoten, nu wat dichterbij. Arie meende de snelle knallen van het automatisch pistool van Breitstein te herkennen.

Hij keek verder rond. In het midden van de ruimte lag een draaibank op z'n kant. Arie liep er naar toe. De draaibank was gekanteld rond twee grote bouten. Onder de draaibank gaapte een gat. Arie bukte en zag een ruimte van ongeveer een kubieke meter. Er lag niets in. Was Breitstein bezig geweest hier iets uit te halen?

Arie's ogen gingen naar de twee gevulde rugzakken. De deur werd plotseling ontgrendeld en Breitstein stormde naar binnen. Zijn gezicht was grauw en hij keek Arie verwilderd aan.

"Meekomen, snel! Pak deze rugzak." Breitstein pakte een van de rugzakken en gaf die aan Arie. Arie schouderde het loodzware ding. Zijn hoofd en nek begonnen direct weer pijn te doen van de klap die hij had gekregen. Breitstein had de andere zak al op zijn rug gehesen en wees met zijn pistool naar de deur. Arie liep vooruit. Ze liepen door het lazaret. Bij de schuifdeur waar Arie eerder was binnengekomen duwde Breitstein hem opzij en keek de gang in.

Blijkbaar was de kust veilig, want Breitstein trok Arie mee. Arie was bijna de kluts kwijt, maar hij zag dat ze in de parallelgang liepen. Met de zware rugzak was het moeilijk lopen. Hij moest goed uitkijken dat hij niet over het smalspoor struikelde dat hier ook liep.

Bovendien af en toe was de vloer vochtig en groen uitgeslagen, dat waren gladde plekken. Breitstein duwde hem voort. Er kwam weer een deur aan. Arie hoorde een kreet achter zich en keek. Breitstein vuurde al. Arie zag dat Patrick opzij sprong toen zijn baas op hem schoot.

Zover was het al gekomen. Breitstein had gezien dat hij tegen een overmacht stond en had besloten het vege lijf te redden met meename van waarschijnlijk oorlogsbuit. Er klonken opnieuw kreten en schoten. Vlak boven Arie vlogen stukjes uit het beton. Patrick en misschien ook Ferguson en Mulder schoten nu op hen. Breitstein gooide Arie de deur in die ze tegenkwamen en joeg nog eens een

salvo door de gang naar zijn belagers. Ze liepen een ijzeren trap op en nog eens een trap. Arie voelde het pistool tegen zijn achterste.

“Sneller, sneller,” beet Breitstein hem toe. Arie kwam nauwelijks meer vooruit.

In een flits bedacht hij iets. Bij de volgende trede strekte hij al lopende even zijn rug en hield z'n armen recht langs zijn lijf. De zware rugzak gleed van hem af naar beneden. Breitstein was er niet op bedacht of keek of de achtervolgers er al aankwamen. In ieder geval kreeg hij het volle gewicht van de rugzak op zijn borst. Omdat hij zelf ook een zware zak op zijn rug had, verloor hij zijn evenwicht en viel. Zijn pistool ging af, maar de kogels vlogen recht naar boven en deerden Arie niet. Arie zag Breitstein een paar treden naar beneden vallen. Breitsteins eigen rugzak redde hem. Hij kwam hard neer op een stalen rooster tussen twee trappen in.

Nu Arie van zijn last was bevrijd kon hij veel sneller de trap oplopen. Met twee treden tegelijk sprong hij naar boven. Hij keek niet op of om. Voordat Breitstein opgekrabbeld was en zijn

pistool kon richten wilde hij uit het schootsveld zijn. Bovenaan de trap stond een deur open.

Arie glipte door de opening. Achter zich hoorde hij weer schoten. Waarschijnlijk schoot Breitstein op de achtervolgers. Arie zag weer een deur. Hij probeerde die open te duwen. Dat ging moeizaam. Langzaam ging de zware deur open. Opeens schoot die los en Arie tuimelde naar buiten. Hij voelde de frisse lucht in zijn gezicht en zag de sterren. Jan had gelijk gehad. Er was nog een ingang.

De schoten, die Jan en Masters en zijn mensen hoorden, waren de eerste schoten van Patrick geweest. Deze was nadat hij door Breitstein naar zijn post was gedirigeerd in de parallelgang Ferguson en Mulder tegengekomen. Ferguson en Mulder waren zo geconcentreerd op de dwarsgangen, die ze iedere keer onderzochten, dat ze Patrick eerst niet zagen. Dat gaf de Belg de mogelijkheid het vuur te openen. Het flauwe licht in de Linie redde de twee. Ze sprongen onmiddellijk in de dekking en schoten terug, eigenlijk zonder te zien waarop. Het geluid van de knallen rolde door de gangen naar de plek waar Jan Prins nog steeds zat en naar de ingang waar Bob en Masters stonden.

Voor Jan was het moeilijk om te horen waar de schoten precies vandaan kwamen. Het geluid leek door de gangen

van alle kanten te komen. Op zijn buik schoof Jan over de grond naar het eind van de dwarsgang waar hij zat en keek voorzichtig om de hoek. Verderop in de gang dacht hij Ferguson of Mulder te zien, die snel vuurde op iemand achter in de gang. Jan hoorde voetstappen achter zich. Hij draaide zich op zijn hurken om, de moersleutel in zijn opgeheven hand. Bob, Masters en de twee andere FBI agenten doemden achter elkaar op uit de dwarsgang.

“Bob,” zei Jan verbaasd.

Hij had z'n vriend hier niet verwacht.

Masters duwde Jan opzij en keek de gang in.

“Het zijn Ferguson en Mulder.” De FBI man wenkte met zijn zware Luger naar Hank en Ron.

“Jullie naar de andere kant van de gang.”

Hank en Ron stormden gebukt vooruit de parallelgang in.

Waarschijnlijk was het een verdwaalde kogel van Patrick. Hank was twee stappen de gang in en werd getroffen. Hij greep naar zijn schouder, wankelde en viel met een van pijn vertrokken gezicht op de grond. Masters deed snel twee stappen naar voren en trok Hank aan zijn goede schouder de dwarsgang in. Hij bloedde hevig.

“Letten jullie op hem,” zei Masters tegen Bob en Jan.

Vervolgens rende Masters achter Ron aan.

Hank zat tegen de muur aan. Jan probeerde het bloeden te stelpen, maar het hemd van Hank werd steeds roder. Jan aarzelde geen seconde en maakte de stropdas van de FBI agent los.

Vervolgens bond hij die net onder de oksel van Hank. Het bloeden werd minder.

Hank zei met een wit gezicht. “Het gaat wel. Ik wacht even en ga dan naar de ingang. Help Masters maar.”

Jan pakte de Luger, die naast Hank op de grond lag en zei tegen Bob:

“Wij nemen de eerste gang. Arie moet daar ook nog ergens zijn.”

Ferguson en Mulder raakten al snel in een benarde positie. Geen wonder, zij werden van twee kanten beschoten. Patrick vuurde op hen, want hij kon Masters en Ron nauwelijks zien. Masters maakte gebruik van het feit dat Ferguson en Mulder hun aandacht moesten verdelen.

Hij boekte snel wat terreinwinst en was nu zo'n twintig meter van de Army Intelligence-mensen verwijderd.

“Don,” riep Masters naar zijn voormalige legerkameraad.

“Stop met vuren, laten we overleggen.”

En direct er achteraan. “Er zijn nu nog geen onomkeerbare dingen gebeurd. We moeten gezamenlijk

Breitstein en die schietgrage maat van hem te pakken nemen. Dat willen jullie toch ook." Masters stond achter een betonnen peiler aan de zijkant van de gang. Hij kon Ferguson en Mulder niet zien.

Het schieten hield op. Het was het moment waarop Breitstein in de schuifdeur van het lazaret naar de parallelgang kwam kijken hoe het Patrick verging en haastig weer naar Arie terugkeerde. Patrick maakte gebruik van de vuurpauze om achter Breitstein aan te gaan. Hij had in de gaten dat Breitstein er tussenuit wilde knijpen en was niet van plan om de man z'n aftocht te dekken en zelf in de kraag gegrepen te worden. Breitstein had hem destijds in zijn duistere zaken betrokken en hem gouden bergen beloofd. Patrick was in zijn leven nog nooit bang geweest en had graag meegewerkt. Het geld was de enige drijfveer daar voor geweest en daarom wilde hij bij Breitstein blijven.

Ferguson riep terug naar Masters.

"Nu ben je hier, Jack. Je had ons veel eerder moeten helpen met het opsporen van oorlogsmisdadigers. Mulder en ik hebben het altijd met z'n tweeën moeten doen."

Onderwijl was Ron langs de wand van de gang doorgelopen en had de luisterende Mulder zijn pistool in de nek geduwd. Mulder liet onmiddellijk z'n wapen vallen.

Jan en Bob lieten de FBI-gespreksgroep voor wat die was en holden door de eerste gang, die Arie ook had genomen. Ze veronderstelden dat Patrick ver naar achter zat en ze daar niet bang voor hoefden te zijn. Jan, met de Luger, ging voorop.

"Deze dwarsgang in," zei Jan. "Dan kunnen we kijken wat er in de parallelgang gebeurt. Het was nog steeds stil, er werd niet meer geschoten. Jan schopte tegen iets aan. Hij keek en raapte de knijpkat van Arie op. Jan pakte het ding op en liet het aan Bob zien.

"Deze is van Arie. Hij moet hier geweest zijn. Het lijkt me niet dat hij deze zomaar verloren heeft."

Bob was al doorgelopen en keek de parallelgang in. Hij hoorde het geluid van pratende mensen. Dat waren de FBI-mensen. Bijna recht tegenover de dwarsgang was een schuifdeur. Die stond wijd open en er achter brandde licht. Jan zag het nu ook.

Net toen Jan en Bob naar de schuifdeur wilden lopen stormde Patrick eruit, de parallelgang in. Hij zag de jongens niet en verdween verder naar achter. Jan en Bob liepen naar de schuifdeur en keken voorzichtig naar binnen. Ze zagen het kantoor en het lazaret. Er was niemand te bekennen.

“Achter die knaap aan,” zei Jan. Hij begon zich nu zorgen te maken. Waar was Arie toch gebleven en Breitstein hadden ze evenmin gezien.

Ook Jan en Bob gingen verder de parallelgang in. “Masters,” riep Jan hard. “Deze kant op.”

Hij kon niet zien wat de FBI mensen deden aan het begin van de parallelgang. Jan hoopte toch maar dat ze hun onderlinge geschillen even zouden laten rusten.

Het geluid van een automatisch pistool klonk. Het was Breitstein, die nadat hij door Arie gevloerd was, zijn stengun leegde op Patrick. De kogels spatten op de stalen trap alle kanten

op.

Daarna werd het weer stil. Jan en Bob kwamen bij de volgende deur en luisterden. Ze hoorden niets. Dat was niet zo verbazingwekkend. Arie was bovenaan de trap naar buiten verdwenen met Breitstein in zijn kielzog.

Jan en Bob kwamen in de ruimte en zagen de trap. Halverwege lag het roerloze lichaam van Patrick. Jan voelde z'n pols. “Klopt nog flauw,” zei Jan. Patrick leek bij zijn nek getroffen. Ze stapten over hem heen en liepen verder de trap op. Het was duidelijk dat Breitstein verdwenen was. Onderaan de trap hoorden ze voetstappen. Jan richtte de Luger. Het was Masters, gevolgd door de anderen. Jan en Bob stampten weer de trap op met de rest achter zich aan. Bovenaan bij de deur wachtten ze even. Masters kwam naast Jan staan en samen duwden ze de deur open. Ze sprongen naar buiten, gedekt door de andere drie agenten. Het was een rare gewaarwording om ineens buiten te staan. Hun ogen moesten wennen aan het donker. Tegenover de deur in de struiken bewoog een logge massa.

Masters schreeuwde: “FBI, wapens neer.”

De logge massa keerde zich naar hen toe. In het maanlicht zagen ze het sproetige gezicht van Arie. Hij had z'n mond vol.

“Rustig zeg. Dit zijn heerlijke bramen. Laat me even eten. Ik barst van de honger.”

Masters haalde diep adem en keek snel rond.

“Waar is Breitstein?”

“Hier,” zei Arie. “Hij ligt er vredig bij.”

De anderen liepen om de struik heen en inderdaad, daar lag de schurk. Op zijn rug met een glazig gezicht naar de sterren te staren. De rugzakken en sten lagen naast hem. Arie kwam er aanlopen. Een dennenstammetje in zijn hand.

“Ik voelde me net bij de Dodgers. Bobbie, het was wat voor jou geweest. Ik zat achter deze struik te wachten tot Breitstein naar buiten kwam. Hij sloop er langs en ik kon hem prachtig meppen met dit stammetje. Een voltreffer.”

De anderen begonnen te lachen.

In Du Commerce hadden ze de eigenaar bereid gevonden om koffie te zetten en na het wapperen, door Masters, met enkele groene biljetten kwamen er ook nog gebakken eieren. De eigenaar was de restanten van het wijnfeest aan het opruimen. Het was drie uur in de morgen.

Bij Simserhof waren de zaken snel afgewikkeld. Arie was geprezen voor zijn optreden. Breitstein was half bijgekomen en met een gewapende Ron naast hem, alvast naar de auto teruggelopen.

De jongens waren nog wel geschrokken van Patrick. Ze waren met Masters de Linie terug in gegaan. Toen ze bij de Belg kwamen, bleek die dood te zijn. Veel medelijden konden ze niet hebben. Ook had zijn eigen maat hem neergeschoten, maar op deze manier aan het eind komen wens je niemand toe.

Ferguson en Mulder hadden de rugzakken gepakt en zo liepen ze terug naar de hoofdingang van de Linie om daarlangs via het dal naar de auto te gaan. Hank was onderweg opgepikt. Met zijn wond bleek het mee te vallen. De kogel had een groef langs zijn schouder getrokken en de wond was goed schoongebloed. Met zijn goede arm tegen de schouder liep hij mee het dal in. In de Ford waren ze bij Du Commerce gearriveerd.

De jongens aten en Masters stond te bellen. Even later kwam de plaatselijke politie binnen en Masters ging met hen in gesprek.

“Ik ben hondsmoe,” zei Jan. “Twee nachten niet geslapen. Als ik m'n bed zie, val ik in slaap.”

“Gebrek aan slaap en je niet kunnen wassen hoort bij spannende avonturen beleven,” vond Arie. “Aan de andere kant: Bob stinkt wel heel erg.”

Bob knorde. “Kan ik wat aan doen. Wijs mij een douche en je bent van de stank af.”

Hij rook zelf het slachtafval dat als aandenken aan de twee jagers nog steeds aan hem kleefde nauwelijks meer. Arie prikte een dooier lek en werkte het ei in twee happen naar binnen. “Koffie zetten kunnen ze niet, die Fransen. Maar eieren bakken, dat wel.”

Masters kwam er aan lopen. De jongens keken hem aan.

“Hebben jullie mijn vrouw soms ergens gezien?”

Dat hadden de jongens niet. Jan, die het beste Frans sprak, stond op en liep naar de eigenaar om te vragen of die het soms wist.

“Loopt verder alles goed?” vroeg Bob. “Ik zou wel eens willen weten wat er in die twee rugzakken zit.”

Masters schoof aan. “Ik heb met de politie geregeld dat Breitstein hier opgesloten wordt. Wij mogen hem morgen verhoren. Ron blijft in het politiebureau. Hank voelt zich een stuk beter. Een militaire arts is al onderweg.”

“En Ferguson en Mulder?” vroeg Arie. Hij was benieuwd.

“Staan bij hun auto op het parkeerterrein. Ik loop er zo naar toe. We moeten daar onderling uit zien te komen. Ik heb hun ook nodig voor het verder oprollen van die reisorganisatie voor oorlogsmisdadigers.”

“De rugzakken,” zei Bob. “Heb je die al bekeken?”

“Komt ook straks,” antwoordde Masters. “Heb ik geen pottekijkers bij nodig,” en hij wees met zijn hoofd naar de twee politieagenten, die aanstalten maakten om weg te gaan.

Jan kwam eraan. Masters keek gespannen naar hem op.

“De eigenaar weet het niet zeker, maar volgens hem is je vrouw met twee gasten van het wijnfeest met wie ze een hele tijd heeft zitten praten een wandeling gaan maken.”

Masters stond snel op en liep naar buiten.

“Jan toch,” zei Arie. “Wees nou eens voorzichtig met wat je zegt.”

Jan haalde de schouders op. “Dat zei die man tegen mij. Wat moet ik anders zeggen? Ik ken die juffrouw niet eens.”

“Laten we morgenochtend verder zien,” zuchtte Bob. “Er zijn hier kamers vrij en vast ook wel een douche.” Arie en Jan liepen met hem mee naar boven.

Jan was nog lang niet uitgeslapen toen hij de volgende morgen wakker werd. Het raam van de kamer, waar hij met Arie op lag, stond open. De kamer lag aan de straatkant van Du Commerce en voor het hotel gonsde het van de activiteiten. Jan keek op zijn horloge dat naast hem op het nachtkastje lag. Negen uur. Hij stapte uit bed, pakte z'n kussen en smeed het naar Arie.

“Wakker worden, lui monster. Werk aan de winkel.”

Arie zuchtte diep en draaide z'n gezicht naar de muur.

Jan liep de kamer uit en bonsde op de deur van Bobs kamer. Bob had een eigen kamer gekregen omdat hij er met die viezigheid en stank aan zijn kleren het ergste aan toe was geweest.

“Opstaan, je landgenoten hebben je nodig,” brulde Jan.

Jan wandelde weer terug en keek op zijn kamer naar buiten. De twee Ford Victoria's van de FBI dag stonden pal voor de ingang geparkeerd. Een Franse politiebus stond er achter.

In een kwartier waren de jongens fris gewassen beneden. Het was een verademing om schone kleren aan te hebben. Masters zag eruit of hij de hele nacht door was gegaan. Hij was in gesprek met de twee FBI-agenten, die de jongens eerder in Du Commerce hadden gezien. Na het gesprek met Masters liepen ze haastig naar buiten.

"Zij gaan verder in Simserhof kijken," zei Masters.

Arie beboterde een croissant, die ze in een mandje hadden gekregen als ontbijt.

"Laat ze vooral achter dat lazaret kijken," raadde hij aan. "Daar heeft volgens mij Breitstein de spullen weggehaald."

"Doen we zeker," antwoordde Masters. "We kammen alles uit. Voorlopig laat de Franse politie alles toe."

Hank en Ron kwamen binnen. Hank zag er met zijn verbonden schouder een stuk beter uit dan de vorige dag.

"Meer croissants en meer koffie," gebaarde Masters naar het meisje dat het ontbijt had geserveerd.

Aan de andere kant van het restaurant ging een deur open. Het was de deur naar de hotelkamers.

Mevrouw Masters stapte het restaurant binnen. De jongens keken haar bevreemd aan. Ze droeg een grote donkere zonnebril en liep met voorzichtige passen. Masters keek onverschillig naar zijn vrouw en wendde zich weer tot de jongens.

"Breitstein ga ik zo meteen aan de tand voelen. Ik heb een paar uur geleden de inhoud van de rugzakken bekeken."

"En?" vroeg Bob benieuwd.

"Geld, waardepapieren, juwelen, zilveren kandelaars en dat soort spul," zei Masters. "Zo te zien afkomstig uit de buurt hier. Waarschijnlijk door in 1945 terugtrekkende Duitsers verborgen. In ieder geval geen nazi schatten of zo. Ik verwacht ook dat we niet veel meer zullen vinden."

"Wat deed Breitstein daar dan?" vroeg Jan.

"Breitstein merkte dat het uit Europa smokkelen van oorlogsmisdadigers niet lang goed meer zou gaan. Ferguson en Mulder en later ook jullie zaten hem dicht op de hielen. Hij heeft, denk ik, besloten om te stoppen en er tussenuit te gaan. Hij had van een van zijn klanten gehoord dat er in Simserhof nog wat verborgen lag en is daarheen gegaan. Ferguson en Mulder heeft hij met een mooi verhaal meegelokt. Uiteraard niet met de bedoeling

hen iets te geven. Ik denk dat hij ze zonder pardon wilde neerschieten. Ik ben blij dat we Breitstein te pakken hebben. We kunnen nu de rest van de reisorganisatie oprollen. Ferguson en Mulder zijn al onderweg naar Luxemburg,” besloot Masters.

Verse croissants en meer koffie arriveerden. Arie greep naar de jam en pakte een nieuwe croissant.

Jan zat nadenkend voor zich uit te kijken. “Vergeet niet dat Breitstein nog het nodige op z’n geweten heeft. Vliegtuigkaping, moord, gijzeling en zo nog wat dingen.”

“Zoeken we allemaal uit,” beloofde Masters grimmig. “Dat heerschap gaat waarschijnlijk voor de rest van z’n leven achter de tralies.”

“En Ferguson en Mulder?” vroeg Arie. “Wat gaan die doen?”

“Hun werk in Luxemburg afmaken. Nu samen met mijn mensen. Daarna gaan ze terug naar de Verenigde Staten. Ik hoop dat we al verdwenen oorlogsmisdadigers nog op het spoor kunnen komen. Waarschijnlijk gaan zij dat doen. Het kan jaren duren voor we bijvoorbeeld nazi’s in Zuid-Amerika te pakken kunnen krijgen.”

Jan was uitgegeten en schoof zijn stoel weg.

“Dan ga ik de kosten maar eens bekijken. Arie, moet jij je vader niet bellen over Bierkoop?”

Arie schrok. “Verdraaid je hebt gelijk. Straks reist die zelf naar Luxemburg af. Ik ga hem meteen bellen”

Jan ging een tafeltje verderop zitten. Mevrouw Masters zat daar alleen op een croissant te kauwen. Hij pakte een potlood en een opschrijfboekje uit ‘n zak en begon verwoed te rekenen. Op dat soort momenten was Jan gelukkig. Arie en Bob lieten hem rustig z’n gang gaan.

Masters stond op en liep naar zijn vrouw.

Jan, die aan het tafeltje met de etende mevrouw Masters, nog steeds driftig zat te rekenen, zag dat Masters zijn vrouw bij de arm pakte.

Het viel Jan op, dat Masters dat op hardhandige wijze deed. Niet voor niets vertrok haar gezicht pijnlijk.

“Vivian, liefje loop je even mee naar buiten?” vroeg Masters. Zijn vrouw stond op en Masters voerde haar, nog steeds aan de arm, mee naar buiten. Jan boog zich weer over zijn nota’s. Bob liep naar het raam en keek naar buiten. Masters en zijn vrouw stonden tussen de geparkeerde auto’s. Met zijn neus tegen het raam gedrukt kon Bob net zien wat er gebeurde.

Masters hief zijn hand op. Zijn vrouw deed een paar stappen opzij en zo kon Bob niet zien wat het vervolg was.

“Hij slaat zijn vrouw, ik zweer het je,” zei Bob tegen Jan.
“Hm,” zei Jan. “Dat is toch zijn zaak. Een erg gelukkig huwelijk lijkt het me niet.”
Hank en Ron, die alles hadden gevolgd deden alsof ze in druk gesprek met elkaar waren en reageerden niet.
Masters kwam het restaurant weer binnen. Hij hijgde licht en ging bij Jan aan het tafeltje zitten.
“Ben je al zo ver?” vroeg hij aan Jan.
Jan schoof zijn berekeningen naar hem toe.
Masters bestudeerde de kosten. Het was hem bekend, dat Jan niets vergat en ook graag naar zich toerekende. Hij fronste zijn wenkbrauwen.
“Reiskosten. Jullie waren toch onderweg naar Luxemburg.”
“Jazeker,” zei Jan. Ik heb alleen de meerkosten berekend. Wij zijn doorgereisd naar hier. De kosten Ettelbruck-Luxemburg moeten wij vergoed krijgen, want onze kaartjes gingen tot Luxemburg-Stad. En verder de terugreis van hier naar Luxemburg. Per trein, tweede klas. En dan reken ik eventueel eten nog niet.”
“Dat doe je nu op mijn kosten,” antwoordde Masters. “Eet je alsjeblieft te pletter, dan heb je voor de rest van de dag genoeg.”
“En wat is dit? Een fles tonic voor tien dollar in Luxemburg-Stad. Waar ben jij geweest? Heb je daar een bonnetje van?”
Arie, die kwam teruglopen van de telefoon hoorde dit laatste.
Hij schudde met z’n hoofd. “Jan, Jan, tien dollar voor een fles tonic. Daar weten wij niets van.”
Jan reageerde als door een wesp gestoken. “Vet loeder, je hebt zelf, die oplichter van die bar in het politiebureau tien dollar gegeven.” Van verontwaardiging kon hij niet verder praten.
“Ik herinner me er niets meer van,” zei Arie. “Jij, Bob?”
Bob haalde de schouders op. “Het zegt mij ook niets.”
Arie wendde zich tot Masters. “Sorry Masters. Ik vind ook dat wij onze kosten vergoed moeten krijgen, maar we hoeven er natuurlijk niet op te verdienen.”
Jan stond abrupt op en smeed z’n stoel op de grond.
“Als jullie er zo over denken, dan zoeken jullie het maar lekker zelf uit. Ik doe het niet voor mezelf. Voor Bob heb ik een heel stel schone kleren gerekend. Hij kan zijn broek en trui wel weggoaien. Maar bekijk het maar. Ik pak m’n spullen en ga naar huis.”
Hij beende het restaurant uit.

“Zo, die is boos,” constateerde Ron, de kwade Jan na kijkend. Hij kende Jan niet zo goed.

“Oh, hij draait zo wel weer bij,” verzekerde Arie.

Masters greep in zijn binnenzak en begon bankbiljetten uit te tellen. Arie liep naar de deur, waar Jan achter verdwenen was en riep.

“Masters gaat nu betalen, moet ik het geld controleren en in ontvangst nemen?”

Jan, die onderweg was naar de kamer, stopte bovenaan de trap, bleef even staan en kwam vervolgens de trap weer af.

“Wees blij dat ik er ben, anders eindigden we na ieder avontuur straatarm.”

Zonder op het antwoord van Arie te wachten, liep hij naar de stapel geld, die Masters op de tafel had gelegd. Jan telde snel en keek vervolgens vragend op naar Masters. “Het geld voor de terugreis ontbreekt. Verder is het in orde.” Zorgvuldig borg hij het geld in zijn broekzak. Knoop erop om het niet te verliezen.

“Goed,” zei Masters. “Inderdaad ontbreekt het geld voor de terugreis. Ik had gedacht dat jullie de Glas Isar van Breitstein daarvoor konden nemen. Dat is veel handiger dan de trein. De auto staat nog bij Simserhof en is verder niet interessant meer voor ons.”

Jans ogen begonnen te glanzen.

“Daar komt bij,” ging Masters door, “dat ik zal voorstellen dat jullie voor de teruggevonden spullen in de Linie ook nog een vindingsloon of iets dergelijks krijgen. Dat hoor je nog wel van me.”

Jan was zijn boosheid nu helemaal vergeten. Hij dacht nog even aan de accu van de Isar, die hij in de struiken had gegooid en nu weer kon gaan terugspouwen, maar het idee van een gratis auto hielp hem snel over deze gedachte heen.

“Geef nog wel even door dat douane, politie, FBI en weet ik wie nog meer, deze auto niet meer hoeven op te sporen,” zei Arie droog. “Anders vrees ik dat we niet ver komen.”

“Is al gebeurd,” antwoordde Ron. “Kom, Hank en ik brengen jullie naar Simserhof.”

De jongens namen uitgebreid afscheid van Masters. “En doe ook de groeten aan je vrouw,” voegde Arie er nog aan toe. Masters negeerde deze opmerking. “Ik blijf nog een paar dagen in Europa. Eventueel zoek ik nog wel contact met jullie.”

De jongens haalden hun spullen van de kamer en gingen met Ron en Hank naar buiten.

“Ha,” zei Arie. “Op naar Luxemburg. Breitstein of Bierkoop, het maakt ons niet uit. Mijn vader is al ongeduldig. We zullen die boekhouder eens fijn te grazen nemen.”

Ron en Hank brachten de jongens met de Ford Victoria snel naar het inmiddels bij hun zo goed bekende terrein bij Simserhof. De andere FBI-mensen waren daar nog steeds bezig. Ron en Hank liepen naar hen toe.

De Glas Isar stond keurig onder de bomen geparkeerd. De sleutels staken in het contact. Jan keek de helling af en wees naar beneden. Daar moest ongeveer die accu liggen. “Loop je even mee, Bob?”

Voorzichtig gingen ze de helling af. Jan moest even zoeken, maar de accu was snel gevonden.

“Lijkt me nog heel,” zei Jan.

“Dat kun je aan de buitenkant nooit zien,” antwoordde Bob. Bob was degene, die het meest verstand had van auto's . “Als er door het naar beneden vallen cellen van de accu kapot zijn gegaan dan is er niks aan te doen. Heb je gewoon een nieuwe nodig.”

Samen droegen ze de accu naar boven en zetten het ding voor de voeten van Arie neer. Arie had met de armen over elkaar staan kijken hoe Bob en Jan zich inspanden.

“Eigenlijk was dat dom van jou, Jan, om die accu naar beneden te gooien.”

Jan keek hem verbaasd aan. “Wist ik dat ik het ding later weer moest ophalen? Ik wilde voorkomen dat Breitstein ermee weg zou rijden.”

“Daar zijn toch veel eenvoudiger methoden voor,” zei Arie, nog steeds met de armen over elkaar. “Je kan zo'n auto zonder accu gewoon opduwen.”

“Ja, fijn,” reageerde Jan.” En als je lichten dan aan moeten of je ruitenwissers? Draaien die op lucht of zo? En trouwens, hoe wil je die auto hier opduwen? Tegenop de helling?”

“Je herinnert je toch wel het verhaal van onze natuurkundeleraar.”

“Wat was dat voor verhaal?” vroeg Bob geïnteresseerd.

“Onze natuurkundeleraar,” vertelde Arie verder, “zei altijd dat het bij het verplaatsen van zware voorwerpen niet om de kracht gaat, maar dat het probleem is dat zo'n voorwerp in rust is. Voor de versnelling is een zekere kracht nodig. Je kan in principe alles in beweging krijgen, als je de beginwrijving maar overwint. Zie nou hoe die accu naar boven is gekomen. Niet door kracht van mij.”

Jan en Bob keken elkaar aan. “Het zou kunnen dat er straks een zwaar voorwerp heel snel in beweging komt.

En wel een sproetige walvis, die een helling afvliegt,” zei Jan. “Daar is niet zoveel kracht voor nodig. Een duw is genoeg. Nu je het over die natuurkundeles hebt. Ik kan me herinneren dat jij er in stonk, toen de leraar vroeg of het mogelijk was dat een persoon een vliegtuig over een landingsbaan zou kunnen trekken. Volgens jou was dat sterk afhankelijk van de grootte van de wielen, maar dat speelt geen rol. Het gaat om de afstand van het zwaartepunt tot het vlak. En eenmaal in beweging blijft het in beweging tot de wrijvingskracht weer hoger wordt. Een sterk iemand kan een vliegtuig over een landingsbaan trekken. Natuurlijk spelen dan ook factoren als een vlakke ondergrond en de bandenspanning een rol,” besloot Jan. Bob was al met de accu naar de Glas gelopen en plaatste die tussen de klemmen. Jan maakte de draden vast. “Probeer maar, Bob.”

Bob startte de auto. De motor sloeg onmiddellijk aan.

“Daar heb je geluk mee,” riep Jan naar Arie. “Anders hadden we jou ervoor gespannen.”

“Een Roos...,” zei Arie, “die laat zich altijd rijden.” Hij opende het portier en ging breeduit op de achterbank zitten. Jan sprong naast Bob in de auto. Ze zwaaiden naar de FBI-agenten. Bob gaf gas en de Isar spoot, tegen de helling op, weg over de losse steenslag.

Jan raadde aan om via Metz terug naar Luxemburg te rijden. Voor Bob, die zijn richtinggevoel in Europa de laatste dagen al helemaal was kwijtgeraakt een eenvoudige taak. De borden Metz stonden met regelmaat aan de kant van de weg en ook in de dorpen, waar ze af en toe doorheen moesten, was er geen twijfel mogelijk.

“Wanneer het mee zit, zijn we halverwege de middag in Kautenbach,” zei Jan. “Wat doen we dan? Grijpen we meteen Bierkoop in de kraag?”

“Lijkt me van wel,” vond Arie. “We hebben tijd genoeg verspeeld. Mijn vader zit op hete kolen. Ik heb hem vanmorgen door de telefoon verteld dat we morgen in Amsterdam terug zijn. We weten waar Bierkoop woont. Het lijkt me een fluitje van een cent.”

“Ken je Bierkoop eigenlijk?” vroeg Jan.

“Ik zag hem wel eens op het kantoor van de rederij. Het is een wat oudere man. Op de Prins Hendrikkade zat hij in de kamer naast die van mijn vader. Hij was verantwoordelijk voor de complete boekhouding. De betaling van de vracht, het charteren van schepen, de salarissen, alles. Mijn vader keek nooit naar het geld, hij vertrouwde de man volkomen.”

Jan grinnikte. “Dan heb je het van geen vreemde, dat nooit naar geld kijken.”

“Met dit verschil, jongetje Prins, dat ik niet zo goed van vertrouwen ben. Ik ben door schade en schande wijs geworden. Je kunt soms je beste vrienden niet vertrouwen met geld.”

“Hoe bedoel je dat?” stootte Jan op.

“Neem nu dat geld van Masters, waar jij zo lekker op zit. Dat is bedoeld voor nieuwe kleren voor Bob. Trouwens ik kan ook wel wat gebruiken. In Simserhof heb ik mijn windjack opengehaald.”

Voordat Jan kon reageren, zei Bob kalm: “We zijn bijna in Metz. Ik wil even stoppen. We moeten toch tanken.”

“Rij naar de markt,” raadde Arie aan. “Rond de kathedraal zijn een hoop winkels. Ik ben er een keer met mijn vader en moeder geweest.”

Bob parkeerde de auto, vlak voor de portalen van de prachtige kathedraal. Ze liepen een winkelstraat in.

“Daar is een kledingwinkel,” wees Arie.

Jan bleef staan en pakte het geld uit zijn zak. “Ieder vijftig Franse francs, dat lijkt me voldoende.”

Bob en Arie gingen naar binnen. Jan liep achter hen aan.

Bob kocht een knalgeel shirt, dat door Jan even duur als lelijk gevonden werd, en een nieuwe bruine broek. Arie schafte zich een blauw gabardine jack aan, dat door Jan jaloers werd bekeken. Een ideaal jack tegen de kou en nattigheid. Jan vond het jammer dat zijn eigen zeiljack nog niet versleten was.

De verkoopster pakte Bobs aankopen in. Arie trok het jack meteen aan.

“Zo, dat zit best, hier nog tien francs terug.”

Jan pakte het geld aan. Bij een stalletje kocht hij wat flessen prik en een paar chocoladebeignets.

Hij verdeelde het geheel eerlijk.

Lurkend aan hun flesje liepen ze terug naar de auto. Jan kroop achter het stuur. Hij vond al snel een tankstation en de jongens lieten Metz achter zich. Bob zakte onderuit naast Jan. Het was twee uur in de middag en vrij rustig op de weg. Aan weerszijden zagen ze de rokende schoorstenen van de zware industrie rond Metz. Bob draaide het raampje even wat verder open en smeed zijn lege flesje naar buiten. Daarna draaide hij het raam dicht.

“Wat een stank, zeg, je zal hier maar wonen. Zelfs bij ons in Pittsburgh stinkt het niet zo. Onze fabrieken worden daar op gecontroleerd.”

“We zijn zo weer in het prachtige Luxemburg,” reageerde Jan. “Dan kun je weer ademhalen.”

Achter hen draaide een politieauto de weg op en haalde hen in. Jan keek in zijn spiegel en op de snelheidsmeter. Het streepje stond bij tachtig. Hij reed niet te hard. De politiewagen passeerde en de twee agenten in de auto keken aandachtig naar de jongens.

De politieauto ging voor hen rijden. De lichten vlamden aan en er werd gebaard dat ze moesten stoppen.

“Wat nu?” gromde Jan. “Zeker het ingetrokken opsporings-bericht niet ontvangen.”

De twee agenten stapten uit en zetten zorgvuldig hun pet op. Langzaam kwamen ze naar de auto lopen. De jongens bleven zitten. Jan draaide zijn raampje naar beneden. Een van de agenten zei: “Wie van jullie is Arie Roos?”

“Ik,” zei Arie verbaasd achter uit de auto.

“Wilt u dan even uitstappen,” zei de agent vriendelijk doch beslist.

Nog steeds verbaasd steeg Arie uit de auto. De agent klopte op zijn kleren, maar vond niets.

Arie was niet snel op zijn mond gevallen, maar wist werkelijk niet wat er aan de hand was. De andere agent dook achter de voorstoelen en voelde met zijn hand tussen de achterbank en de rugleuning. Zijn hand kwam weer te voorschijn. Erin lag een zware FBI-Luger. Hij glimlachte.

“Deze nemen wij voor je mee.” De agenten groetten en liepen weer naar hun auto. De agent met de Luger draaide zich om. “Dat vergat ik bijna. Ik moest nog zeggen “De groeten van Masters”.”

Arie stond nog steeds naast de auto. Hij wist niet wat hij terug moest zeggen. Uit de auto klonk een gehinnik dat steeds luider werd.

Bob en vooral Jan rolden om van het lachen. “En de groeten van Masters... ha, ha. Dat dacht slim te zijn en een pistool achterover te drukken. Zeker om een boekhouder mee te bedreigen. Hou me vast,” zei Jan. “Ik kom niet meer bij.” Arie ging weer op de achterbank zitten. “Rij nou maar, de motor zo stilstaand laten lopen kost geld.”

Daar zat Jan op dat moment niet mee. Nog steeds luid lachend draaide hij de weg weer op.

De grens werd verder zonder oponthoud bereikt. De douane had het ingetrokken opsporingsbericht blijkbaar goed ontvangen. Jan mocht zonder problemen doorrijden. Het viel wel op dat de douaniers de jongens met meer dan normale belangstelling bekeken. Een eerst door de FBI uitgezonden opsporingsbericht voor een Glas Isar en later

weer een ingetrokken bericht voor drie schooljongens in dezelfde auto kregen ze niet elke dag.

“We rijden langs Luxemburg stad via Larochette naar Kautenbach. Dat lijkt me de snelste route,” zei Jan.

Arie had na het gebeurde met de Luger niet veel meer gezegd. Bang om bij het minste of geringste de hoon van de anderen over zich heen te halen. Toen Jan het over de stad Luxemburg had, had hij nog even overwogen om te vragen of Jan zijn vriendin Odile in hotel Cravat wilde bezoeken, maar hij hield z'n kiezen op elkaar.

“Ik heb een plan om Bierkoop aan te pakken,” begon Arie. Bob en Jan luisterden.

“Ik kan mijn gezicht niet direct vertonen. Het zit erin dat hij mij herkent. Het zal wel aan het eind van de middag zijn als we in Kautenbach aankomen. We weten waar hij woont. Wanneer jullie nu bij hem aanbellen en zeggen dat je in het dorp gehoord hebt dat hij Nederlander is. Vervolgens hangt Jan een kletsverhaal op dat hij met een Amerikaanse vriend door Europa reist en nu op de terugweg naar Amsterdam is. In de trein zijn jullie beroofd van je laatste geld.

Je vraagt hem of hij wat geld kan lenen en of je bij hem met de bank in Nederland mag bellen om het geld op zijn rekening te storten. Ik maak me sterk dat hij jullie dan niet binnen laat. Vervolgens bel ik aan en stap naar binnen. Dan confronteren we hem met zijn duistere zaken.”

Bob en Jan knorden instemmend. Het leek hun een aardig plan.

“Denk je dat hij meteen toegeeft?” vroeg Bob.

“We dreigen gewoon met de politie,” reageerde Arie. “Het gaat erom dat mijn vader nog wat van zijn geld terugziet. Wat er verder met Bierkoop gebeurt, is hem een zorg. Bierkoop zal niet graag in handen vallen van de politie.”

Jan had al zijn aandacht nodig bij het stuur. De heuvels en kloven tussen Luxemburg-Stad en Larochette heetten niet voor niets Klein-Zwitserland.

“Prachtig is het hier,” vond Bob.

“Als je van bossen houdt, kun je hier inderdaad je hart ophalen. Kijk eens naar die zandsteenformaties daarboven,” wees Jan. “Dat zou je hier toch niet verwachten.”

Na enige tijd zei Arie: “Ik heb honger en dorst; dat hotel daar beneden die ruïne ziet er goed uit.”

“Ben je gek, veel te duur,” vond Jan. Daar rechts aan hetzelfde plein, naast de kerk bij café Du Commerce krijgen we ook wel wat en veel goedkoper.”

“Alweer Du Commerce,” zei Bob. Is dat een keten van restaurants of zo?”

“Nee, stomme Amerikaan. Du Commerce is zoiets als bij ons De Gouden Leeuw of pension Zeezicht. Ze weten gewoon niets beters te verzinnen.”

“Bij ons is er een twee jaar geleden iemand begonnen met ijs en milkshakes en later hamburgers,” reageerde Bob. Dat verkocht goed en hij was zo slim om zijn spullen ook aan andere restaurants te leveren, maar dan moesten ze wel onder zijn naam verkocht worden. Ene meneer McDonalds, het schijnt aardig te lopen. Je ziet her en der van die tenten met zijn naam.”

“Dat loopt hier nooit,” antwoordde Jan. “Geef mij maar een eerlijke omelet of broodje ros.”

Arie bromde: “Hamburgers zijn anders lekker, maar een beetje kaal. Je zou er nog wat bij moeten hebben.”

Nu hadden ze alle drie honger. “We stoppen even en daarna meteen verder,” besloot Jan.

Het was niet druk bij Du Commerce. Buiten stonden wat stoelen en tafels. De jongens gingen in de schaduw zitten.

“Niet te lang,” waarschuwde Jan. “We moeten door.”

Arie bestudeerde een bord dat achter het raam stond.

“Kuddeleflak, dat lijkt me lekker.”

“Wat is dat?” vroeg Bob.

“Ossemaag,” zei Arie. “Lekker gevuld.”

Bob werd wat wit om de neus. “Ik neem gebakken aardappelen en kip.”

Jan, die niet was gaan zitten, stond bij de deur. “Ik ga wel bestellen.” En hij stapte het restaurant binnen.

Arie leunde achterover en trommelde tevreden met zijn vingers op z’n buik. Hij keek naar de straat voor het restaurant. Een vrouw met een zware boodschappentas liep voorbij. Van de andere kant kwam een man aangelopen. Arie keek aandachtiger. Er was iets vreemds aan de man.

Hoewel het snikheet was, liep de man in een lange jas en had een muts met daaraan vastzittende oorwarmers op z’n hoofd. Zo’n muts die je op hebt wanneer het flink vriest.

“Bob, moet je kijken.”

Bob zat nog op de menukaart te turen. Hij keek op. Arie knikte in de richting van de man. Bob keek even en haalde toen z’n schouders op. “Zeker een bedelaar of zo.” Hij was er wel aan gewend. In Pittsburgh zag je soms de meest vreemde figuren op straat rondzwerven. Arie wendde zijn blik van de man af en keek door het raam het restaurant in. Hij zag Jan Prins aan de bar staan. Jan

stond ongeduldig van het ene been op het andere te wippen en probeerde de aandacht te trekken van iemand, die kennelijk in de keuken achter de bar bezig was. Arie wilde net iets tegen Bob zeggen, toen hij zag dat de vreemde man achter de Glas Isar verdween. Arie verwachtte hem zo weer te zien, maar dat was niet het geval.

“Bob.” Arie porde zijn vriend in de zij. “Er zit iemand achter onze auto.” Bob keek, maar zag niets.

“Misschien laat hij de banden leeglopen of zo,” opperde Arie.

Dat was voldoende om Bob in beweging te krijgen. “Ik zal wel even gaan kijken. Volgens mij heb je last van je lege maag.”

Hij slenterde naar de auto, half en half verwachtend, dat Arie zich vergist had. Bob kwam dichterbij en liep om de auto heen.

Voor Bob bij de achterkant van de auto was, vloog er aan de andere kant een gestalte weg.

Het was de bedelaar, zoals Bob hem eerder genoemd had. Verrassend snel sprintte hij van Bob vandaan. Zijn lange jaspanden en de kleppen van zijn muts fladderden achter hem aan. Als in een reflex vloog Bob hem achterna. Arie zag beiden vanaf het terras gaan. Hij stond op en keek aandachtig toe. Jan kwam pratend naar buiten. “Zo’n man denkt je...”

Hij hield op toen hij Arie zag staan en volgde z’n blik.

“Die man zat aan onze auto,” wees Arie.

Jan bedacht zich geen moment en rende achter Bob en de man aan. Aan zijn spullen moest je niet komen. De auto hadden ze tenslotte gekregen. Arie ging zitten. Het had geen zin om met z’n drieën achter iemand aan te draven. Vanaf zijn plek kon hij alles goed volgen. De voorste man holde de steile smalle weg voor Du Commerce op. Bob zat een meter of twintig achter hem. Daarna kwam Jan, ongeveer veertig meter achter Bob. Langzaam verdwenen de rennende personen achter de huizen langs de weg. Arie besloot bij de auto te gaan kijken.

Bob lag in volle ren. De man voor hem kon hard lopen, maar Bob ook. De weg was steil en Bobs longen stonden op barsten. Dit was voor de tweede keer in twee dagen een achtervolging, bedacht hij zich. Hij had nu z’n lesje geleerd en verloor de man voor hem niet uit het oog.

Opeens zwenkte de man schuin naar links. Bob tien seconden later ook. Een smal pad leidde naar beneden langs tuinen van huizen en aan de andere kant bos. Dit

was anders lopen dan de helling op. Bob probeerde grote stappen te maken er terdege voor wakend niet te struikelen. Hij merkte dat hij niet dichterbij kwam. De afstand bleef hetzelfde. Door de fladderende jas en muts bleef de man voor hem goed zichtbaar.

Achter Bob zwoegde Jan Prins. Jan had visioenen van een wraaklustige Ferguson, die hen alsnog in Luxemburg te pakken wilde nemen. Jan sloeg ook van de weg af, het pad in.

Bob passeerde een paar obstakels, stenen tafels met kaarsen erop, zag hij in een flits en een kleine kapel. Ineens was hij uit het bos en zag de man voor hem over een soort van weide naar een blokhut rennen, onderaan het terrein. Bob bedacht dat hij een prachtige schietschijf was zo, maar had geen keus. Hij holde door naar de blokhut. De man was verdwenen. Bob stopte bij de zijkant van de blokhut. Hij moest even uithijgen. Hij keek naar de weide, die hij zojuist had overgestoken en zag Jan Prins met een vuurrood hoofd op hem af komen. Samen stonden ze uit te hijgen.

“Hij moet binnen zijn,” bracht Bob uit.

Voorzichtig liepen ze naar de hoek van de blokhut en keken er omheen. Aan de lange kant was de deur. Deze stond open. Bob voorop slopen ze naar de deur en keken naar binnen. Wat ze ook verwacht hadden te zien, in ieder geval geen auto, zoals ze nu zagen. Jan en Bob staarden naar het geval. Het was een motor op assen. De rest ontbrak. Ze liepen om de constructie heen.

“Niet echt een logische plek voor een garage of werkplaats,” vond Bob. Jan wees naar twee grote deuren in de wand van de blokhut, die ze nog niet gezien hadden. “De auto of wat het is, kan er daar uit.”

Jan keek aandachtig naar het ding. Zowel hij als Bob hadden veel belangstelling voor techniek.

Jan voor alles dat met techniek te maken had en Bob als zoon van een fabrikant in onder andere motoren, in het bijzonder voor auto's.

Jan schraapte z'n keel. Hij was de inspanningen van het harde lopen nog aan het verwerken.

“Deze auto heeft vijf wielen.” Hij liep naar een brede schijf aan de zijkant tussen de wielen.

“Goed gezien jongen,” klonk er een stem. De figuur, die ze achtervolgd hadden, stapte de blokhut binnen. Hij was toch doorgelopen en had zich achter de blokhut verstopt. De man had zijn muts afgezet. Bob en Jan zagen een nog betrekkelijk jonge man met een spitse kin en slimme

blauwe ogen. De ogen schoten heen en weer. Het deed Jan aan een schuwe kat denken.

“Wat jullie hier zien, is het prototype van een vliegwielauto.”

De jongens gaapten hem verbaasd aan.

“Ja,” ging de man verder. “Ik Johannes van den Burg, ben de uitvinder van deze auto. Door het vliegwiel kan deze auto twee keer zoveel kilometers rijden op een liter benzine als een gewone auto. Daar had ik benzine van jullie voor nodig.” Hij haalde uit zijn jas een fles tevoorschijn en toonde die aan de jongens.

“Uit jullie auto geheveld.”

Jan en Bob keken elkaar aan. Was dit een gek? Aan de andere kant hadden ze al zoveel gezien dat ze niet snel iets vreemd vonden.

Johannes van den Burg liep bezwerend om zijn vinding heen.

“Jullie kennen toch de speelgoedauto’s, die je een paar keer met de wielen naar achteren beweegt en vervolgens loslaat? Er zit dan voor meters energieloos vaart in. Dat komt door een vliegwiel. Het is simpel,” vervolgde hij. “Dit wiel,” en hij wees naar het vijfde wiel dat iets hoger stond dan de andere vier, “is in staat om tijdelijk overtollige energie op te slaan door een zware schijf om een as te laten draaien.”

“Bij een stationair draaiende motor?” vroeg Bob nu geïnteresseerd.

“Ja, maar ook door gebruik te maken van rem-energie.”

De oogjes van de man schoten weer alle kanten op. “Door remmen verbruikt een auto veel benzine. Wanneer je remt, wordt bewegingsenergie omgezet in warmte. Mijn vliegwiel accepteert in korte tijd veel energie en kan die ook weer afstaan.”

“Net als een accu,” constateerde Bob.

Van den Burg lachte geringschattend. “Een lood-zuur accu kan niet snel stroom opnemen. Een accu laden duurt niet voor niets zo lang. Als ik de rem-energie door een accu zou laten opnemen dan zou de accu in korte tijd aan de kook gebracht worden.”

Bob hield z’n mond.

“Dat afstaan van energie door het vliegwiel,” zei Jan, die geïnteresseerd had geluisterd. “Hoe gebeurt dat dan?”

“Goede vraag, jongen.” De man liep al pratend naar het vliegwiel.

“Mijn vliegwiel kan de wielen direct aandrijven. Het is verbonden met de achterwielen door een vloeistofkoppeling en een variomatic, zo noem ik dat

tenminste. Twee schijven met een variabele diameter, verbonden door een v-snaar, die de overbrengingsverhouding tussen de aandrijving en de achterwielen voortdurend aanpassen.”

Jan knikte, maar was nog niet tevreden. “Dit vliegwiel krijgt volgens mij zo’n hoop energie toegevoerd dat het uit elkaar klapt. De centrifugale kracht wordt enorm groot. Dit is geen speelgoedmechaniekje.”

“Kijk eens goed,” zei Van den Burg triomfantelijk.

Jan bekeek het vliegwiel nu van dichtbij en zag dat het bestond uit een aantal dunne schijven, vlak naast elkaar. Mocht het toerental te hoog oplopen dan zou naar alle waarschijnlijkheid slechts een schijf het begeven.

Van den Burg wendde zich teleurgesteld af. “Maar helaas, mijn werkgever, de Bataafsche Petroleum Maatschappij, zag er weinig in. Weliswaar heb je ernaast een motor nodig, maar deze vinding is te goed.” Hij begon mistroostig voor zich uit te staren.

Bob trok aan Jans arm. “Kom mee. De vent is gek. Mijn vader krijgt elke week wel een brief van iemand die beweert een motor, die op lucht draait uitgevonden te hebben.”

“En onze benzine?”

“Geen geld meer,” antwoordde Van den Burg. “Ik zag jullie komen en dacht, die kunnen wel een paar liter missen. Ik kan nu verder met proefdraaien.”

Jan wendde zich af en liep samen met Bob naar buiten.

“En toch zit er wat in.”

“Altijd iets,” reageerde Bob. “Maar als het echt zou kunnen dan zat hij hier niet in een blokhut in Luxemburg. Wil hij straks hier door het weiland ploegen?”

Jan gromde: “Administrateurs, die de boel oplichten, idiote politieagenten, reisbureaus en opstappunten voor oorlogs-misdadigers, deze mislukte Einstein. Wat is dit voor een land? Welke gekken wonen hier nog meer? Dit was notabene nog een Nederlander ook.”

Wat het voor land was, had Arie zich ook afgevraagd. Hij zat achter de inmiddels gearriveerde bestellingen. Hij zag Bob en Jan de weg af komen slenteren.

“Zeker benzine gestolen. Ik zag tenminste dat de dop er af lag.”

“Inderdaad,” antwoordde Jan. “Ik zal je zo vertellen waarom. Eerst maar iets eten.”

Bob en Jan waren snel klaar met eten. Bob werkte zijn kip en gebakken aardappelen vlot naar binnen. Jan had zich beperkt tot brood met kroketten en chocolademelk. Arie

had meer moeite met zijn ossemaag en toebehoren. Er stonden verschillende schalen op tafel en de dikkerd nam beurtelings happen van de een en dan weer van een andere schaal.

Met afschuw keken de anderen toe. In ieder geval was er alle tijd om Arie bij te praten over de vinding van Johannes van den Burg.

“Ach,” zei Arie. “Je moet maar denken dat wij hem met een kleinigheid geholpen hebben. Zo’n figuur knutselt waarschijnlijk nog jaren door en wordt dan wel ergens in een inrichting opgenomen.”

Jan keek op zijn horloge. “Laten we nu maar gaan. Dan zijn we nog voor vijven in Kautenbach. Ze stonden op. Arie snaaide de laatste resten ossemaag van zijn bord en plempte dat nog wat aan met overgebleven aardappels van het bord van Bob. Jan had al betaald. Arie bukte zich en pakte een rol touw van onder zijn stoel.

“Hoe kom je daar aan?”

“Jaa..., hoe komt een aap aan vlooiën? Terwijl jullie je over de wonderen der techniek bogen, ben ik een stukje teruggelopen. Ik had daar de winkel Dimmer-Zimmer gezien, die van alles en nog wat verkoopt. Een meter of tien pinkdik henneptouw is nooit weg om onze Bierkoop wat schrik aan te jagen.”

Ze reden snel weg en klein half uur later naderden ze Kautenbach.

Vanaf de heuvel, waar ze af kwamen rijden zagen ze het dorpje liggen. De spoorlijn liep er langs en had een klein station net voor het spoor in een tunnel verdween. Een opvallend grote kerk midden in het dorp met daaromheen huizen en verderop tegen een andere heuvel lagen verspreid wat grotere huizen.

“Dat moet niet moeilijk zijn te vinden,” verwachtte Jan.

“Ha, daar staat iemand.”

Aan de kant van de weg was iemand bezig met een zeis. Hij maaide het hoge gras. Jan stopte en vroeg aan de man. “Weet u misschien waar de heer Bierkoop woont? Wij willen bij hem op bezoek.”

De man draaide zich om en zei met een bijna onverstaanbaar accent: “Bier wat?”

Jan herhaalde de vraag, nu wat langzamer.

“Ach den,” zei de man. Hij zwaaide zijn zeis op zodat Jan verschrikt achteruit deinsde en wees met het ding naar een groep huizen op de heuvel achter de kerk. “Dat witte huis met het rode dak. Er ligt een grote tuin omheen.” De man draaide zich om en ging door met maaien.

“Dat weten we dan ook weer,” zei Jan. Hij reed weer verder. Arie zuchtte. “Had meteen gevraagd of ie thuis was, of hij kinderen heeft, wat hij doet voor de kost, of hij een hond heeft en zo. Nu weten we nog niet veel meer.”

“Jij bleef in de auto zitten,” reageerde Jan. “Bob en ik gaan naar hem toe. Laat mij het nu ook regelen.” Jan had het land in, want eigenlijk had Arie gelijk.

Jan parkeerde de auto naast het postkantoor. De kerk was achter hen en voor hen aan de andere kant van de weg zagen ze twee hotels. Hotel Huberty en Hotel Hatz. Het zag er allemaal erg stil en vriendelijk uit.

Op een of andere manier lopen de meest eenvoudige dingen in het leven soms geweldig mis.

Het plan van de jongens op Bierkoop wat schrik aan te jagen was toch niet echt ingewikkeld.

Jan en Bob liepen vanaf de auto voor de twee hotels langs. De weg ging naar rechts. Links van hen, achter een stenen muur, begon de helling. Die muur liep langs de weg door. Af en toe was er een opening en leidde een pad of een trap naar een vrijstaand huis. Sommige van die huizen lagen wat verder op de helling. Het pad naar zo'n huis was dan natuurlijk ook wat langer.

Bob en Jan liepen langs de rechterkant van de weg. Af en toe rekte Jan zijn nek uit om over de muur te kijken of ze al bij het huis van Bierkoop waren.

“Daar is het, achter dat huis met die schuur,” zei Jan.

Bob keek en zag een groot wit huis met een rood pannendak. Het zag er vrij nieuw uit.

“Dan zal het dit pad moeten zijn,” zo vermoedde Jan.

Ze staken de weg over en beklommen een trap van natuurstenen, die in de helling waren gelegd. Bovenaan de trap ging er rechts een kort pad naar het huis met de schuur. Rond de schuur speelden een paar kinderen. Links slingerde zich een langer pad de helling op. Dit pad sloegen de jongens in.

Even later zagen ze het huis goed liggen. Zoals de man met de zeis al had gezegd, met een grote tuin.

“Tjonge,” zei Jan. “Bierkoop is een echte tuinier.” Rondom het huis lag een groot grasveld met daarin rozenperken en daartussen ook poorten waaromheen rozen groeiden.

Bob grinnikte. “Hij is zijn werkgever niet vergeten. Ik lach me dood als hij al dat geld in die tuin heeft gestoken. We bellen Pa Roos en zeggen dat we wat voor hem hebben.”

Ze liepen door de tuin naar de voordeur. Aan de zijkant van het huis was een grote moestuin met bonestaken en allelei andere groenten.

Jan belde aan. Ze zagen door de matglazen ruit van de deur iemand aankomen.

Jan zette zich schrap voor zijn verhaal. Een vrouw deed de deur open. Ze keek de jongens vriendelijk en vragend aan.

“Dag mevrouw,” zei Jan. “Ik ben Jan Prins en dit is mijn vriend Bob Evers uit Amerika. Ik maak met hem een tocht door Europa. Wij zijn op weg naar huis en vanmiddag zijn in de trein onze portemonnees gestolen met al ons geld. We zij hier uitgestapt en hebben op het station gevraagd of er een bank was. Daar zouden we naar onze eigen bank kunnen telegraferen. Maar

de man op het station vertelde dat er hier geen bank is. Hij hoorde dat ik Nederlander was en zei toen dat er een Nederlander in het dorp woonde. Nu dacht ik kunnen wij hier even met onze bank bellen of met mijn vader. En misschien zou u ons iets willen voorschieten. We betalen het echt terug. Ja, onze bagage mochten we op het station laten,” besloot Jan. Hij zag de vrouw onderzoekend achter hen kijken.

“Komen jullie maar binnen jongens,” zei de vrouw. Het verhaal van Jan had medelijden gewekt.

Bob en Jan liepen achter haar aan door het huis. Ze kwamen in een woonkamer, de vrouw liep door naar een aan de kamer grenzende serre. De serre was geheel in glas uitgevoerd. Ook daar stonden veel bloemen en planten. De serre gaf een prachtig uitzicht over de tuin. De jongens gingen in een stoel zitten, bijna bang om zich te verroeren en daarmee een bloempot of vaas om te gooien.

Mevrouw Bierkoop, want die moest het wel zijn, zei: “Jammer dat mijn man niet thuis is.” Bob en Jan keken elkaar aan.

Arie verveelde zich intussen stierlijk. Hij zat op de achterbank van de auto en had besloten om een kwartier na Bob en Jan, naar het huis van Bierkoop te lopen. Even overwoog hij om uit de auto te gaan, maar die gedachte verwierp hij onmiddellijk. Om nou hier in Kautenbach rond te gaan paraderen. Zo groot was het dorp niet en hij moest maar bij toeval Bierkoop tegen komen. Arie keek smachtend door de voorruit naar de twee kleine hotels. Een glas drinken, zou dat kunnen?

Na bijna een kwartier vond hij het welletjes. Hij stapte uit de auto en sloeg het portier dicht.

Achter hem hoorde hij de kerkdeur open gaan. Werktuiglijk keek hij over z'n schouder. Twee mannen

stapten naar buiten. Met een schok herkende hij een ervan. Het was Bierkoop.

Bierkoop nam afscheid van de andere man en liep de trappen van de kerk af. Hij begon het parkeerterrein naast het postkantoor over te steken en zou zo meteen langs Arie komen. Wegduiken had geen zin meer, dat zou al te veel opvallen. Arie opende het portier weer en deed of hij wat zocht in de auto. Hij hield zijn gezicht naar beneden. Voetstappen knerpten in het grind en gingen achter hem langs. Een geluk, bedacht Arie zich, dat hun auto een Luxemburgs kenteken had. Bierkoop viel er waarschijnlijk niets aan op. Arie gluurde onder zijn arm langs en zag Bierkoop naar rechts gaan.

Ha, die gaat richting zijn huis, dacht Arie. Hij liep hem voorzichtig achterna. Bierkoop was al om de hoek van het postkantoor verdwenen. Arie deed of hij een wandelaar was en liep ook langs het postkantoor. Voorbij het postkantoor zag hij Bierkoop weer. Die liep met haastige tred langs de muur aan de linkerkant van de weg, die Bob en Jan eerder waren gegaan. Arie

stak de weg over en volgde hem voorzichtig. Er waren geen plaatsen om achter weg te duiken, maar dat zou ook te veel opvallen. Arie achtte de afstand tot Bierkoop, zo'n honderd meter, redelijk.

Bierkoop verdween plots uit het zicht. Hij was linksaf geslagen (Arie kon niet zien dat hij de trap op was gegaan van het pad dat naar zijn huis leidde). Arie versnelde zijn pas. Hij bleef kijken naar de plek, waar hij de man voor hem het laatst had gezien. Opeens kwam Bierkoop weer tevoorschijn. Een seconde, niet langer, keek hij in de richting van Arie. Daarna was hij weer weg. Arie verstarde heel even. Het leek of Bierkoop hem toch herkend had. Hij liep wat langzamer door en kwam bij de trap van natuurstenen. Ook nu was er weer het nadeel dat Arie niet kon zien wat er voor hem of liever gezegd boven hem gebeurde.

Bovenaan de trap liep de helling glooiend naar boven. Arie beklom de trap en zag niemand meer. Wel zag hij het huis van Bierkoop en rechts een ander huis met een schuur. Arie besloot om niet rechtstreeks naar het huis van Bierkoop te lopen. Achterlangs het huis met de schuur kon hij er waarschijnlijk ook komen en dan bleef hij langer uit het zicht. Hij liep het erf op van het huis met de schuur. Uit de schuur kwamen twee spelende jongetjes rennen. Ze stopten onmiddellijk toen ze Arie zagen. De grootste van de twee. Een sproetig ventje met enorme flaporen keek Arie aan.

Arie lachte het kereltje vriendelijk toe. Hij schatte hem op een jaar of vijf. Zijn vriendje kwam naast hem staan en gaapte Arie aan of die zojuist van de maan geland was. Arie grijnsde nog een keer vriendelijk en liep vervolgens door. De knaapjes begonnen te gillen en renden al schreeuwend de schuur in. Arie zette de sokken er in, want een boze vader, dat kon hij net niet gebruiken. Hij liep achterom de schuur en beklom een stukje helling. Hij kwam uit bij de groententuin van Bierkoop. Arie stapte over een stuk draad en begaf zich onder de dekking van opschietende sperziebonen naar de achterkant van het huis van Bierkoop. Daar zag hij een serre. Arie wilde iets dichterbij zien te komen. In de serre zag hij mensen, maar zouden dat Jan en Bob zijn?

Achter zich hoorde hij geluid. Hij keek om en zag de twee jongetjes van zojuist aankomen, gevolgd door een man in een blauwe overal. De kereltjes wezen naar Arie en de man begon de helling naar de groententuin te beklimmen. Dat kwam niet goed uit. Arie versnelde zijn pas, maar keek daardoor niet waar hij liep.

Behalve groenten van de koude grond kweekte Bierkoop ook jonge sla planten in broeibakken. Dat zijn lage broeikassen. Bierkoop had ze zelf gemaakt van op elkaar staande planken van

zo'n dertig centimeter hoog, die met elkaar verbonden waren met hoekprofielen. Het deksel werd gevormd door een raamwerk van latten met daartussen glas. Omdat het warm was, had Bierkoop die ochtend de deksels van de broeibakken open geschoven. Gelukkig voor Arie stapte hij niet op het glas, maar op een van de latten van het raamwerk. Het effect was hetzelfde. Het glas sprong met een knap en vervolgens luid gerinkel uit elkaar.

Oei, Oei, dacht Arie. Dit loopt fout.

De man met de blauwe overal was dichterbij gekomen. Arie besepte dat het weinig zin zou hebben om de buurman van Bierkoop nu uit te gaan leggen wat er aan de hand was. Hij walste door de moestuin, naar de voorkant van het huis. Daar zag hij het pad, dat naar beneden, naar de weg leidde. Arie zette het op een hollen.

Op het moment dat het glas van de broeibak knapte, stond Jan Prins aan de telefoon. Hij had mevrouw Bierkoop gevraagd om de Amsterdamsche Bank te mogen bellen. Via de internationale telefoniste had hij het nummer van zijn eigen huis gebeld. Jan dacht er niet aan om de bank echt te bellen. Hij hoopte maar, dat Marianne,

de huishoudster, de telefoon zou opnemen. Maar het was zijn vader zelf, die de telefoon opnam.

“Prins,” blafte de kolonel in de hoorn.

“Meneer Vermeulen,” begon Jan. “U spreekt met Jan Prins, ik zou graag...”

De oude Prins onderbrak hem. “Je spreekt met je vader, aap van een jongen. Waar zit je?”

Jan zag uit een ooghoek dat mevrouw Bierkoop belangstellend meeluisterde. Hij praatte onverstoord verder.

“... van mijn bankrekeningnummer bij u een...”

De kolonel ontplofte. “Wat mankeert jou, is de tropenkolder in je bol geslagen?”

Op dat moment, zag Jan, kwam er een man de kamer binnen. Dat moest Bierkoop zijn. Buiten klonk een glasgerinkel en Bierkoop liep meteen door naar de serre, gevolgd door zijn vrouw.

Bob Evers was gaan staan om te kijken wat er aan de hand was. Jan legde de nog steeds sputterende hoorn weer op de haak.

Met z'n vieren stonden ze door de ramen naar het tafereel buiten te kijken. Bob en Jan zagen Arie door de moestuin stampen voordat die voor hen uit het zicht verdween. Onmiddellijk daarna zagen ze iemand in een blauwe overal, die achter Arie aanzat.

Bierkoop stapte de serre uit gevolgd door zijn vrouw en Jan en Bob. De buurman zag Bierkoop staan en staakte zijn achtervolging. Arie was via het pad naar de weg verdwenen. Nahijgend van de inspanning kwam de buurman naar Bierkoop toe. “Hij liep op mijn erf rond te kijken en kroop toen bij jou in de tuin. Ik dacht daar moet ik meer van weten. Je hebt af en toe van die vreemde figuren. Dit was een dikke rooie jongen.”

“Een dikke rooie jongen,” herhaalde Bierkoop nadenkend. Hij wreef over zijn voorhoofd en keek toen naar Bob en Jan.

“Wat doen jullie hier?”

Mevrouw Bierkoop vertelde het verhaal dat Jan haar had gedaan aan haar man. “En nu heeft die jongen net naar Amsterdam gebeld om te vragen of zijn bank geld aan hem kan overmaken,” besloot ze. “Is het niet zo?” vroeg ze ter bevestiging aan Jan.

Jan knikte. “Maar vandaag zal het niet meer lukken. Morgen kan ik bij de bank in Wiltz (Jan gokte op een grotere plaats in de buurt, die hij op de borden had zien staan) het geld ophalen.”

“Ach,” zei mevrouw Bierkoop. “Jullie kunnen hier wel blijven eten, ik haal wat extra groente uit de tuin en aardappelen hebben we genoeg.”

Bob keek voorzichtig in de richting van de tuin en zag de ravage, die Arie had aangericht. Een paar bonestaken waren omgevallen en er lag los glas tussen de platgetrapte groenten. Het leek wel of er een olifant doorheen geraasd was en in zekere zin was dat natuurlijk ook zo.

De buurman van Bierkoop droop af. “Nou tabé,” zei hij tegen Bierkoop. “Je hebt even wat op te ruimen.”

Bierkoop zei niets terug en stond peinzend in de lucht te kijken. Hij keek Jan en vervolgens Bob indringend aan. “Neem ze maar mee naar binnen,” zei hij tegen z’n vrouw. “Ik kom er zo aan. Nog even wat in het dorp halen.”

Mevrouw Bierkoop was na het vertrek van haar man bedrijvig aan de slag gegaan. Ze had Jan en Bob weer neergezet in de serre en liep zelf heen en weer en trof voorbereidingen voor de avondmaaltijd. Jan en Bob zaten op hete kolen. Ze vermoedden dat Bierkoop iets in de gaten had. Hun komst hier, het gebeurde zojuist met Arie en de blikken van Bierkoop in hun richting moesten aanleiding zijn tot het besef dat er iets vreemds aan de hand was. Waar was Bierkoop heen gegaan?

“U woont hier erg mooi, mevrouw,” zei Jan in een poging om een gesprek te beginnen. “Woont u hier al lang?”

“Bijna een jaar,” antwoordde de vrouw vanuit de keuken. “We woonden eerst in Amsterdam. Mijn man is een jaar geleden met pensioen gegaan. Altijd hard werken, vaak tot ‘s avonds laat op zijn kantoor. We wilden wat rust en toen heeft mijn man dit huis gekocht.”

Jan fluisterde naar Bob. “Dat wil ik wel geloven dat hij vaak tot in de avond werkte. Een dubbele boekhouding bijhouden kost veel tijd.”

Bob knikte en stond op. Hij probeerde vanuit de serre naar de weg te kijken, maar hij zag slechts een klein deel ervan. Bovendien keek hij door de helling en de muur langs de weg; er overheen. Geen Bierkoop en geen Arie te zien.

Jan schoot iets te binnen. “Mevrouw, wij gaan even onze spullen halen bij het station en dan komen we zo weer terug.”

“Prima,” zei mevrouw Bierkoop. “Wanneer mijn man er weer is dan vraag ik of hij voor jullie in hotel Hatz een kamer bespreekt. Dat is niet zo duur en dan betalen jullie dat morgen gewoon wanneer je het geld van de bank hebt.”

Jan, die het spel van twee beroofde en blutte jongens nu helemaal uit moest spelen keek haar dankbaar aan. "Dat zou geweldig zijn, mevrouw. Dank u wel en tot straks."

Bob en hij liepen snel het huis uit en gingen het pad af naar de weg. Eenmaal op de weg keken ze in beide richtingen. De weg was uitgestorven.

"Waar zou die stommeling uithangen?" Bob was nijdig. Arie had een plan bedacht om Bierkoop te pakken te nemen en had het vervolgens zelf in duigen laten vallen.

Links van hen, de kant waar de weg het dorp weer uitging, klonk een kreet. Jan en Bob keken gelijktijdig. In de verte stond Arie met een arm te zwaaien. Hij stond half voorover gebogen over iets wat bewoog.

"Hij zal toch weer niet iemand hebben neergeknuppeld?" bracht Jan uit. "Kom, er naar toe."

Arie had deze keer niemand neergeknuppeld, maar wel gevangen. Toen Jan en Bob dichterbij kwamen, zagen ze een spartelende Bierkoop op de grond liggen. Arie stond er bij met een eind van het touw in zijn hand, dat hij in Larochette had aangeschaft.

"Kijk eens wat ik aan de haak heb. Een goede vangst."

Bierkoop sputterde van verontwaardiging en keek angstig van de een naar de ander. Arie had een eenvoudige schuiflus in het touw gelegd en om Bierkoop heengeslagen. Bij iedere beweging van de man trok het touw strakker.

"Hij liep zo in mijn armen. Ik zat achter dit hek. Eerst dacht ik dat die bemoeial van een buurman achter mij aankwam, maar het blijkt de boekhouder in eigen persoon te zijn."

"Laten we een stukje van de weg af gaan," raadde Jan aan. "Het is hier wel stil, maar misschien wonen er meer bemoeials in Kautenbach."

"Mijn idee," antwoordde Arie. En tegen Bierkoop "Hup, opstaan."

De arme man stond moeizaam op.

"Daar staat een oud schuurtje," zag Bob.

Ze liepen het bouwland in. Arie voerde Bierkoop mee aan het touw. Het schuurtje diende als opslag van wat gereedschappen en om koffie te drinken voor de mensen, die op het land bezig waren. In de schuur stonden een paar wrakke stoelen.

"Zit," zei Arie. Bierkoop ging op een van de stoelen zitten, Jan en Arie op de andere. Bob keek rond en zag een boogzaag hangen. Hij pakte het ding en bekeek het gekartelde zaagblad.

Vervolgens hield hij het ding voor zich en vroeg aan Arie.

"Is dit voldoende?"

Arie speelde het spel meteen mee.

“Dat kan er mee door, maar misschien hebben we die niet nodig. Dat hangt helemaal van deze Bierkoop zelf af.”

Bierkoops ogen werden wat groter. Hij had nog steeds niets zinnigs kunnen zeggen. Arie begon. “Ik neem aan dat je weet wie we zijn. Wij zijn de jongens van de wraak van de Roos. Jij hebt mijn vader bestolen en ik wil je een kans geven. Daarom zijn we ook hier gekomen. Je vertelt ons alles en betaalt het gestolen geld terug. Zoniet dan gaan we terug naar je huis, bellen we de politie en dan zoekt die het verhaal maar uit.”

Arie had helemaal geen zin om de politie er bij te betrekken, maar hij gokte erop dat de vrouw van Bierkoop en zijn omgeving van niets wisten en dat Bierkoop allerlei heisa graag wilde voorkomen.

Bierkoop zei: “Ik heb je vader helemaal niet bestolen.”

“In ieder geval de rederij benadeeld,” reageerde Arie. “Je hebt facturen vervalst. Het maakt mij niet uit hoe dat gebeurd is. Kom, dan gaan we naar je huis en zoeken we het daar uit.”

Arie rukte aan het touw, dat weer wat strakker kwam te zitten. Bob bewoog spelend de boogzaag in zijn hand en kwam dichterbij. Bierkoop maakte een afwerend gebaar. Jan stond op en trok het touw rond Bierkoop wat losser. Vervolgens zocht hij in de binnenzak van de man.

Hij haalde een dikke portefeuille te voorschijn.

“Ah, dat dacht ik al. Een goede boekhouder heeft zijn belangrijkste informatie altijd bij zich.”

Hij zocht in de portefeuille. Er zat geld in en allerlei papieren. Jan rommelde door en trok een geel boekje tevoorschijn.

“Wat is dat, een bankboekje?” Jan sloeg het open.

“Prijs, een boekje van de Spuerkeess.”

“De wat?” vroeg Bob.

“De Caisse d’Epargne,” antwoordde Jan. “De grootste bank in Luxemburg.”

Jan sloeg het boekje open keek erin en gaf het aan Arie.

“Is dat het bedrag dat je vader mist?”

Arie keek even. “Dat komt in de buurt.”

Bierkoop begon te praten. “Het geld is er bijna allemaal nog. Ik heb niemand bestolen. Wanneer op de rederij de facturen werden gereedgemaakt zette ik er een klein bedrag bovenop. Bij de ontvangst boekte ik dat weg naar een andere rekening.”

“Dan besteel je de klanten en daarmee ook de rederij,” reageerde Arie driftig. “Je hebt geld ontvangen dat je niet toekomt. Mijn vader is woest. Het kan hem niet schelen

hoe het geld terugkomt, als het maar terugkomt. Hij overweegt om morgen zelf hierheen te komen.”

De jongens meenden dat Bierkoop bij het horen van deze laatste woorden even rilde en dat kon niet van de kou komen.

Jan zei. “Het lijkt me eenvoudig. Wij gaan morgen met jou naar de Spuerkeess. Er zal er wel een in Wiltz of Diekirch zijn. En dan regelen we daar ter plekke dat het bedrag van dit bankboekje

aan de rederij wordt overgemaakt. Zoniet, dan wordt het een strafzaak. Ik zie de krantekoppen hier al voor me.”

Bierkoops stem sloeg over van de spanning. “Nee, geen strafzaak. Dat alstublieft niet.” Hij sloeg zijn handen voor z’n gezicht. “Ik ga morgen met jullie mee.”

De jongens keken elkaar even aan. Bierkoop was natuurlijk geen echte schurk. Zijn bekentenis kwam voor hemzelf als een bevrijding. Het was ook vreemd dat bijna al het verdwenen geld van de rederij nog op de bank stond.

Jan stak de portefeuille en het bankboekje van Bierkoop in zijn zak.

“Morgen om negen uur halen we je op. Je geld, papieren en paspoort hou ik bij me. Als de zaak afgewikkeld is, krijg je de handel terug. Na aftrek van onze onkosten,” voegde hij er op het laatste moment nog aan toe. “We nemen voor de nacht een kamer in hotel Hatz.”

“En, waag het niet om er met iemand over te praten,” voegde Arie er dreigend aan toe. “Dan zullen wij er voor zorgen dat heel Luxemburg weet wie je bent.” Hij maakte het touw los.

Bierkoop stond op. “Ik zal er met niemand over praten. Morgen negen uur.” Als een geslagen hond sloop hij het schuurtje uit.

Jan, Arie en Bob liepen terug naar het dorp. De zon verdween langzaam achter de heuvels rond Kautenbach. Onderweg passeerden zij het huis van Bierkoop. “Hij staat er mooi op. Zou hij het aan zijn vrouw vertellen? Ik vond het een aardig mens,” zei Bob.

“Ben je gek joh. Hij houdt een prachtig verhaal, dat hij ons in hotel Hatz heeft ondergebracht en morgen mee naar de bank gaat om ons geld op te laten nemen. En dat zegt hij er natuurlijk niet bij dat het zijn geld is.”

“Het geld van mijn vader, bedoel je,” corrigeerde Arie. “Ik zal hem zo bellen. Hij zal wel blij zijn.”

Jan dacht aan zijn vader en het afgebroken telefoongesprek in het huis van Bierkoop. Enfin, hij zou het morgen wel uitleggen.

“Gaan we morgen naar huis?” vroeg Bob.

“Dat lijkt me van wel. De zomervacantie is bijna afgelopen en jouw pipa zal zich ook afvragen wanneer je weer thuiskomt.”

“Tja,” mijmerde Bob. “Ik kwam voor een zeiltocht. We begonnen met een caravan, vervolgens een motorboot en zelfs een raderboot en we eindigen met een auto.”

De Glas Isar stond keurig daar waar ze hem hadden achtergelaten. Jan klopte op het dak. “Een mooie auto, we zijn er niet slechter van geworden.”

“Dat is te zeggen,” mompelde Arie. Hij keek Jan aan. De auto zal door z’n drieën moeten. Ik ben benieuwd hoe je dat gaat doen.”

Jan keek hem wat verwilderd aan. “Bedoel je...”

Bob haalde z’n schouders op. “Ik kan het ding niet meenemen naar Amerika en Masters heeft de auto tenslotte ook aan mij gegeven.”

Arie zei onverschillig. “Wij krijgen van mijn vader ook nog een beloning voor de terugbetaling van Bierkoop. Gelukkig is bijna al het geld er nog. Jan kan zijn deel natuurlijk gebruiken om de auto te kopen.”

Jan liep rood aan en stond met samengeperste lippen de anderen aan te kijken.

“Je zei zelf dat we er niet slechter van zijn geworden,” ging Arie verder. Hij kon zijn lachen nauwelijks inhouden. Jan hapte weer eens prachtig.

“En, je hebt hier morgen nog wat af te wikkelen. Bob en ik gaan wel met de trein terug.”

“Hoe bedoel je?” zei Jan op vijandige toon.

“Ik bedoel in Luxemburg-Stad,” teemde Arie. “In Hotel Cravat. De receptioniste. Ik wil me er verder niet mee bemoeien, maar...”

Bob stond breeduit op het parkeerterrein te lachen. Jan begreep dat hij werd beetgenomen. Hij gaf Arie een por. Ze liepen naar Hotel Hatz.

De volgende avonturen van
Jan Prins, Arie Roos en Bob Evers leest u in:

Helse capriolen door een molen.